ALAN DEAN FOSTER

STAR TREK

„În mod straniu, nu se cunoştea prea mult despre vechile civilizaţii ale Planetei Timp. Nici despre cum erau în stare locuitorii ei să unească o infinitate de linii ale timpului şi să le lege într-un singur punct pe lumea lor. Nici de ce.

Fusese oare Planeta Timp cândva suprapopulată? Era oare Poarta Timpului o ultimă modalitate disperată de a găsi un mod de micşorare a presiunii populaţiei, înainte ca aceasta să-şi copleşească creatorii? Existau dovezi în sprijinul acestei teorii.

În mod neobişnuit, în ciuda înaltului grad de civilizaţie atins în această lume, nu exista niciun semn că locuitorii ei descoperiseră vreodată o modalitate de a se deplasa de la o stea la alta. Şi nu mai existau alte planete, locuite sau nu, în sistemul Planetei Timp. Nu avea nici măcar o singură lună.

Planeta Timp era singură în spaţiu. Vizionarii şi exploratorii ei fuseseră forţaţi să se aventureze în timp."

ALAN DEAN FOSTER

STAR TREK

Traducere de Florin Şlapac

Coperta Valentin Tănase

Pasionantele călătorii ale navei **Enterprise** prin îndepărtate galaxii, teleportări, salturi în timp, întâlniri cu fiinţe enigmatic e, pe care le înving prin cura] şi inteligenţă – nimic nu este imp osibil pentru eroii dumneavoastră preferaţi.

Editura Teora

1994

Partea I

DINCOLO DE CEA MAI ÎNDEPĂRTATĂ STEA

(adaptare după un scenariu de Samuel A. Peeples)

I

Văl de stele.
Văl de cristal.
Pe ecranul minuscul imaginea Căii Lactee strălucea ca zahărul pudră presărat pe o catifea neagră.
Aici, în intimitatea cabinei căpitanului, la bordul lui **Enterprise,** James Kirk nu trebuia decât să mişte un deget pentru a avea la îndemână toate resursele computerizate ale unei Federaţii galactice bine organizate şi în plină expansiune, sub forma microfilmelor şi a înregistrărilor magnetice. Artă, muzică, pictură, sculptură, cinetologie, ştiinţă, istorie, filosofie– băncile de date ale uriaşei nave interstelare deţineau destul material pentru a satura mintea oricărei fiinţe civilizate, pentru a o satisface pe deplin, indiferent dacă ar fi avut chef să afle probleme profunde ori triviale, trecătoare ori permanente, indiferent dacă ar fi dorit amănunte despre evenimente de ieri sau despre altele din timpuri uitate.
Totuşi, acum, în această oră de odihnă, omul care răspundea de ghidarea în siguranţă a lui **Enterprise** prin multitudinea de primejdii cunoscute şi mulţimea infinită de primejdii imaginate, care erau presărate peste tot în spaţiu – atunci când ar fi putut să-şi dedice gândurile unor lucruri mărunte, fără importanţă şi să-şi odihnească mintea – a ales în schimb să studieze o versiune mai restrânsă, dar nu mai puţin stranie, a aceleiaşi scene pe care era silit să o vadă de atâtea ori din scaunul lui de comandant, de pe puntea navei.
Ochii îi coborâră încet spre colţul de jos al ecranului. Fire subţiri de păianjen, azurii şi carmin, marcau o impresionantă nebuloasă, de origine recentă – piatra funerară în flăcări marcând mormântul unei stele demult dispărute, şi poate de asemenea cimitirul unei măreţe, blestemate civilizaţii, neajutorată în faţa exploziei propriului ei soare.
Oamenii aflaţi în poziţia lui, care ar fi ales în mod deliberat să contemple o astfel de privelişte, se încadrau în trei categorii. Primii erau aceia pentru care creaţia naturală era insuficientă, oameni care descopereau în ei înşişi universuri de o magnitudine mult mai mare: artişti, poeţi, peisagişti şi visători de imagini hologramate, sculptori în metal, piatră sau lemn.
Al doilea grup era format din indivizi al căror număr era în

descreştere, fiind totuşi încă demn de luat în seamă, care aveau şi ei obiceiul de a-şi contempla sinele – dar a căror privire scrutătoare era lipsită de puncte de reper: psihopaţi, nebuni, demenţi…

Cea de-a treia şi ultima grupă putea fi clasificată undeva la mijloc, nici chiar artişti, nici chiar nebuni. Aceştia erau bărbaţii şi femeile care abandonaseră soliditatea Pământului, renunţaseră la siguranţa unui cer deasupra capului şi a unui sol de necontestat sub picioare, pentru a bântui prin spaţiul dintre stele: oamenii care formau echipajul navelor interstelare.

James T. Kirk era un astfel de om, un căpitan care făcea parte din această ultimă categorie – ceea ce îl făcea să pară, după cum aveai tendinţa să-l priveşti, ori un artist frustrat, ori un nebun în toată regula.

Oftă şi se trânti în pat, înlocuind temporar priveliştea de buzunar a infinitului cu cea a tavanului cabinei, de un albastru rece şi palid.

Misiunea lor actuală era o vizită pe Planeta Timp, acolo unde convergeau toate liniile de timp ale galaxiei noastre – şi, cine ştie, probabil şi ale altora pentru că oamenii nu ştiau decât prea puţin despre celelalte galaxii. Păcat că liniile timpului nu doreau să se facă vizibile bietelor instrumente de detecţie ale omului. O singură rasă descoperise acel secret.

Dar asta nu-i salvase.

O vizită pe Planeta Timp era întotdeauna interesantă. Acela nu era numele ei oficial, desigur, dar concepţiile populare aveau un fel al lor de a ignora denumirile ştiinţifice. Zâmbi uşor.

Existau destule noi şocuri, destule descoperiri extraordinare aveau loc ori de câte ori un nou sector al spaţiului era cartografiat, pentru a face în aşa fel ca Planeta Timp, în a cărei existenţă cu greu s-ar fi putut crede, să se retragă în zona banalului.

Kirk era căpitanul unei nave interstelare, nu un istoric. Aşa că interesul lui primordial pentru Planeta Timp era unul care privea foarte curioasa ei chimie şi chiar şi mai ciudata ei fizică. Călătoria promitea să fie cel puţin la fel de interesantă ca cele precedente. Fără a mai fi însă aureolată de fiorul acela special.

Priveliştea remarcabilă a Căii Lactee pe minusculul ecran era

portretul cel mai complet al galaxiei. Puţine sonde, chiar şi fără echipaj, zburaseră mai departe de brâul galactic, aşa cum intenţiona **Enterprise** să o facă. Navele interstelare erau prea scumpe pentru a fi supuse unei astfel de încercări şi prea răzleţe pentru ca grijuliul Comandament al Flotei Stelare să le permită să facă, să spunem, simple experimente de la o lume la alta.

De aceea, **Enterprise** se îndepărtase mult de traiectoria ideală către Planeta Timp, pentru a avea posibilitatea să facă cercetări şi să alcătuiască o hartă a acestei zone din marginea Galaxiei.

Kirk apăsă un buton pe micuţa consolă de lângă pat şi fu răsplătit cu priveliştea spaţiului din afara navei – imaginea unui întuneric aproape complet. Ici şi colo existau mici puncte luminoase, puncte care nu erau stele, ci mai degrabă Galaxii îndepărtate, unele mai vaste, altele mai modeste decât a noastră.

Gânduri puţin comune majorităţii oamenilor îi trecură prin cele mai îndepărtate colţuri ale minţii, în vreme ce contempla înspăimântătorul hău intergalactic. Într-o zi, se gândi el, într-o zi vom avea motoare care nu vor exploda la maximum 8 sau 9 warpi. Într-o zi vom avea motoare capabile să atingă 90 sau chiar 900 de warpi. Într-o zi…

Desigur, inginerii şi fizicienii spaţiali căzuseră de acord că era imposibil pentru orice formă a materiei să călătorească mai repede decât cu 9 warpi. Kirk era convins că această credinţă nu era decât o superstiţie modernă, pur şi simplu. Se mai susţinuse doar, odinioară, că omul nu va fi niciodată capabil să zboare sau, minunea minunilor, să depăşească viteza luminii.

Un sistem de comunicare din interiorul navei bâzâi insistent. Kirk se uită la el iritat, apoi îşi aminti că blocase canalul. De fapt, pusese un anunţ cu „Nu deranjaţi!” Se ridică şi se frecă la ochi. N-avea altceva de făcut decât să răspundă.

Nu existau decât doi oameni pe navă cu care se putea intra în comunicaţie în permanenţă. Unul era doctorul McCoy. Celălalt era el însuşi. Deschise canalul.

— Aici Kirk.

— Sunt Spock, Căpitane.

Nu era vorba decât despre un capriciu al mecanicii orale, într-adevăr, dar, într-un anume fel, tonul plat al adjunctului său părea mai puţin distorsionat din cauza kilometrilor de circuite în stare solidă sau fluidă care îi separau, decât vocea oricui altcuiva de la bord. Nu era un ton chiar plat… pentru că, iată, acum detectă o undă clară de stânjeneală în glasul lui Spock.

— Căpitane, nu-mi place să te deranjez în timpul perioadei de odihnă, dar am dat peste ceea ce pare să fie o situaţile unică şi cu totul specială…

Asta îl trezi de-a binelea pe Kirk. „O situaţie specială” putea însemna orice pentru Spock, de la un lucru aproape serios până la un dezastru iminent, în cel mai rău caz.

— Vin imediat, domnule Spock.

Închise circuitul, îşi trase pe el tunica de căpitan, făcu uşa să gliseze şi se îndreptă către punte în mare viteză. În spatele lui, panorama miniaturală a golfului intergalactic strălucea uitată, aşteptându-i răbdătoare întoarcerea.

Liftul în care se afla Kirk se opri în dreptul punţii B, de unde îl luă pe Spock. În acelaşi timp, luminile din cabină şi de pe coridorul din faţă începură să pâlpâie. Se auzi un ţiuit neregulat care le era atât de familiar.

— Alarmă Generală. Căpitanul îl privi pe Spock care îi răspunse întrebării implicite.

— Locotenentul Scott ar trebui să fie ofiţerul de serviciu pe punte, cred.

— De ce nu m-a sunat chiar el?

— N-a spus de ce, Căpitane. Dar eu cred, dacă înţeleg bine intenţiile domnului Scott, că nu s-a crezut în drept să întrerupă perioada de odihnă a Căpitanului din cauza unui fenomen ale cărui proporţii nu au fost încă stabilite. A lăsat sarcina asta pe seama mea.

Kirk se gândi la cele auzite, în vreme ce liftul se opri din nou, la ultimul etaj sub puntea de comandă. Doctorul McCoy li se alătură şi el.

— Jim… Spock… Ce se întâmplă?

— Încă nu ştiu, Bones, spuse Kirk cinstit. Nici noi nu ştim mai mult decât tine. Cred că e vorba de ceva destul de serios, din moment ce Scotty a sunat alarma generală.

Câteva secunde mai târziu, uşa glisă şi cei trei păşiră pe punte. Helmsman Sulu lucra de zor la staţia de pilotaj. Uhura privea când spre consola de comunicaţie, când spre Sulu. Iar de la compartimentul motoare, Scott ridică ochii şi dădu drumul unui vizibil oftat de uşurare.

— Îmi pare bine că te văd, Căpitane. Nu eram deloc pregătit să mai iau prea multe decizii, luând în considerare natura acestui lucru, sau ce dumnezeu o fi el.

Spock se îndreptă direct către locul lui din faţa computerului-bibliotecă, postul de control pentru creierul şi sistemul nervos al navei. În vreme ce Kirk se aşeza pe fotoliul de comandă, observă că sistemul de alarmă mai emitea încă semnalul sonor.

— Cred că e destul zgomot, domnule Sulu. Sulu aprobă din cap. Luminile şi alarma se opriră.

— Care e situaţia, domnule Scott?

Kirk studia deja vectorul-grilă pe care Sulu îl proiectase pe ecranul principal. Într-un pătrat din dreapta jos, punctul alb care reprezenta nava **Enterprise** se mişca rapid către centru – mult prea rapid, se gândi Kirk.

Îi invidia pe străvechii căpitani care străbăteau cândva mările Pământului, atunci când energia unei nave nu era altceva decât vântul, îl invidia pe acel căpitan care putea simţi cu uşurinţă orice schimbare a vitezei vasului său. Aici, în vidul negru implacabil nu puteai sesiza nimic. În comparaţie cu o mare agitată sau cu o furtună puternică, gravitaţia artificială era un stimulent ineficient. Simţurile omului operau aici în mod artificial, printr-o enormă amplificare mecanică – iar singurele valuri pe care cineva le putea simţi nu erau altceva decât mecanica valului.

— Am prins viteză, domnule, raportă Scott, confirmând analiza pe care Kirk o făcu să apară pe ecran. O viteză apreciabilă!

— Păi atunci redu-o, Scotty.

— Am făcut-o deja, Căpitane – am redus-o de două ori – dar continuăm să câştigăm viteză.

— Nu te supăra, domnule Scott… întrebarea trebuia pusă, indiferent dacă i-ar fi rănit sau nu mândria inginerului – dar ai avut grijă să-ţi verifici aparatele?

— Da, Căpitane, le-am verificat şi le-am răsverificat. Aş prefera ca ele să nu fie puse în funcţiune, decât să fiu nevoit a fi martor la ciudăţeniile astea. Nu, domnule, informaţia este corectă. Făcu un gest în direcţia vectorului-grilă.

Kirk se roti în scaun.

— Domnule Sulu?

Chipul lui Sulu era de două ori mai îngrijorat şi mai nesigur decât al şefului compartimentului motoare.

— Nu răspunde la comenzi, Căpitane! Avem o… – se opri o clipă să-şi verifice informaţiile – avem o abatere de două minute spre dreapta.

Lovi nervos în butoanele încăpăţânate din faţa lui, de parcă asta ar fi putut avea vreun efect benefic asupra incredibilelor informaţii afişate.

— Şi ne continuăm drumul în derivă cu fiecare secundă.

— Domnule Spock.

— Căpitane?

— Fă-mi o verificare amănunţită a datelor despre toate corpurile stelare majore din acest sector marginal.

— Da, Căpitane.

— Şi afişează datele pe ecranul principal, când eşti gata.

Urmă un moment de linişte. Nimic nu se mişca pe punte, în afară de punctul alb de pe monitor reprezentând nava **Enterprise.** Apoi vectorul-grilă fu înlocuit cu un altul, o hartă stelară detaliată. Sau mai degrabă doar o parte a grilei fu înlocuită. Trei sferturi din ecran rămaseră neacoperite de albastrul deschis al hărţilor complete. Era un hău negru din care se desprindea un singur cuvânt, scris mare, cu galben, un cuvânt pe care Kirk aproape că se aşteptase să-l vadă: NEEXPLORAT.

După o secundă apăru şi o altă informaţie sub acel cuvânt dezamăgitor:

Harta va fi afişată după primirea unor informaţii suplimentare.

— La asta mă gândeam şi eu, domnule Spock. Mai există o şansă. În zilele noastre, informaţiile intră foarte rapid în băncile de date ale Flotei Interstelare.

— Dar nu destul de rapid, Căpitane.

— Nu. Nu destul de rapid. Mulţumesc, Spock.

Harta stelară, care nu le fusese de prea mare folos, dispăru de pe ecran, făcând din nou loc vectorului-grilă.

— Căpitane? Vocea venea de undeva din spate.

— Da, Uhura?

Ea părea încurcată.

— Căpitane, am tot recepţionat nişte emisii radio puternice şi foarte ciudate în ultimele două ore. Dar sursa şi direcţia au fost la început cu mult spre dreapta faţă de direcţia noastră de zbor. Însă de când poziţia noastră a început să se schimbe, sursa de emisie şi direcţia de zbor a navei coincid.

Kirk medită asupra acestei noi informaţii. Nu însemna neapărat ceva rău. Nu încă.

— În regulă, Uhura. Am reţinut. Privi din nou ecranul. Cel puţin ştim că există ceva acolo.

Punctul alb continua să se mişte inexorabil de-a lungul grilei, atras de… ce? Ar fi putut întinde mâna şi acoperi cu un deget imaginea navei. Se decise. Chiar dacă acel ceva care îi făcea să devieze nu arătase deocamdată nimic care s-ar fi putut interpreta drept o acţiune ostilă – oricum, era foarte probabil să fie vorba de un fenomen natural – îi obliga totuşi să încerce să opună o oarecare rezistenţă.

— Domnule Sulu, pregăteşte-te să activezi motoarele spre înapoi.

— Sunt gata, domnule. Sulu îşi împărţea atenţia între ecran şi pupitrul de comandă.

— Acum! Dă-i drumul! ordonă Kirk.

Mâinile lui Sulu se plimbară pe consola de navigaţie, dând comanda de înaintare cu spatele. Un tremur uşor cuprinse puntea, urmat de un zgomot îndepărtat, dar distinct. Toată lumea se apucă instinctiv de cel mai apropiat obiect solid. Dar numai acel tremur uşor rămase mărturie a presiunii formidabile la care era supusă nava.

Kirk nu-şi lua ochii de pe vectorul-grilă. Punctul alb încetini perceptibil, încetini… dar îşi continuă deplasarea, mişcându-se inexorabil înainte.

— Domnule Spock, întrebă Kirk, ai obţinut ceva?

Am fi mult mai eficienţi dacă am avea o oarecare idee asupra

direcţiei în care ne îndreptăm, se gândi Kirk.

Spock rămăsese lipit de display-ul computerului. Ridică ochii spre locul unde se afla Căpitanul.

— Nu pot să spun decât că ne îndreptăm către un obiect necunoscut– natural, probabil, de masă cel puţin planetară – care generează o cantitate apreciabilă de hiper-gravitaţie. O hiper-gravitaţie mai concentrată decât am întâlnit vreodată.

— Păi, dacă există aşa ceva acolo, şi Kirk făcu un gest către ecran, care e în stare să ne atragă în felul ăsta, şi să aibă în plus emisii radio, de ce senzorii noştri nu pot evalua acel ceva? Îşi strânse genunchiul în pumn. Pune în funcţiune scanerele către înainte, domnule Sulu, şi întrerupe orice altceva. Concentrează toată energia senzorului spre înainte.

— Toată, domnule?

— Toată.

Sulu se grăbi să îndeplinească ordinul. Se simţea în aer o undă de febrilitate. Manevra îi făcea deosebit de vulnerabili faţă de orice ar fi încercat să se strecoare către navă, din orice direcţie în afară de „înainte”. Dar cine ar fi putut să vrea să-i atingă tocmai aici, la marginea galaxiei?

Ecranul pâlpâi. Vectorul-grilă dispăru. Începând să se extindă din partea stângă a monitorului, apăru imaginea celui mai îndepărtat braţ al Căii Lactee. O aglomerare difuză de praf multicolor. Restul ecranului, cu excepţia câtorva puncte izolate, strălucitoare, era întunecat de abisul intergalactic.

Dar în centrul ecranului…

În centru ceva căpăta formă, ieşind în relief faţă de ceaţa stelară care forma braţul. Ceva mic şi sferic – dar care se tot mărea. Un glob format din nimic care acoperea stea după stea

Nu, nu chiar nimic. Căci iată, pe măsură ce se apropia, o uşoară strălucire dovedea că era vorba de o suprafaţă solidă. Fascinaţi, Kirk şi restul echipajului de pe puntea de comandă priveau cu ochii măriţi obiectul rătăcitor, necunoscut şi întunecat. Încercau să-l definească în vreun fel, să găsească un tipar acelei siluete înnebunitor de insesizabile.

Uhura, în cele din urmă, întrerupse liniştea.

— Căpitane, asta e cu siguranţă sursa emisiilor. S-au schimbat considerabil de când le-am detectat prima oară. Şi au

devenit mult mai puternice de când ne-am apropiat.

— Lasă-ne şi pe noi să le auzim, Uhura.

Ea apăsă pe un singur buton. Imediat, puntea fu inundată de un zumzet electronic, pătrunzător şi ascuţit. Ea zâmbi, scuzându-se şi reduse volumul asurzitor. Pe măsură ce sunetul deveni suportabil, un lucru păru tuturor evident: zgomotul era prea puternic pentru a proveni dintr-o sursă artificială. Era vorba de o emisie naturală la fel de autentică precum o proeminenţă solară sau braţul unui om.

Toată lumea asculta zumzetul straniu, în vreme ce conturul de pe monitor continua să crească, obturând câmpul îndepărtat de stele.

— Domnule Scott, pregăteşte-ţi motoarele pentru un efort maxim.

— Am înţeles.

Scott cuplă linia directă cu sala motoarelor.

— Davis, Grander, la treabă! Căpitanul va avea nevoie de voi imediat…

— Domnule Sulu, spuse Kirk, ai grijă deocamdată ca motoarele să rămână fixate pe direcţia înapoi.

— Da, domnule.

— Domnule Spock, şi Kirk încercă să nu-şi trădeze disperarea, ai mai aflat ceva?

— Am pus computerele să lucreze din clipa în care am intrat în această ciudată fântână de gravitaţie, dar am ezitat să-mi spun părerea doar pe baza unor date preliminare. Acum, că avem confirmarea vizuală, n-are rost să mai ezit.

Sprâncenele lui Spock se ridicară brusc, ceea ce îl surprinse pe Kirk. Ştia că, pentru Spock, asta echivala cu strigătul de surpriză al unei fiinţe umane. Era clar că aflase ceva cu totul deosebit.

— Este o masă stelară negativă, Căpitane. Analiza spectrală confirmă, cu o probabilitate de 97,8, că obiectul din faţa noastră este compus din materie aflată în stare de implozie. Toate rezultatele referitoare la compoziţia structurii sunt negative.

— La naiba! Asta înseamnă că ne îndreptăm către un imens şi puternic conglomerat de nimic?

— Aţi spus-o în termeni mai direcţi decât aş fi spus-o eu,

Căpitane, dar este o descriere adecvată.

Sulu alese acel moment pentru a interveni cu o nouă informaţie.

— Căpitane, viteza noastră creşte din nou!

Asta puse capac.

— Cu toată viteza înapoi!

Urmă o lungă pauză, câtă vreme o nouă vibraţie, urmată de zgomotul cunoscut, străbătu nava. Apoi Sulu ridică privirea de pe pupitrul de comandă. Nu părea să fi intrat în panică – era un ofiţer prea bun pentru a se pierde uşor cu firea – dar era în mod clar îngrijorat.

— N-are niciun efect, domnule. Cădem către ea în continuare.

— Domnule Scott, spuse Kirk printre dinţi, ce se întâmplă cu motoarele alea ale dumitale?

— Ele n-au nimic, domnule, spuse şeful compartimentului motoare pe un ton cât se poate de plat. Fac ceea ce pot, dar sunt cu mult depăşite. Au fost construite să împingă… nu să tragă nava dintr-un asemenea puţ de gravitaţie! Nu cred că ne-am putea desprinde acum nici dacă ar fi ele de zece ori mai puternice.

Kirk se uită din nou la ecranul acoperit aproape complet de masa stelară negativă care obtura până şi ultimele stele vizibile. Pe măsură ce distanţa se micşora, detalii ale suprafeţei deveneau vizibile. De culoare neagră, era însemnată cu cratere vechi, neregulate şi, în mod clar, inactive. Din când în când, câte un uimitor arc electric se declanşa între punctele înalte ale suprafeţei, sărind din stâncă în stâncă, asemenea unei pietre rostogolite pe un povârniş.

Dacă erau vizibile de la o asemenea distanţă, arcurile acelea de energie trebuie să fi fost enorme.

— Cât timp avem?

Spock răspunse cu vocea lui plată, fără a ridica privirea de pe monitor.

— Impactul va avea loc în nouăzeci şi trei de secunde, Căpitane.

Nouăzeci şi două… Nouăzeci şi una…

O linişte înmărmurită puse stăpânire pe puntea de comandă. Totul se întâmplase atât de repede. Cu un minut în urmă aveau

dificultăţi minore, a căror consecinţă nu era decât o uşoară deviere a direcţiei de zbor, iar acum…

Nimeni nu observă expresia ciudată care se aşternu pe chipul Uhurei. Bătu cu unghia arătătorului într-o cască, apoi în cealaltă. Nu, aparatele funcţionau corect.

— Căpitane, recepţionez un nou semnal. Ascultă. Îşi plimbă degetele delicate deasupra consolei.

Zumzetul stelei moarte inundă puntea. Dar peste acel sunet se interpuse un altul, un fel de scâncet, aproape o tânguire. Dar lucrul cel mai important, sunetul era modulat, emanând evident de la o sursă artificială. Se estompa şi revenea la intervale regulate.

— Patruzeci de secunde, Căpitane, intonă Spock. Fără să trădeze nici cea mai mică urmă de emoţie, vorbea de parcă ar fi măsurat timpul care mai rămânea până la coacerea unei prăjituri. Treizeci şi nouă… treizeci şi opt…

Kirk era furios. Timp, timp…! Nu puteau merge înainte şi nici înapoi. Mai rămânea…

— Domnule Sulu! rosti el brusc. Activează motoarele flanc-înainte. Înclinarea treizeci de grade!

— Înainte, domnule?

— DĂ-I DRUMUL, DOMNULE SULU!

Poate că hiper-gravitaţia le putea fi de ajutor.

— Mai avem o şansă. Să intrăm pe o orbită sigură. După aceea, vom mai vedea ce avem de făcut pentru a ne desprinde. Dar pentru asta am nevoie de mai mult de treizeci de secunde.

Sulu acţionă rapid asupra comenzilor. Corpul lui deveni o prelungire a sistemului de navigaţie. Precum Aladin, n-avea decât să dorească ceva şi spiriduşul electronic se ocupa de detalii. Dar urma el oare să aibă destulă abilitate pentru a contracara demonicul titan negru care îi atrăgea către distrugere?

Kirk privi ecranul acum ocupat în întregime de forma stelei moarte. Dacă încercarea lor de a intra pe o altă orbită eşua, nimeni nu avea s-o afle vreodată. Dispariţia navei **Enterprise** nu urma să fie înregistrată nici măcar de vreun astronom amator de pe vreo planetă îndepărtată, ca un fulger minuscul, undeva în spaţiu. Puţul gravitaţional al acelei mase negative

avea să înghită nu numai viaţa, ci şi lumina.

— Nouă secunde, se auzi vocea calmă a lui Spock. Doar o uşoară ridicare a tonului trăda o umbră de tulburare. Opt… şapte…

Era absurd, se gândi Kirk, că strângea cu putere braţele scaunului său de comandă! Asta n-avea să-i prelungească viaţa nici măcar cu o fracţiune de secundă. Dar mâinile continuau să rămână încleştate pe metalul rece.

O descărcare electrică de mii de kilometri lungime aprinse ecranul pentru o clipă, incredibil de aproape. Apoi dispăru, şi la fel forma aceea neagră. În faţă apăru din nou ceaţa fluorescentă şi prietenoasă a galaxiei, precum şi întunericul cinstit al spaţiului deschis.

Dar Kirk ştia că totul nu era decât o iluzie. O secundă mai târziu, Sulu confirmă acest lucru.

— Nu ne-am desprins, Căpitane. Am realizat doar o inserţie. Oftă uşurat. În curând o să avem detaliile orbitei. Vom avea un perigeu foarte scăzut, al naibii de scăzut, dar… – zâmbi – nu destul de scăzut pentru a ne scoate de pe orbită.

— Cu Dumnezeu înainte! strigă Scott.

— Ce-aţi spus, domnule Scott?

— Nimic, Spock, nimic.

— Îmi cer scuze, dar aţi spus cu siguranţă ceva. Scott îi aruncă o privire îndurerată şi Spock înţelese brusc.

— A, pricep. Folosirea unei terminologii arhaice v-a ajutat să exprimaţi emoţiile care nu s-ar fi putut exprima altfel.

— M-aş fi putut exterioriza foarte bine şi trăgându-ţi un pumn în nas, urecheatule! i-o întoarse Scott.

— Ceea ce aţi spus exprimă cumva o altă emoţie?

Kirk întoarse capul pentru a nu lăsa să i se vadă zâmbetul larg de pe chip.

— Renunţă, domnule Scott, bătălia e deja pierdută.

— Am înţeles, Căpitane. Aş comunica totuşi mai uşor cu un sudor automat! Apoi zâmbi la rândul lui, dar scurt. Gândurile curente erau prea serioase. Apropo, Căpitane, dacă nu avem nevoie de energie chiar acum, ar fi bine ca motoarele să meargă la minimum, după atâta timp de funcţionare la maximă capacitate.

— Da, desigur, Scotty. Domnule Sulu, calculează energia minimă de care avem nevoie pentru a ne păstra pe această orbită şi transmite-i datele domnului Scott.

— Am înţeles, domnule. Câteva clipe mai târziu: Gata, domnule.

— Foarte bine, locotenente. Acum activaţi scanerele posterioare şi întoarceţi pupa către obiectul acela.

Priveliştea de pe ecranul principal păru să se rotească. De fapt, nava îşi schimba poziţia, şi nu universul. Câmpul de stele fu în mod gradat înlocuit de o altă imagine, priveliştea unei sfere de culoarea abanosului care se întorcea încet către ei.

— Domnule Spock, ai confirmarea finală a orbitei?

— Putem păstra cu uşurinţă configuraţia orbitei, Căpitane. Am atins distanţa de care aveam nevoie.

— Bine. Atunci să menţinem cursul ăsta, domnule Sulu.

— Am înţeles, Căpitane. Locotenentul nu-şi putu reţine admiraţia din voce. Kirk privi în altă parte, uşor jenat.

Doctorul McCoy sesiză reacţia Căpitanului şi rânji. Nimeni nu observase sosirea lui. Fuseseră cu toţii prea ocupaţi. Iar McCoy rămăsese deoparte. N-avea nimic de spus care să fie de vreun ajutor, iar atunci când sosise pe puntea de comandă, situaţia era prea încordată pentru ca cineva să aibă nevoie de o doză din ironia lui uscată. Acum, totuşi, puţină conversaţie putea avea valoare terapeutică. Obţinuse o diplomă în aşa ceva, pe lângă cea de medic.

— Dacă forţa de atracţie e atât de puternică, Jim, cum vom scăpa vreodată de încleştarea ei?

— Ce? A, bună, Bones. Kirk îşi întoarse puţin scaunul. Fiecare lucru la timpul lui. Dacă am fi ştiut din vreme către ce ne îndreptăm, aş fi putut încerca o orbită tip cometă. Dar la momentul când am aflat, era deja prea târziu pentru a alege. Aruncă o privire pe monitorul bazei de date. Ai dreptate, e o problemă de care va trebui să ne ocupăm în cele din urmă. Ce părere ai de efectul catapultă, domnule Spock? Avem destulă energie pentru a ne desprinde în ultima secundă? Ne putem continua drumul cu viteză maximă, atât cât este necesar. Va trebui să plonjăm cât de aproape putem de suprafaţă, înainte de a ne desprinde, pentru a folosi la maximum puterea de

catapultare a puţului gravitaţional. Dacă nu vom reuşi, o să ne izbim de suprafaţă şi o să ne facem praf, lăsând în urmă cine ştie câte cratere ciudate. Nu uita, Bones, forţa ei de atracţie creşte exponenţial, pe măsură ce ne apropiem de suprafaţa reală.

Spock nu răspunse imediat, în schimb rămase aplecat deasupra monitorului, continuând să lucreze.

— Am nevoie de ceva timp ca să termin calculele, Căpitane. Energie, orbită, distanţa ideală faţă de suprafaţa stelară, unghiul de coborâre, altitudinea crucială. Informaţiile continuă să sosească prin senzorii noştri într-un ritm formidabil. Cunoştinţele noastre despre hiper-gravitaţie sunt foarte modeste. Este pentru prima oară când o navă galactică a ajuns atât de aproape de o masă stelară negativă. Cel puţin, pentru prima oară când a supravieţuit… Există prea multe variante pentru a face un calcul grăbit. Nu pot să vă dau încă un răspuns.

— În regulă, Spock. Pune-ţi computerul la treabă! Vom aştepta cu răbdare datele de care avem nevoie, rămânând în continuare pe orbită. Oricum, nu avem altceva de făcut. Flota Interstelară se va strădui probabil să ne procure datele.

Uhura interveni brusc în discuţie:

— Scuză-mă, Căpitane, dar am prins din nou acel semnal secundar. L-am pierdut temporar când ne-am fixat pe orbită, dar acum îl am din nou. Se opri o clipă. Sau mai degrabă el ne-a prins pe noi… înclinaţie nouă secunde spre nord, drept înainte… se apropie în mare viteză.

— Cumva se…? începu Kirk, dar Uhura îi ghici întrebarea.

— Nu, Căpitane. *Noi* ne îndreptăm spre el, nu invers. Totuşi, nu-mi vine să cred.

— Universul este plin de coincidenţe, locotenente. Cât mai avem până ce senzorii vor stabili contactul?

— Într-un minut va apărea pe ecrane, Căpitane.

Toată lumea de pe punte îşi îndreptă privirile către imaginea tremurătoare de pe ecranul principal. Câteva clipe lungi, imaginea rămase neschimbată. Apoi apărură câteva mici linii luminoase. Forma începu să crească rapid în dimensiuni.

Chiar şi de la această distanţă, era uşor de văzut că obiectul era o construcţie artificială şi nu un corp natural. Se părea însă

că senzorii aveau o defecţiune. Era prea departe pentru a apărea atât de mare.

— Putem încetini destul pentru a ne potrivi orbitele, domnule Sulu, fără să trecem dincolo de perimetrul de siguranţă?

Sulu apăsă pe câteva butoane ale computerului de navigaţie.

— Vom avea răspunsul într-o secundă, domnule. Aşteptă o clipă. Da, se poate, nu există nicio dificultate. Avem la dispoziţie o marjă de siguranţă respectabilă.

— Atunci, să ne oprim când vom ajunge în dreptul lui.

Obiectul crescu rapid până ce domină ecranul, aşa cum soarele mort o făcuse înainte. Sulu trebui să reducă perspectiva de două ori, pentru a putea avea întreaga imagine pe ecran. Brusc, pe punte se lăsă liniştea, în clipa în care deveni clar ce reprezenta acea formă.

II

Nava galactică era splendidă.

Mai ales în contrast cu grandioasa stea moartă care îi ţinea prinşi în capcană, în acest colţ izolat al universului. Uriaşa **Enterprise** era o pată insignifiantă, o formă minusculă, parazitară, în apropierea ei.

— O mie de catedrale adunate laolaltă, înzestrate cu putinţa de a călători prin spaţiu, şopti McCoy uluit. Adunate la un loc şi aprinse ca un pom de Crăciun.

— Poate fi într-adevăr o navă galactică? murmură Uhura abia auzit.

Răspunsul lui Spock fu la fel de şoptit.

— Probabilitatea este… considerabilă.

Arcuri vaste şi contraforturi zburătoare din metal şi plastic multicolor intrau şi ieşeau din forma aceea ciudată, în jurul unor piramide şi spirale metalice. Ici şi colo nişte alungiri graţioase şi totuşi din metal masiv, se cuibăreau la intervale regulate în braţe primitoare de culoare argintie sau aurie sau de un albastru incandescent, un fel de teci ce păreau ţesute dintr-un

aliaj fermecat.

Rasa care construise nava aceea era o rasă de artizani, dar şi de ingineri, poeţi şi meşteri constructori.

— Du-ne mai aproape, domnule Sulu. Domnule Sulu?

Locotenentul păru să se trezească din somn.

— Am înţeles, Căpitane. Apăsă câteva comenzi şi **Enterprise** răspunse imediat. Tapiseria strălucitoare şi complicată începu să se apropie şi apoi trecu dincolo de ei.

Sub degetele pricepute ale lui Sulu, **Enterprise** pătrunse mai adânc în încâlcirea de lonjeroane şi raze care se întretăiau în modul cel mai ciudat. Viteza fu reglată şi se apropiară de ceea ce părea să fie o secţiune principală.

— Trebuie să fie o navă galactică! murmură McCoy. Dar, pe Esculap! Ce dimensiuni poate să aibă!

— Adevărat, Bones, fu de acord Kirk. Dar se pare că nici mărimea şi nici frumuseţea nu o fac invulnerabilă. Sau probabil că pentru altcineva n-a fost la fel de atrăgătoare. Ia priveşte!

În vreme ce îşi continuau inspecţia, devenea tot mai clar că, în ciuda masivităţii, cândva, în trecut, nava de pe alte tărâmuri trecuse prin grele încercări, fiind supusă unei puteri fără îndoială neobişnuite.

Arcuri şi spirale de metal erau rupte sau îndoite în mai multe locuri. Porţiuni uriaşe purtau urmele dezastrului. Se puteau observa şiruri întregi de ciudate orificii hexagonale. Toate erau reci şi întunecate.

Moarte.

Fiecare porţiune părea avariată. Nu existau excepţii. Metalul plutea în spaţiu, marcat de răni adânci ce păreau pe alocuri nişte ciorchini de crom.

— Probabil că a fost şi ea atrasă de puţul gravitaţional, murmură Kirk. Nu dădu glas gândului pe care îl avea şi adjunctul său. Oare această distrugere totală avusese loc înainte ca nava să fie atrasă de gravitaţia negativă a stelei… sau după?

Dacă ultima alternativă era valabilă, de ce? Şi mai important: cum?

Două surprize de asemenea proporţii erau destul pentru oricine. Dar Uhurei îi era destinată şi o a treia. Ajustând receptoarele şi amplificatoarele, se trezi brusc cu sunetul unui

semnal secundar – un semnal care venea cu siguranţă de pe enigma aceea moartă – care inundă întreaga punte de comandă. Numai că acum sunetul era diferit. Mai degrabă un bolborosit decât un geamăt. Şi în ciuda faptului că nu existau motive care să sprijine o asemenea supoziţie, toată lumea avu senzaţia că sunetul acela era mult mai urgent, mult mai insistent decât înainte.

— Am confirmarea definitivă, domnule, spuse ea emoţionată. *Am crezut* că semnalul venea dinspre obiectul acela. Nu numai că nu există nicio îndoială acum, dar, într-un fel, transmiţătorul a reacţionat la prezenţa noastră. E singurul motiv la care mă pot gândi pentru a explica această schimbare bruscă în modalitatea de a emite.

— Am o confirmare secundară, Căpitane, adăugă Spock, căruia din nou i se ridicară sprâncenele. Şi mai c-aş fi de acord, dar… nu este posibil. Nava aceea este, fără îndoială, moartă. Toţi senzorii care detectează semnele vieţii indică negativ. Toţi senzorii care cercetează funcţiunile navei, la fel. Nu există niciun fel de energie. Temperatura la bordul ei este identică cu cea a spaţiului deschis: zero absolut. N-am niciun motiv să presupun că ar putea exista viaţă la bord… nici din punct de vedere biologic, nici din punct de vedere mecanic. De asemenea, nu am nicio dovadă că ar exista vreun stoc de energie capabil să genereze aceste emisiuni radio. Mi se indică doar un uşor flux magnetic – probabil normal pentru metalul pe care îl conţine nava.

— Totuşi, reconfirmi informaţiile Uhurei, conform cărora semnalul vine de pe navă.

Spock păru să ezite să-şi reafirme părerea, dar spuse:

— N-am altă alternativă, Căpitane. Senzorii îmi indică şi acest lucru.

— Dar asta n-are niciun sens, domnule Spock.

Ofiţerul însărcinat cu probleme ştiinţifice răspunse pe un ton mai sec decât în mod obişnuit:

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, Căpitane. Totuşi – făcu o scurtă pauză – aceasta e realitatea.

— Eşti sigur?

— Probabilitatea este de 99,7, Căpitane.

— Hmm… Kirk se lăsă pe spate, bătând ritmul unui cântecel uşor obscen, cu vârful degetelor pe braţele scaunului său de comandă. Cercetarea unui paradox nu avea să-i ducă nicăieri. Era mai bine să încerce o altă pistă.

— Poţi să identifici modelul navei sau compoziţia ei, domnule Spock?

— Niciuna, nici alta, Căpitane, răspunse Spock după ce aruncă o privire pe display-ul computerului. Informaţiile pe care le am până acum despre aliajul în sine – fără a avea, desigur, posibilitatea unei confirmări prin analiza unui eşantion – indică un material în acelaşi timp mai greu şi mai uşor decât oricare altul trecut în memoria computerului. Cât despre model, nu avem cu ce-l compara. Ezită şi aruncă din nou o privire spre ecran.

— Altceva, domnule Spock?

— Informaţiile culese din spectrul navei indică faptul că se află pe orbită de… – mai verifică pentru ultima oară datele afişate de computer – … de aproximativ trei sute de milioane ani tereştri.

În rândurile echipajului de pe punte se auzi un murmur de uimire. Atenţia tuturor fu din nou atrasă de ecran, de arcurile acelea delicate, de designul de vis, cu totul altceva decât forma prozaică şi solidă a navei **Enterprise.**

— Asta mă face să cred că n-avem nicio şansă să găsim vreun supravieţuitor la bord, murmură Kirk.

— Asta am vrut să spun şi eu, Căpitane, fu de acord Spock.

— Dumnezeule, cât e de frumoasă! interveni Uhura visătoare. Să poţi înmagazina atâta graţie şi perfecţiune a formelor în ceva atât de funcţional cum este o navă galactică… Aş vrea să fi cunoscut rasa care a construit-o.

— S-ar putea ca frumuseţea să nu aibă nimic de-a face cu ea, locotenente, sugeră Spock. Designul ar putea pur şi simplu corespunde concepţiilor lor de dinamică spaţială.

Ea se concentră din nou asupra aparaturii, cu o expresie de nemulţumire pe trăsăturile ei perfecte.

— Ar fi trebuit să ghicesc că vei spune ceva de genul ăsta, Spock.

— Nu pune prea mare preţ pe asta, Uhura, interveni McCoy.

Conform cu propriul lui sistem de dinamică spaţială, Spock găseşte probabil şi forma ta pur funcţională. Nu-i aşa, Spock?

Sulu şi Kirk zâmbiră.

Răspunsul lui Spock dădu la iveală o uşoară umbră de ofensare.

— Este foarte uşor să-ţi dai seama când dumneata glumeşti, doctore – adică mai tot timpul. Asta se întâmplă atunci când afirmaţiile dumitale nu au niciun sens – adică mai tot timpul.

În vreme ce schimbul de cuvinte continua în spatele său, Kirk îşi îndreptă atenţia din nou asupra imaginii navei străine. Îl invidia pe comandantul ei care murise demult. Şi totuşi, sentimentul de admiraţie nu era lipsit de o umbră de stânjeneală.

Ce s-o fi putut întâmpla pentru ca o astfel de navă extraordinară să fie total distrusă, cu tot potenţialul ei necunoscut? Cu siguranţă că trebuie să fi avut posibilităţi defensive conforme cu mărimea ei. O civilizaţie destul de avansată pentru a construi un astfel de vehicul… cu trei sute de milioane de ani în urmă! Când omul nu era nici măcar o idee în mintea naturii, se gândi el.

— O secundă sau două în eternitate, Jim, comentă McCoy, trecând brusc de la glumele lui ieftine la sublim.

Uneori comentariile lui McCoy deveneau obositoare, chiar enervante. Dar atunci când avea dreptate, avea într-adevăr cu prisosinţă.

Kirk oftă.

— Hai, Spock. Trebuie să existe un răspuns la asta. Acum nu ţi se indică niciun fel de energie dinspre navă. Nu există nici măcar o indicaţie cu privire la sursa de energie pe care ar fi putut-o avea cândva?

— Nu, Căpitane. Se pare că există ceva nou, de nedetectat aici, capabil să evite chiar şi cel mai delicat senzor. Dar la o asemenea distanţă de orice stea cu un sistem planetar, e clar că au fost în posesia unei forme oarecare de propulsie warp. Una foarte eficientă, fără îndoială, judecând după mărimea navei.

Kirk continuă să studieze uriaşul de pe ecran. Ca de obicei, ţâşnirea bruscă a unei intuiţii care ar fi rezolvat totul şi l-ar fi pus în postura celui mai strălucit spaţian, de la O’Morion

încoace, nu avu loc.

N-avea niciun rost să dea ordinul pe care avea de gând să-l dea. Fiecare secundă ar fi trebuit să fie consacrată desprinderii lui **Enterprise** din poziţia periculoasă în care se afla. Totuşi, atracţia acelei incredibile nave era prea puternică pentru a fi ignorată. Ezită. Cel puţin, putea recurge la o ultimă verificare.

— Domnule Spock, ce spune computerul apropo de calculele unui curs de tip catapultă?

Spock aruncă o privire pe ecran.

— Se pare că o să mai dureze ceva, Căpitane, pentru a putea lua în considerare toate variantele şi pentru a alege un program optim.

Asta îl făcu să se decidă. Se ridică şi vorbi cu fermitate.

— Atunci o să ne urcăm la bordul ei. Scotty, Bones… o să veniţi cu noi. Echipaţi cu centurile de supravieţuire, desigur. Locotenent Uhura, preia comanda. Sulu, pregăteşte teleportarea.

— Da, domnule, răspunse Sulu grăbindu-se să-l anunţe pe şeful teleportării. Cei patru ofiţeri se îndreptau deja către lift.

— Căpitane, spuse Spock, pot afla motivele pentru care ai luat această decizie?

— Nimic extraordinar, domnule Spock. Avem la dispoziţie ceva timp. Şi apoi curiozitatea. Obişnuita şi străvechea curiozitate umană.

— La asta m-am gândit şi eu. Oricum, dacă expresia aceasta de exclusivitate îmi este adresată, Căpitane, ar fi trebuit să ştii până acum că este plasată nu tocmai potrivit.

— Vai, Spock! exclamă McCoy. Să nu-mi spui că şi tu eşti pradă unei emoţii precum curiozitatea!

— Evaluarea fenomenului este, în mod tipic, inadecvată, doctore. Curiozitatea este o funcţiune naturală şi logică a unei minţi superioare – nu una dintre emoţiile de bază.

— Totul depinde de cum vrei s-o iei, îl contrazise McCoy. Acum…

Schimbul de cuvinte continua în momentul când intrară în încăperea destinată teleportării. Şeful acestui compartiment, Kyle, se afla la consolă, aşteptându-i. Consola emitea un zumzăit abia auzibil, semn că era pregătită să-şi îndeplinească

funcţiunile.

Kyle dăduse la iveală, verificându-le, patru centuri de supravieţuire. Kirk, Spock, McCoy şi Scott şi le fixară, fiecare dintre ei verificându-le la rândul său şi acţionând apoi butonul care le activa. Trecură pe rând prin faţa consolei lui Kyle pentru o ultimă verificare de rutină. Vocea lui Kyle dădu glas rezultatului testării:

— Căpitanul... verificat. Comandantul Spock... verificat. Locotenentul Scott... O.K. Locotenentul McCoy... în regulă. Ridică privirea. Toate centurile sunt operaţionale, Căpitane.

— Mulţumesc, domnule Kyle.

— Ocupaţi-vă locurile, domnilor...

O aură gălbuie înconjura acum pe fiecare membru pregătit pentru teleportare, un câmp vital emanat de centurile de supravieţuire. Păşiră în încăperea destinată teleportării, plasându-se fiecare pe câte un disc separat.

— Gata, Căpitane, îl preveni Kyle.

— Şi noi suntem gata, Şefule, îi răspunse Kirk. Apoi adăugă zâmbind: încearcă să nu ne materializezi în interiorul vreunui obiect solid, da?

Kyle se forţă să zâmbească auzind vechea glumă. Măsurile de siguranţă de pe toate teleportatoarele făceau imposibile astfel de accidente.

— Activează, Şefule, ordonă Kirk.

Kyle ridică cu grijă levierele necesare, cu ochii pe nenumăratele instrumente de monitorizare. Un bâzâit familiar, aproape muzical, inundă încăperea, în vreme ce corpurile celor patru deveniră difuze, de parcă ar fi fost zărite cu ochii întredeschişi, dimineaţa devreme... până ce deveniră patru cilindri de particule multicolore care scânteiau pe platformele respective.

Kyle apăsă pe un buton şi trase de cele patru leviere.

Rămăsese acum singur în încăpere.

Patru piloni scânteietori de foc apărură pe suprafaţa rece a celei mai mari componente a navei din altă lume. Stâlpii se evaporară repede şi fură înlocuiţi de siluetele înspăimântător de fragile a trei oameni şi un vulcanian. Fiecare era scăldat într-o uşoară lumină gălbuie.

Spock fu primul care cercetă împrejurimile aspre. Se aflau lângă unul dintre orificiile hexagonale, uriaşe şi întunecate. Nu departe, exista o gaură enormă, plină cu metal contorsionat, ale cărui vârfuri erau îndreptate către spaţiu. Era o indicaţie clară că, oricare ar fi fost cataclismul, acesta avusese loc în interior.

De îndată ce toţi îşi reveniră din efectul teleportării, începură să înainteze către deschizătura provocată probabil de explozie. Se opriră toţi în acelaşi loc, lângă orificiul hexagonal. Spock făcu să alunece câmpul de forţă al sistemului său de supravieţuire peste suprafaţa întunecată şi sticloasă.

— Forma asta cu şase laturi sugerează o asemănare cu modelele naturale ale unor insecte pământene. Fagurele albinei, de exemplu. O astfel de apropiere este, desigur, superficială. N-are niciun rost să tragem cine ştie ce concluzie din asta.

Kirk îngenunche şi încercă să vadă ceva prin sticla groasă – care nu era neapărat „sticlă” sau „groasă”. În orice caz, avu sentimentul că priveşte într-o oglindă de onix. Dacă rămăsese ceva acolo, în interior, nu vor avea nicio şansă să descopere în felul acesta.

Scott stătea lângă una dintre barele de metal contorsionate, pipăind-o. Avea faţa atât de aproape de ea, încât câmpul de forţă de deasupra nasului aproape că o atingea.

— La uitaţi-vă la asta! fluieră el surprins. Radioul de la centura de supravieţuire îi transmise sunetul vocii ca pe ceva straniu, până la tovarăşii lui.

— Ce este, Scotty? Kirk se ridică şi se îndreptă către el.

— E vorba de metalul ăsta, domnule. La insectele pământene nu prea mă pricep, la metale însă da. Chestia asta nu a fost nici turnată, nici rulată, nici flexată. Şi are nervuri, aşa cum sunt cele dintr-un lemn de bună calitate. Îl privi pe Kirk neîncrezător. Sunt gata să pariez, domnule, că acest metal a fost fabricat fiind mai întâi tras în lungi şi foarte subţiri filamente, cărora li s-au dat ulterior formele necesare. Există straturi peste straturi, chiar aici, în bucăţica asta. Ca în cazul laminării plasticului, numai că la o scară mult mai avansată. Ciocăni silenţios metalul.

— În felul în care un păianjen îşi ţese pânza, murmură Kirk.

— Cam aşa, fu de acord Scott. O astfel de metodă de alcătuire a metalului – chiar şi cu aliajele noastre – ar da naştere

unui material de o duritate nemaiîntâlnită.

Spock dădu la iveală fazerul. Raza strălucitoare a minusculei arme străbătu spaţiul şi desprinse un mic fragment de metal. Spock prinse eşantionul înainte ca inerţia declanşată de fazer să-l arunce şi îl examină îndeaproape.

— Mai uşor şi în acelaşi timp mai dur decât orice material cunoscut de noi, şopti el. Apoi îi privi pe rând pe McCoy, Scott, Kirk. Dacă ar putea fi analizat, Căpitane…

— Şi imitat, adăugă Scott.

— Ştiu, ştiu, continuă Spock. (Nu dorea să le înăbuşe entuziasmul – şi el simţea acelaşi lucru – dar situaţia în care se aflau nu le permitea să se lase copleşiţi de nicio descoperire.) Cu condiţia să nu rămânem şi noi ţintuiţi aici, pentru ca vreun alt echipaj nefericit să ne găsească peste o sută de milioane de ani.

Dându-se înapoi, privi în sus cu atenţie, la jungla metalică care mai rămăsese din navă. Observă că toate porţiunile hexagonale erau distruse.

În apropiere, un arc subţire, la fel de delicat precum cea mai fină sculptură în lemn, atârna întortocheat, distorsionat de cine ştie ce forţe inimaginabile care acţionaseră cândva, în trecutul foarte îndepărtat.

— Priviţi! le spuse celorlalţi. Toate orificiile acelea, dar chiar toate… Observaţi vreo asemănare?

McCoy fu cel care răspunse:

— Toate au fost provocate prin explozie. Ciudat. Se pare că pe întreaga navă nu e niciunul intact.

— Aşa e, spuse Scott. Şi peste tot exploziile au fost produse din interior. Dar asta am observat deja.

— Trebuie să fi fost un accident, adăugă doctorul.

Spock răspunse fără să-i privească, studiind în continuare ruinele navei.

— Accidentele operează foarte rar după un sistem, doctore McCoy. Distrugerile de aici sunt prea regulate, prea evident provocate de „accidente”. Nu, eu cred că există o probabilitate considerabilă ca echipajul acestei nave să o fi distrus în mod voluntar, ceea ce a dus probabil şi la propria lui distrugere.

Doar Spock, se gândi Kirk, era în stare să dea glas gândurilor

care le treceau tuturor prin minte.

Stăteau acolo – patru forme animate şi nesemnificative, pe suprafaţa unei nave galactice cu zeci de milioane de ani mai avansate faţă de propria lor civilizaţie – şi se gândeau ce ameninţări ar fi putut fi atât de serioase pentru a determina echipajul să se sinucidă.

Gândurile morbide nu conduceau la niciun răspuns. Kirk porni către peştera neagră din faţa lui şi ceilalţi îl urmară, înaintând cu ajutorul centurii gravitaţionale. Fără a-şi încetini mersul, dădu la iveală comunicatorul şi îi deschise capacul.

— Kirk către **Enterprise.**

— Enterprise, se auzi prompt răspunsul. Kirk răsuflă uşurat. Fata asta o să ajungă cândva un bun căpitan. Aici Uhura.

— Locotenente, mai primeşti încă emisii radio de pe nava asta?

— De când te pricepi la telepatie, Căpitane? se auzi răspunsul uimit. Tocmai eram pe punctul de a te chema la rândul meu. Emisia a încetat în clipa în care aţi urcat la bord.

Kirk căzu pe gânduri.

— Indiferent ce maşinărie mai operează în vreun fel la bordul acestei nave, îşi dădu Spock cu părerea, trebuie să fie deosebit de sensibilă.

Kirk dădu din cap aprobator şi apoi transmise:

— Mulţumesc, Uhura. Informează-l pe Kyle să fie oricând gata să ne scoată de aici, de îndată ce îl vom anunţa.

Urmă o pauză, în vreme ce Uhura transmitea informaţia.

— Vă aşteptaţi la necazuri, domnule?

— Nu, locotenente. Dar avem de gând să încercăm o penetrare în profunzimea navei. S-ar putea să avem surprize mai mari decât transmisii radio ciudate, ceva de o cu totul altă natură.

Urmă o altă pauză, după care o voce spuse:

— Aici Kyle. Nu-ţi face griji, Căpitane. Vă am pe toţi patru pe frecvenţa corectă. Şi n-am să mă mişc de lângă consola asta până ce n-o să vă avem din nou la bord.

Kirk zâmbi şi închise comunicatorul.

— Pare să fie pe fază, zâmbi McCoy.

După alţi câţiva paşi ajunseră la marginea cavernei zdrenţuite

de metal. Kirk petrecu o vreme examinând interiorul plin de umbre. În mod clar, nu era nimic viu acolo. Sări cu sprinteneală peste margine. Scott îl urmă. McCoy înaintă şi apoi făcu un gest de invitaţie.

— După dumneata, Spock.

— Vai, doctore, să nu-mi spui că dumitale, un om de ştiinţă, îţi este frică de întuneric.

— Foarte amuzant, Spock… ia spune, nu cumva asta a vrut să fie… Nu, e imposibil. Vulcanienii nu glumesc niciodată.

— Glumesc, doctore? Expresia feţei lui Spock era de nepătruns.

— Mă rog, oftă McCoy. Eu sper în continuare. Intră la rândul lui în abis.

Se mişcau încet, cu grijă, în josul culoarului. La nevoie, strălucirea centurilor de supravieţuire ar fi fost suficientă pentru a le îngădui să se vadă unul pe altul. Însă nu fu nevoie de asta.

O lumină difuză ieşea din nişte panouri lungi, făcute dintr-un material translucid, asemănător cu polietilena, încastrate în pereţii tunelului de ventilaţie – era clar că în aşa ceva intraseră. La asta servise cândva acel labirint. Dar aerul şi supapa exterioară dispăruseră de mult – aerul datorită unor forţe naturale, supapa aparent datorită unor forţe artificiale.

Spock privi cu atenţie unul dintre panourile luminiscente. Nu putea zări vreun tub, vreun bec sau vreo bandă dedesubt.

Lumina părea să iradieze chiar din acel material plastic, dar nu putea fi sigur.

— Ceva din interiorul navei generează încă o energie pe care senzorii noştri n-au fost în stare s-o înregistreze, Căpitane. Sau poate că există alte mecanisme care, în vreun fel, îşi generează singure energia… Aşa cum par să facă aceste panouri luminoase.

— Calul de dar nu se caută la dinţi, Spock. E mult mai uşor aşa decât dacă ne-am mişca doar cu lumina centurilor.

Îşi continuară înaintarea prin tunel. Se apropiară de ceea ce părea să fie un perete solid de metal. Le bloca total trecerea. O inspecţie sumară nu îi satisfăcu deloc.

Scott fu acela care observă primul dunga de lumină abia vizibilă, undeva sus, lângă „plafon”. Era clar că metalul acolo

era dislocat. O forţă titanică îndoise chiar şi structura acelei porţi interioare.

— Un soi de mecanism de închidere pare să fi acţionat aici, îşi dădu Scott cu părerea. Energia a acţionat la o scară teribilă, pentru a putea îndoi aliajul ăsta. Făcu un semn cu capul către gaura care stătea mărturie.

— Pasajul ăsta e destul de mare pentru a permite trecerea uneia din navetele noastre.

Kirk atinse metalul de culoare închisă. Nu-l putea simţi, desigur – câmpul de forţă făcea pipăitul imposibil– ceea ce era foarte bine pentru că metalul era la fel de rece precum spaţiul deschis. Mâna i-ar fi îngheţat pe el instantaneu. Îşi dădu seama că uşa era solidă, pentru că ceva îi opri înaintarea mâinii. Gestul era mai mult exprimarea unei speranţe. Aşa cum se aştepta, nu se întâmplă nimic atunci când împinse. Uriaşa poartă nici nu se clinti.

— Hai să încercăm acolo, sus, unde plafonul s-a îndoit, sugeră el. Dacă e doar înţepenită şi nu cu adevărat încuiată, s-ar putea să reuşim s-o deschidem.

El şi Scott îşi scoaseră fazerele. Două raze incandescente se uniră undeva, în plafon.

După două minute nu se întâmplă nimic altceva, în afară de o oarecare înroşire a suprafeţei.

— N-au niciun efect, murmură Kirk, privind pata roşie dispărând, odată cu speranţele de a intra dincolo de zidul acela de metal.

— Căpitane.

Cei doi îşi închiseră fazerele.

— Ce este, domnule Spock?

Spock se afla tocmai în cealaltă parte a coridorului.

— S-ar putea să fi avut puţin noroc, Căpitane.

— Sper să ai dreptate. Noi n-am avut. Va trebui, probabil, să folosim fazerele principale ale navei noastre pentru a pătrunde aici. Şi nu mi-ar plăcea deloc să fac asta. Ori vom distruge ce e în interior – bateriile principale nu sunt atât de delicate precum instrumentele lui Bones – sau, dimpotrivă, nu vom izbuti să clintim nimic.

Se îndreptară către locul unde Spock îi aştepta. El nu spuse

nimic, arătând doar în sus.

Cam la trei metri deasupra podelei, era un panou pătrat, adâncit în peretele tunelului. Trei piese de plastic de forme hexagonale erau fixate acolo.

— Cred că asta ar putea fi cheia, Căpitane. Probabilitatea ne sugerează forma unui sistem manual de operare a oricărei camere de ventilaţie.

— Aşa cred şi eu, Spock. Kirk studie panoul şi încercă să facă o săritură. Există o singură problemă – gravitaţia artificială se pare că funcţionează pe deplin aici. Pentru moment nu putem ajunge acolo, sus. Cineva ar trebui să se întoarcă la bord şi să aducă…

— Nu cred că va fi necesar, Căpitane. Spock se apropie de peretele curbat şi se lipi de el. Dacă o să te caţeri pe umerii mei, o să poţi ajunge la panou.

— Nu e minunată ştiinţa? murmură McCoy.

Lui Kirk, un gimnast abil, îi trebuiră doar câteva secunde să se urce pe umerii vulcanianului. Chiar şi aşa, panoul era încă deasupra capului. Dar întinzând braţul, ajunse la toate cele trei piese hexagonale.

— Întotdeauna am spus că eşti un om de bază, Spock, surâse McCoy.

— Iar eu întotdeauna am fost convins că umorul dumitale este de un gust îndoielnic, doctore. Vocea lui Spock nu trăda deloc efortul de a-l susţine pe Kirk. Oricum, am într-adevăr sentimentul că trebuie să-mi revizuiesc opinia.

— Păi era şi timpul! Am ştiut eu că o s-ajungi la asta, Spock.

— Sunt nu numai nişte glume proaste, sunt chiar imposibile.

McCoy se strâmbă.

Kirk apăsă cu fermitate pe cel mai apropiat hexagon de plastic. Acesta alunecă sub presiunea degetelor sale, dar nu se întâmplă nimic. Încercându-l pe cel din stânga, ajunse la acelaşi rezultat. Când atinse cea de-a treia piesă, totuşi, plasticul pulsă brusc, cu o uşoară strălucire verzuie.

Reacţia strălucitoare a acelui ceva, „mort” de trei sute de milioane de ani, îl luă prin surprindere, încât fu gata să cadă.

— Ai grijă, Căpitane! îi atrase Spock atenţia, strângându-l mai tare de picioare. Pot să te ţin aşa încă multă vreme, dar dacă o

să-ţi tot mişti centrul de greutate, să ştii că nu sunt acrobat.

— Nu-ţi face griji, domnule Spock. Eu sunt cel care va cădea în cele din urmă. Dar n-am niciun gând în privinţa asta. Nici măcar într-o gravitaţie atât de slabă. Continuă să ţină mâna pe hexagon şi fu răsplătit cu sunetul metalului care aluneca, scârţâind uşor.

— Se mişcă! strigă Scott.

Se auzise într-adevăr un uşor zgomot care indica mişcarea porţii masive. Iar spaţiul din plafon care primea lumină de undeva, din interior, se lărgise. Scârţâitul încetă însă imediat şi lumina verde dispăru de pe hexagon.

— Încearcă din nou, Căpitane, îi sugeră Spock.

Kirk apăsă din nou discul. Strălucirea reapăru. Ca şi scârţâitul. Ţinu hexagonul apăsat, încercând să privească în acelaşi timp poarta masivă.

Auzi un sunet puternic, cu ecou, de parcă nişte balamale vechi ar fi cedat. Poarta masivă se cutremură şi începu să pivoteze… Apoi se opri. Degeaba încercă Kirk să lovească hexagonul.

Dar între poartă şi peretele tunelului se căscase un spaţiu destul de larg pentru a permite accesul unui om.

— E bine şi aşa, Spock! Cobor. Se dădu jos şi se îndreptă către noua deschizătură.

Până acum nu dăduseră cu ochii de nimic care să indice faptul că ar fi fost necesară prea multă prudenţă. Totuşi, Kirk păşi cu grijă înăuntru. Îl urmă Spock, apoi Scott şi McCoy. Teama Căpitanului dispăru abia după ce toţi fură înăuntru şi poarta uriaşă nu se închise în urma lor.

Interiorul încăperii în care se aflau acum era construit la o scară enormă, inumană. Pereţii aveau culoarea calcedoniei palide, cu nuanţe alb-albastre ca de ceară. Se curbau în sus şi lateral, formând o cameră vag hexagonală. Aparent, forma cu şase laturi se repeta pretutindeni în interiorul navei, ca şi în construcţia suprastructurii.

Pereţii şi porţiuni din podea erau plini de instrumente necunoscute, avariate. Era cu totul improbabil ca destinaţia lor să fie vreodată ghicită. Chiar şi cel mai mic instrument avea acelaşi design dantelat ca al navei întregi. Cei care o

concepuseră păreau să fi selectat structura internă a unei frunze, drept model pentru o navă galactică.

Unele forme – mai solide, mai puţin eterate decât altele – erau încă intacte. Şi mai funcţionau încă… Sau cel puţin aşa păreau. Pulsau cu diverse nuanţe şi amestecuri ale spectrului vizibil. Violet şi ambră, verde-smarald şi maron închis, roz deschis, pastelat – fiecare din ele parcă prea frumoasă pentru a fi funcţională. Cei patru se îndreptară către centrul încăperii, unde o monstruoasă alcătuire amorfă stătea chircită ca o broască râioasă din pietre preţioase. Din vârful ei, nişte apendice graţioase se înălţau în toate direcţiile – filamente de cristal flexibil. Cei patru se apropiară.

Pe măsură ce avansau, prelungirile cristaline începură să se mişte. Încet, cu graţie, unduindu-se în ritmul unei maree nevăzute. Erau acompaniate de o muzică stranie, într-un fel nocturnă.

McCoy murmură:

— Am mai auzit ceva de genul ăsta cândva. Nu exact la fel, dar pe aproape. Ai ascultat vreodată o vioară electrică, Jim?

— Da, e pe aproape, fu de acord Kirk. Dar n-aş jura c-ar exista similitudini, totuşi. Mă cunoşti, Bones. Eu mă pricep mai degrabă la instrumentele clasice.

Se opriră lângă structura aceea enigmatică. Imediat ce fură aproape, filamentele de forma unor frunze plutitoare înţepeniră, iar muzica aceea neliniştitoare se pierdu într-un pianissimo.

— Ce zici de asta? întrebă Kirk. În vreme ce vorbea, ramurile translucide fluturau uşor şi degete invizibile treceau cu fineţe pe corzile unei harpe îndepărtate.

— Ia uite, Căpitane! interveni Scott, înainte ca Spock să poată răspunde. Arăta către partea superioară a ciudatei forme.

O bandă subţire de lumină roz apăruse acolo. Spock făcu o analiză rapidă cu ajutorul tricorderului său.

— Căpitane, înregistrez emisie de energie. Destul de slabă, dar clară.

— Deci e încă în stare de funcţionare, şopti Kirk… După atâtea milenii! În cazul încuietorii porţii, mai pot înţelege că operează datorită unei surse de energie suplimentare, dar asta? …

Spock dădea târcoale obiectului consultându-şi tot timpul tricorderul. Li se alătură dând din cap meditativ.

— Tot mai primesc informaţii, Căpitane. Când vorbi, în încăpere se auziră din nou câteva acorduri muzicale, iar excrescenţele obiectului se mişcară în ritm lent. M-aş încumeta să cred că ciudăţeniile acelea sunt acumulatori, receptori care folosesc orice formă, cât de slabă, de energie cinetică – mişcare, deplasări ale aerului, sunete, vocile noastre… orice. Absorb această energie şi o metamorfozează returnând-o în cel puţin două moduri observabile: mişcarea „braţelor” sau muzica pe care o auzim – dacă sunetele acestea reprezintă într-adevăr concepţia lor despre muzică.

— Da, dar care este funcţia acestei forme stranii? spuse Kirk privind fix alungirile acelea mişcătoare. Ele îi aruncară cuvintele înapoi, însoţindu-le de o melodie.

— Cât despre asta, Căpitane, nu pot nici eu decât să presupun, ca şi dumneata. Ar putea fi orice. (Făcu un semn către obiect.) De la un dispozitiv de alarmă al motoarelor navei, până la un perimetru de recreere pentru echipaj. Nu avem destule informaţii pentru a ne da seama.

— Mă înfioară, spuse McCoy. Îmi dă sentimentul că ceva, care ar trebui să fie mort demult, ne studiază.

Scott păru brusc la fel de tulburat. Maşinăriile erau domeniul lui. Se pricepea la ele mai bine decât oricine altcineva. Dar chestia asta…

— Da, Căpitane. Şi eu am aceeaşi impresie, spuse el.

— Un simptom psihologic standard de superstiţie latentă primară, zise Spock. Teama oamenilor primitivi în faţa a ceva total incomprehensibil.

Kirk studia restul camerei cufundate în tăcere. Spuse:

— În comparaţie cu fiinţele care au construit nava asta, noi chiar suntem nişte primitivi. La fel şi dumneata, domnule Spock.

— Nici n-am vrut să spun altceva, Căpitane. N-am vrut decât să încerc o evaluare a…

— Bine, bine, n-are nicio importanţă, Spock. Hai să mergem.

Făcu semn către capătul mai îndepărtat al încăperii, unde o altă poartă aştepta.

III

În vreme ce poarta tunelului de ventilaţie fusese alcătuită dintr-o singură bucată de metal, fără ornamente, portalul în faţa căruia se găseau acum era mult mai elaborat; avea parcă şi un aer mai ceremonios. Era în acelaşi timp decorativ şi practic. Suprafaţa îi era alcătuită din linii formând trei triunghiuri, fiecare dintre ele având săpate adânc cuvinte ciudate şi tot felul de alte criptograme. Pentru oamenii de pe **Enterprise,** toate păreau de fapt nişte simple zgârieturi.

Spock observă o altă adâncitură care avea trei discuri hexagonale. Dar atunci când le apăsă nu se întâmplă nimic. Toţi patru priviră neputincioşi o vreme bariera aparent impenetrabilă.

— Desigur! strigă Scott brusc. Ceilalţi se întoarseră spre el. Cealaltă uşă era îndoită, avariată, aşa că a fost de-ajuns să acţionăm un singur hexagon. Sau poate că circuitele erau legate între ele. Dar trei triunghiuri… asta înseamnă trei discuri. Apasă pe toate trei deodată, domnule Spock.

— Chiar aşa, domnule Scott, spuse vulcanianul împărtăşindu-i opinia.

Mâna lui nu era destul de largă pentru a acoperi toate trei discurile, dar folosi ambele mâini şi, în cele din urmă, reuşi. Asta le dădu o idee despre dimensiunile membrilor echipajului acelei nave, sau măcar despre felul în care îşi puteau mişca degetele. Spock apăsă cu putere.

Cele trei discuri străluciră cu o lumină verzuie. Câteva secunde mai târziu, cele trei secţiuni ale uşii se retraseră, dispărând în pereţi, în tavan şi în podea. O altă încăpere uriaşă apăru.

Interiorul era modelat circular, cu nişe spaţiate în jurul unui centru. Această cameră era străjuită de un şir lung de orificii întunecate şi hexagonale, asemănătoare cu cele zărite în exteriorul navei. Lumina era aici mult mai puternică, fără ca ei să-şi poată da seama dacă ea venea de undeva, de la stele, sau

dinspre multiplele benzi de plastic fosforescent.

— Nu, Căpitane, spuse Spock, în vreme ce discutau în contradictoriu despre originea acelei luminozităţi. Eu cred că lumina a fost aici dintotdeauna.

— De ce n-am putut s-o vedem de afară... A, desigur, răspunse Kirk propriei întrebări. Sunt un fel de ferestre unilaterale, pentru a proteja observatorul de lumina externă sau de alte surse de radiaţii.

Pătrunseră mai adânc în camera lungă şi curbată. Un perete interior era dominat de o formă uriaşă reflectorizantă. Părea o oglindă convexă de dimensiuni nemaiîntâlnite, care avea la rândul ei forma unui hexagon. Obiecte încă şi mai ciudate – instrumente şi maşinării de tot felul – se aliniau de-a lungul pereţilor, luminând şiruri peste şiruri de console.

Mai exista ceva neobişnuit acolo, mult mai neobişnuit decât oricare dintre maşinăriile existente. Distrugerea care afectase restul navei, inclusiv camera pe care tocmai o părăsiseră, nu lăsase nicio urmă acolo. Indiferent ce catastrofă răvăşise uriaşa navă, încăperea aceea nu fusese afectată.

Înaintând şi mai adânc, apropiindu-se de aparate, cei patru observară luminile care se aprindeau strălucind, emanând din diverse panouri şi monitoare, ori din benzi de plastic ascunse.

— Atenţie! Ceva e pe cale să se activeze, spuse Scott. Ia priviţi! Se opriră şi se întoarseră.

Oglinda uriaşă, care era fără îndoială cu totul altceva decât o simplă oglindă, se umplea de o opalescenţă lăptoasă. Diverse culori începură să curgă şi să se amestece pe suprafaţa ei. O clipă mai târziu, muzica se intensifică. Dar era o muzică cu totul diferită de sunetele produse în cealaltă încăpere. Era mult mai ritmică, insistentă şi totuşi liniştitoare.

Se apropiară de ea curioşi. Spock îşi puse în funcţiune tricorderul, pregătindu-se să facă investigaţii preliminare.

— Un fenomen extrem de ciudat...

Lumina uşoară de pe consola din dreapta lui Kirk explodă abrupt într-un verde strălucitor. O flacără orbitoare de smarald îi scăldă pe toţi. Muzica atât de calmă se transformă deodată într-un val de sunete percutante. Un fel de enormă descărcare a unei emoţii care, chiar şi după trei sute de milioane de ani, chiar

şi pentru cineva cu totul diferit ca formă şi psihologie, suna ca o alarmă.

În spatele lor, cele trei segmente ale portalului se închiseră silenţios. McCoy făcu câţiva paşi într-acolo, încetini şi se opri când îşi dădu seama de inutilitatea gestului.

Lumina se estompă; muzica încetă.

Erau prizonieri într-un fel de peşteră a ciclopilor.

Mai existau însă cele trei discuri, în stânga intrării. McCoy se repezi la ele şi le apăsă. La început uşor, apoi cu toată puterea, încercă tot felul de combinaţii, dar toate strădaniile sale rămaseră fără niciun rezultat. Uşa nu se clinti deloc, la fel de obstinată ca şi steaua moartă care se rotea sub ei. Nici măcar o rază de lumină nu apăru pe discurile hexagonale.

Diversele imprecaţii şi comentarii despre originea dubioasă a celor care construiseră o asemenea uşă, nu avură niciun efect.

— Am impresia că n-o să meargă, Bones, zâmbi Kirk mohorât. Ce rezultate ne arată analiza, domnule Spock?

Spock îşi consultă tricorderul încă o dată, visând să aibă în locul acestuia miticul super-computer terrian JWG. Dar visele nu aveau nicio legătură cu logica, şi totuşi, în asemenea circumstanţe, îşi permise această mică deviaţie personală.

— N-am absolut nicio informaţie despre mecanismul care a activat uşa, Căpitane. În schimb, aici a apărut o atmosferă. Părea surprins. O atmosferă foarte apropiată de cea de pe Pământ. Să ne dezactivăm centurile de supravieţuire? S-ar putea să mai rămânem pe aici o vreme şi ar trebui să ne economisim energia.

Kirk ezită. Câmpurile de forţă puteau deveni uneori o problemă mai degrabă decât un ajutor. Şi totuşi…

— Nu, Spock. Lucrurile s-au întâmplat prea uşor, suspect de simplu. Uşa aceea s-ar putea deschide din nou, la fel de repede cum s-a închis. Indiferent ce anume a stabilit aici o atmosferă, s-ar putea să nu fi făcut la fel şi în cealaltă încăpere. Nu, e mai bine să ne păstrăm sistemele de supravieţuire activate.

Îşi declanşă comunicatorul, privind cu suspiciune pereţii.

— Enterprise, mă auzi? Domnule Sulu? Făcu o pauză şi încercă din nou. Locotenente Uhura, eşti pe recepţie? Aici e Căpitanul.

Un bâzâit slab şi ritmic fu singurul sunet pe care aparatul îl produse.

— N-are niciun rost, Căpitane, spuse Spock, căutând în continuare să detecteze ceva nou. S-a interpus un soi de ecran de interferenţă. Şi are o eficienţă maximă. Ridică privirea de pe tricorder. Nu-mi place asta deloc, Căpitane.

McCoy veni lângă ei.

— Întotdeauna ai avut o abilitate extraordinară de a subestima lucrurile, Spock. O namilă cât toate zilele poate să apară prin perete scuipând foc şi aruncând venin din colţii ei otrăvitori, şi tu vei rezuma situaţia declarând că intenţiile respectivului sunt altfel decât benigne!

Kirk observă că Scott îşi scosese arma.

— Ce-ai de gând să faci cu ea, Scotty? Nu ne-ar ajuta să ieşim, aşa cum nu ne-a ajutat nici să intrăm.

— Nu, domnule, fu el de acord. Nu chiar.

— Ai tu ceva în minte, Scotty. Spune-o pe şleau, nu ne mai pune să ghicim.

— Păi… pereţii ăştia sunt duri, de acord cu asta. Făcu un semn cu fazerul către uşa formată din trei secţiuni. Dar discurile acelea hexagonale nu par să fie făcute dintr-un material la fel de tare. Dacă aş putea trimite o rază prin capacele lor, şi aş produce un scurt-circuit (presupunând că pot fi scurt-circuitate) nu există niciun motiv pentru care uşa nu s-ar deschide.

— E o idee bună, Scotty, mărturisi Kirk. Nu sunt un spirit distructiv, dar… poţi încerca.

Scott făcu câţiva paşi şi ţinti discurile. Îşi fixă fazerul către hexagonul cel mai de jos, îşi potrivi nivelul de energie şi apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou, de data asta cu puterea maximă. Izbuti să facă o pată roşie care dispăru însă foarte repede.

Lui Kirk îi veni brusc o idee. Scoase la iveală comunicatorul. De data asta nu încercă să-l activeze. În schimb, îl porni şi verifică indicatorul de energie aflat la baza aparatului.

— Energia e pe zero. Ceva a făcut-o să se evaporeze. Aiurea ecran de interferenţă! E ceva pe aici care suge energia ca un burete. Înconjură cu privirea camera aparent inofensivă, dar,

cum era de aşteptat, nu observă nimic.

— Şi indiferent ce este, continuă el, e ceva selectiv. Panourile şi ecranele astea sunt încă luminate. Mă surprinde că au reuşit să recepţioneze energie înainte.

McCoy îşi scoase şi el comunicatorul, îl verifică, apoi îşi verifică şi arma.

— Ale mele au păţit acelaşi lucru, Jim.

— Şi ale mele, spuse Spock. Dar nu şi tricorderul. Ciudat!

— Deci suntem blocaţi, conchise McCoy fără ocoliş. N-avem nici comunicaţie, nici arme. N-avem cum să-l anunţăm pe Kyle să ne scoată de aici. Îşi fixă cu mânie instrumentele în centură.

— Doar pentru moment, Bones. Lucrurile se întâmplă îngrozitor de repede aici. Situaţia se poate schimba în favoarea noastră în orice moment. Mai bine am fi gata să profităm dacă se iveşte vreo ocazie. Îţi scapă multe lucruri dacă te laşi pradă dezamăgirilor. N-ai observat nimic nou?

Priviră cu toţii împrejur. Opalescenţa lăptoasă inunda din nou oglinda convexă. Luminile pâlpâiau iar pe diversele aparate.

— Înţeleg. Totul s-a reîntors la normal. McCoy studie oglinda. Sau cel puţin ceea ce trecea drept normal când am intrat noi aici. Se opri o clipă ascultând. A reapărut şi muzica, dacă asta e ceea ce abia se aude.

Kirk observă platforma hexagonală din centrul camerei. Tocmai trecuseră prin dreptul ei, când totul parcă înnebunise. Acum, uitându-se la ea cu atenţie pentru prima oară, îşi reproşă faptul că nu observase similitudinile la timp. În ciuda mărimii şi a formei ei, aducea foarte vag, dar totuşi destul de clar, cu un obiect foarte familiar: propriul lui fotoliu de comandă.

Butoane încastrate, leviere stranii, comenzi constând din discuri triple, se înşirau de-a lungul consolelor, în interiorul „fotoliului”, însoţite de o mare varietate de cadrane multicolore luminând intermitent. Existau anumite însemnări deasupra cadranelor transparente, care ar fi putut fi instrucţiuni sau îndrumări, oricâte secrete ar fi fost acolo, ele erau ferecate într-un alfabet demult dispărut şi într-un sistem matematic ermetic.

— Instrumente de comandă şi navigaţie, poate, medită el. Se întoarse să privească din nou camera şi o văzu brusc într-o altă lumină. Pun pariu că aici era puntea de comandă a navei. Atinse

fotoliul acela ciudat. Căpitanul trebuie să fi stat aici, chiar în scaunul ăsta… Cu multă, multă vreme în urmă.

Se ridică pe vârfuri şi se aşeză uşor în scaun. Indiferent de originea omologului său mort demult, un lucru era sigur: părţile lor posterioare aveau o configuraţie diferită.

Spock îşi analiza tricorderul, dând ocol fotoliului de comandă.

— Nu sunt de aceeaşi părere, Căpitane. Sursa interferenţei este pe aici, pe undeva. De asemenea, anumite aspecte ale construcţiei, puse cap la cap, datorită informaţiilor pe care le primesc, mă fac să cred că aceasta nu a fost o parte din echipamentul original al navei. Pare mai degrabă ceva făcut pentru o ocazie specială… De exemplu, pentru a face faţă unei urgenţe. Un lucru este sigur… Generează tot felul de modele de energie. Presupun că semnalul care a activat uşa a venit tot de aici.

— Cu siguranţă că un mecanism automat a fost destinat să închidă ermetic încăperea asta, interveni Scott, brusc neliniştit. Dar s-o închidă ermetic din ce cauză?

— Evident că nu din cauza noastră, răspunse McCoy.

— Nava asta, în ciuda mărimii şi a puterii probabile, continuă Spock, a fost aproape în întregime distrusă. Chiar şi ultima încăpere în care am intrat noi. Dar camera de aici, instrumentele, aparatele, consolele, mai ales consola asta, au rămas intacte.

— Ceva, domnilor, a apărut cândva la bordul acestei nave. Ceva atât de formidabil, încât nu numai că a distrus, dar a determinat echipajul să se sinucidă… şi totuşi, să lase această încăpere intactă. Ca o precauţie, cred.

— Dar uşa s-a închis după noi, protestă Scott. Desigur că noi nu… se opri şi rămase cu gura căscată. Ei, hai, ce naiba, Spock! Nicio formă de viaţă cunoscută n-ar putea supravieţui trei sute de milioane de ani, în plin spaţiu!

— Ai dreptate, domnule Scott, spuse vulcanianul pe gânduri. Nicio formă de viaţă cunoscută.

McCoy îi întrerupse.

— Jim, Spock, Scotty… Uşa…!

Se întoarseră toţi deodată. În centrul portalului încă închis etanş, linii de energie strălucitoare, de culoarea smaraldului, pe

alocuri cu nuanţe acvamarin sau olive, se întretăiau pe suprafaţa metalului.

— Nu, şopti McCoy retrăgându-se cu un pas.

Spock studie tricorderul şi vorbi fără nicio urmă de emoţie:

— Ceva încearcă să ajungă aici, Căpitane. Energia de interferenţă emisă şi direcţionată de această consolă reacţionează la o sursă de energie de proporţii şi posibilităţi necunoscute, care se află în afara încăperii. Fluxul, care este rezultatul acestei inter-reacţii, e acum vizibil pe suprafaţa uşii.

— Va rezista? întrebă Kirk. Spock dădu din cap încet:

— Dacă energia implicată va rămâne la nivelul de acum, fără să crească.

Kirk analiză uşa. Era greu să îţi desprinzi privirea de la înfruntarea aceea şocant de silenţioasă şi ameninţătoare dintre energii. Dar se strădui să-şi schimbe direcţia privirii şi să se uite spre tabloul de comandă al navei. Undeva, în haosul acela de butoane şi monitoare trebuia să existe o explicaţie pentru ceea ce se întâmpla. Ceva, orice, care să le dea o idee despre ceea ce îi aştepta.

Fără a avea vreo informaţie reală, acţionând doar sub imperiul inspiraţiei, începu să acţioneze ciudatele butoane la întâmplare. O vreme nu se întâmplă nimic. Apoi, când, în mod cu totul accidental, declanşă un contact în formă de spirală, luminile consolei începură să se intensifice. Spock murmură ceva şi Kirk ridică privirea către el.

— Oglinda, Căpitane. Kirk se întoarse ca să privească uriaşa oglindă hexagonală.

Începuse să pulseze încet. Valurile de culoare difuză curgeau mai rapid peste luciul schimbător. Suprafaţa ei se cutremură şi se întoarse către ei pivotând graţie unui mecanism ascuns.

Timp de o clipă, toţi patru se reflectară în materialul strălucitor şi curbat, măriţi şi distorsionaţi în mod grotesc,

— Ce este, Jim? întrebă McCoy. Ce face?

— Nu ştiu, Bones. Kirk încercă să privească oglinda, mânuind în acelaşi timp consola. Era clar că o comandă de-a sa o activase. Degetele lui apăsară câteva butoane. După câteva clipe, culorile se estompară şi oglinda se limpezi.

Apoi tot acel dans nebunesc de culori încremeni şi pe ecran

apărură imagini mişcate. De fapt, asta era oglinda – un ecran! Şi de acolo emana şi sunet acum… Un fel de cântec al unui greiere uriaş. Numai că era mult mai nuanţat, mult mai bogat. Undeva, în spatele acelor sunete, exista o inteligenţă călăuzitoare.

Se formă încet o imagine clară care se limpezi tot mai mult. În fundal, se vedea un post de control. Un post de control cunoscut parcă.

Nu era altceva decât încăperea în care se aflau acum.

Mult mai interesantă era creatura care domina ecranul. Semăna cu o insectă, dar nu era urâtă. Trăsăturile ei erau netede şi armonioase. Era dificil să-ţi faci o idee despre dimensiunile ei reale, din cauza modului în care domina oglinda-ecran. Probabil că se aşezase foarte aproape de mecanismul care înregistra imaginea. Dar era clar că era mult mai mare decât orice fiinţă umană.

Destul de mare pentru a avea nevoie de cele două porţi uriaşe pe care le întâlniseră. Destul de mare pentru a folosi o navă de asemenea dimensiuni.

Însă nu destul de mare pentru a-şi împiedica distrugerea.

Acum, fură în stare să potrivească sunetele stranii care ieşeau din difuzoarele aflate în spatele ecranului, cu mişcările gurii acelei creaturi. Exista un ton clar de urgenţă în cuvintele ei ciudate, scârţâite. Se părea – deşi era greu de spus, datorită enormei diferenţe dintre rezonanţa acelei voci şi rezonanţa vocii umane – că o parte a mesajului era repetată neîncetat.

Liniştea care se instalase peste cei patru, fu întreruptă de Kirk. Creatura de pe ecran nu reacţionă la sunetul vocii sale. Dacă până atunci existaseră îndoieli, acum lucrurile erau clare. Priveau un mesaj înregistrat şi nimeni nu se mai gândea cât de vechi putea fi el.

— Poate că e jurnalul de bord al navei, gândi Kirk cu voce tare. Sau un avertisment. Sau un serviciu religios. Sau instrucţiuni pentru cine ştie ce joc. Sau lecţii de muzică.

— Cred că nu, Căpitane, spuse Spock. Toată pregătirea şi grija asta arată că e vorba de ceva mai mult decât frivolitate.

— Adevărat… Se aude aceeaşi serie de sunete, insistă Kirk. Cu siguranţă că se repetă… Cel puţin o parte din timp.

McCoy murmură:

— Un mesaj de acum trei milioane de secole…

— Se pare că este posibil, aprobă Spock. Atât de mult din tehnologia lor uimitoare a supravieţuit. Îşi făcu din nou de lucru cu tricorderul.

Kirk îşi împărţi atenţia între Spock şi ciudata arătare de pe oglinda-ecran.

— Poţi să înţelegi ceva din ce spune, Spock?

— S-ar putea să izbutesc să fac o traducere, răspunse el. Modelul vocal de bază nu are caracteristici orale imposibile. S-ar putea să nu fie chiar atât de complicat; cred că ne înşală complexitatea esenţială a limbajului, doar din cauza vechimii lui.

O schimbare bruscă păru să se petreacă în vocea străvechiului vorbitor. Tonul îi era acum mult mai înalt, mult mai insistent. McCoy aruncă o privire uşii triple. Scott se uită şi el într-acolo îngrijorat. Benzile verzi şi albastre de energie, care străluceau pe suprafaţa ei, erau mai groase, mai puţin intermitente decât înainte. Indiferent ce ataca de dincolo aliajul foarte dur, se vedea clar că era pe cale să-l străbată.

— Grăbeşte-te, Spock!

— Răbdare, doctore. Apăsă pe câteva butoane ale tricorderului. Începu să examineze consola, cadranele şi întrerupătoarele ei.

În cele din urmă, păru să găsească ceea ce căuta. Îşi mută tricorderul de pe umăr şi îl plasă cu grijă pe un panou, deasupra unei mici reţele hexagonale, încastrate în metal. Activă o ultimă comandă pe tricorder şi apoi făcu un pas înapoi, întorcându-se să privească ecranul-oglindă.

În mod instantaneu, vocea creaturii începu să se audă din difuzorul tricorderului, în loc de cel din spatele ecranului. Sunetele păreau acum mai puţin stranii, mai inteligibile. Spaţii albe în discurs înlocuiau sunetele acelea ciudate, acolo unde posibilităţile extraordinare ale tricorderului nu erau în stare să traducă nuanţele fine ale sintaxei acelei limbi.

„Pericol…: (alte sunete scârţâitoare)… stea… suntem atraşi către ea…”

Spock întinse mâna şi făcu câteva ajustări finale ale tricorderului. Vocea fu brusc clară şi total inteligibilă.

„…mai degrabă decât să ducem către alte lumi această formă

de viaţă nefericită – spunea vocea care venea de dincolo de timp – ne-am decis să ne distrugem propria navă. Lucrul acela a fost prins în capcană aici de formidabilul puţ de gravitaţie al stelei moarte. Aşa şi trebuie să rămână. Din păcate, şi noi la fel. Am studiat problema destul de amănunţit în timpul care ne-a mai rămas. Nu există o altă soluţie. ”

Kirk ar fi dorit cu disperare să poată citi expresia de pe chipul vorbitorului.

„Ceilalţi sunt morţi. Doar eu am rămas ca să avertizez. Dacă înţelegeţi acest mesaj, înţelegeţi că sunteţi protejaţi în această încăpere doar pentru moment. Acel Lucru… creşte mereu mai puternic… vrea…”

O vâlvătaie spectaculoasă, de un verde fosforescent, erupse din regiunea uşii. Vocea creaturii fu înecată de o izbucnire isterică, violentă, de energie pură. Apoi, cele trei segmente ale uşii explodară spre interior, de parcă ar fi fost lovite de un meteorit.

Şocul îi aruncă pe doctorul McCoy şi pe Scott de pe platformă. Kirk şi Spock fură doborâţi, dar izbutiră să se apuce de fotoliul de comandă şi de consolă. Din fericire, schijele de metal zburătoare, provenind din uşa distrusă, nu atinseră pe nimeni.

Uriaşa oglindă-ecran începu să vibreze, în vreme ce o energie nezăgăzuită, colosală, o străpungea. Un torent de un olive orbitor explodă pe suprafaţa ei, absorbind opalescenţa lăptoasă şi înecând toate celelalte culori. Se auzi un bubuit puternic.

Suprafaţa şlefuită începu să tremure cu o viteză fantastică, apoi să curgă. Urmă un zăngănit, apoi un altul, în vreme ce bucăţi din oglindă se desprindeau şi cădeau pe podea. O altă explozie puternică sfâşie ce mai rămăsese din minunatul instrument, în cioburi minuscule din metal strălucitor, deschizând o gaură adâncă în structura peretelui interior.

Ţinându-se cu disperare de consola nesigură care se balansa, Kirk şi Spock priviră cum până şi cel mai mic fragment din oglinda-ecran era învăluit de o lumină verzuie. Fiecare bucăţică se topi apoi într-o bobiţă de metal sfârâitor.

În acel moment, fotoliul de comandă şi consola începură să strălucească uşor, într-o nuanţă verzuie. Spock observă asta la timp.

— Sări, Căpitane!

Kirk reacţionă imediat. Câteva secunde mai târziu, centrul de comandă temporar începu să strălucească într-un alb fierbinte, sub o ceaţă verzuie tot mai deasă şi apoi să picure într-un fel de unt incandescent.

Peste tot în uriaşa încăpere, toate celelalte mecanisme şi instrumente fură cuprinse de focul acela verde ucigător.

Kirk îl cuprinse cu un braţ protector pe Scott care era şocat, dar nu rănit. Spock îl ajută pe McCoy, şocat şi el.

— Să ieşim de aici! strigă Kirk. Grăbiţi-vă!

Numeroase forme de un verde translucid începură să avanseze spre ei, dinspre panourile care se topeau.

Cei patru înţepeniră. O lumină orbitoare căzu brusc peste ei. Se dizolvară, deveniră patru mase amorfe de particule colorate.

— … I-am localizat imediat ce aţi identificat zona acelei ultime explozii, domnule Sulu, vorbi Kyle în intercom. Mâinile lui se mişcau cu uşurinţă pe contactele teleportatorului, în timp ce vorbea, I-am interceptat şi îi aduc la bord, termină el.

— Bravo, Şefule, izbucni cu ecou vocea Uhurei, tocmai de pe îndepărtata punte de comandă. Am crezut că i-am pierdut când li s-au întrerupt comunicaţiile prima oară, iar apoi, când tunelul prin care au intrat a început să explodeze…

Kyle ridică privirea către instalaţia de teledetecţie şi văzu nişte fulgere cilindrice începând să capete forme solide, familiare.

— O nimica toată, doamnă. Iată-i că şi apar.

Cei patru cilindri strălucitori continuară să capete formă, până când ajunseră nişte alcătuiri bipede. Kyle studie cadranele cu intensitate, şi în final trase de manete.

Kirk se afla pe discul de teleportare cel mai avansat. Clipi, aruncă o privire asupra camerei de teleportare şi îi zâmbi uşurat lui Kyle. Dar expresia i se schimbă repede când observă chipul acestuia. Kyle încremenise. Privea cu ochi măriţi şi arăta către Kirk… nu, nu către el, ci undeva, în spatele lui.

— Kyle, începu el, ce…

— Căpitane! izbuti să îngaime în cele din urmă Şeful teleportării, ceva a sosit la bordul navei noastre odată cu voi.

Kirk, Scott, McCoy şi Spock se răsuciră şi priviră în spate.

Cel de-al cincilea disc era ocupat… de o masă verde, fără formă, strălucitoare, care pulsa.

— Teleporteaz-o înapoi! Într-o clipă, Kirk se repezi către consola teleportatorului, unde Şeful rămăsese şocat. Se aruncă asupra butonului de activare. Urma să se gândească mai târziu cum îi va salva pe Spock, McCoy şi Scott.

Prea târziu.

Întreaga încăpere fu brusc scăldată într-o lumină de culoarea averselor de ploaie din mijlocul pădurilor, o energie difuză care palpita şi trimitea valuri de teroare către fiecare din cei prezenţi. Apoi pereţii părură să sugă lumina ca un burete.

Kirk îşi reveni, cu mâna la câţiva centimetri preţioşi de butonul de activare. Centimetri care la fel de bine ar fi putu fi şi parseci. Ridicându-se în picioare încet, se uită în jur şi văzu cum Spock şi ceilalţi priveau uimiţi pereţii. Apoi observă şi el: pereţii camerei transportoare radiau o strălucire slabă, verzuie.

În aceeaşi clipă, un urlet izbucni în difuzoarele navei. Un strigăt bizar, intraductibil, parcă triumfător. Se mai repetă o dată.

În spaţiu, **Enterprise** – infinit de mică în comparaţie cu uriaşa navă din alte lumi – fu acoperită brusc de un halou verzui. Apoi ceaţa se subţie şi nava păru să absoarbă culoarea.

Kirk îşi dădu drumul respiraţiei, încercând să-şi regularizeze metabolismul.

— Domnule Scott, nu te simţi bine?

Inginerul se uita cu ochii goi la pereţii care încetaseră de a mai fi prietenoşi. În privirea lui se citea panica.

— DOMNULE SCOTT!

Inginerul se cutremură din cauza exploziei vocii, dar ăsta era chiar ceea ce îi trebuia. Îşi reveni şi duse braţul liber la umărul drept.

— Da, Căpitane. Nu-i decât o zgârietură, dar ce…?

— Bones?

McCoy se ridică încet din genunchi, îşi scutură costumul şi făcu o grimasă, apoi dădu din cap.

— O să-mi revin, Jim.

Două forţe de nestăvilit se răspândiră de-a lungul navei.

Ceva verde, care trăise cel puţin trei sute de milioane de ani şi acum pătrunsese întreaga navă, şi un holocaust de gânduri care goneau prin mintea Căpitanului, care trăise ceva mai puţin.

IV

Kirk, Spock şi Scott se îndreptară către puntea de comandă. În ciuda curiozităţii sale obişnuite, McCoy îi părăsise la un alt nivel. Avea treabă în altă parte acum.

Spre meritul lor, membrii echipajului de pe puntea de comandă rămăseseră destul de calmi. Alţii, mai puţin antrenaţi, s-ar fi pierdut repede cu firea. Cei trei ofiţeri care se întorseseră, îşi reluară locurile obişnuite. O singură privire fu de-ajuns pentru a trece din nou comanda de la Uhura la Kirk. Nu-şi puteau permite să mai piardă vremea cu formalităţile.

Rapoartele începură să sosească pe puntea de comandă de pe restul navei, pe măsură ce diferitele secţiuni răspundeau cererii lui Kirk de evaluare a situaţiei. Nervozitatea lui iniţială se diminuă, dar nu dispăru, pe măsură ce secţie după secţie nu raportă nici distrugeri, nici pierderi de vieţi umane – niciun rău făcut de strania descărcare de energie verde.

Sau ce-o fi fost aceea.

Răsuflă uşurat când Uhura îi prezentă raportul pe care dorea cel mai mult să-l audă.

— Raportul infirmeriei, domnule. Doctorul McCoy e în stare de alertă, dar până acum nu există niciun caz de îmbolnăvire.

— Nici motoarele, nici structura fuzelajului n-au avut de suferit, raportă Scott o clipă mai târziu.

Deci **Enterprise** era încă sănătoasă, atât organic cât şi anorganic.

Era totuşi ceva. Li se acordase puţin timp.

Dar cât?

— Sistemul automat de apărare al punţii de comandă este activat şi funcţionează, Căpitane, raportă Spock.

Kirk aruncă o privire în sus şi în spate. Un mic glob de metal, semănând mai degrabă cu mingea unui copil, înţesată cu nişte tubuleţe, apăru dintr-o firidă a tavanului. O minusculă lumină

roşie începu să clipească, indicând că mecanismul fazerului automat era activat şi gata să se ocupe de orice intrus.

Kirk văzuse cum până şi ultimele sisteme de apărare ale acelei nave enorme dăduseră greş în încercarea de a stăvili lumina verde. Aşa că nu-şi punea mari speranţe în eficacitatea puternicului fazer.

Dădu din cap în semn că observase activarea şi se întoarse către ecranul principal. Forma de-acum familiară a străvechiului călător în perspectivă redusă încă plutea pe fundalul vastei întunecimi a soarelui mort. Se gândi o clipă, apoi activă comunicatorul din fotoliul de comandă, aplecându-se uşor înainte pentru a fi auzit mai bine.

— Uhura, fă-mi legătura cu toate difuzoarele interne. Deschide toate canalele.

— Canalele sunt deschise, Căpitane.

— Toate compartimentele vor rămâne în stare de alertă până la noi ordine. Rapoartele provenind de la infirmerie indică faptul că nu există niciun fel de răniţi. De asemenea, ni s-a raportat că motoarele funcţionează normal. Totuşi, veţi rămâne în stare de alertă maximă până la ordinul contrar. Tot echipajul va purta… Se opri la timp. Fusese pe cale să spună „va purta arme”

În ce să tragă – într-o lumină verde?

— Tot echipajul va purta haine. Sulu şi Scott încercară să-şi înăbuşe râsul, dar nu izbutiră.

Kirk încercă să se gândească la o frază mai isteaţă pentru a trage o concluzie, dar nu izbuti, ca de obicei.

— Toată lumea să-şi îndeplinească îndatoririle… Fiţi gata pentru orice eventualitate… şi relaxaţi-vă. Alte ordine şi informaţii vor urma.

Închise comunicatorul şi descoperi că toată lumea din jur îl privea parcă aşteptând ceva.

— Vasăzică… ne-am pricopsit, nu-i aşa? Dar, indiferent ce-a fost pe nava aia (şi arătă către ecran) a folosit raza de teleportare pentru a veni la bordul navei noastre la momentul oportun. E clar că a permis sistemului de apărare al navei să ne defecteze comunicatoarele, sistemele de teleportare şi fazerele, până ce a fost gata să ajungă la bordul **Enterprise-**ului.

— Asta ne dovedeşte că are totuşi nişte limite, Căpitane,

sugeră Spock. Dacă a fost obligat să se bazeze pe sistemul nostru de teleportare, atunci e clar că nu se poate mişca liber în spaţiu.

— Aşa e. S-ar putea să avem ocazia să aflăm că are şi alte limite, Spock.

— Comandantul acelei nave, spuse Scott rar, alegându-şi cu grijă cuvintele, cel puţin presupun că era comandant… mesajul lui ne-a confirmat că au fost nevoiţi să se autodistrugă. De ce?

Kirk nu răspunse. Se aşeză şi îşi fixă privirea pe laba piciorului stâng. Era un subiect la fel de potrivit ca oricare altul pentru a-şi concentra privirea. Dacă şi-ar fi ales-o pe Uhura, ar fi fost mult mai plăcut, dar ar fi avut efectul opus. În ciuda concentrării, era conştient că toată lumea încă se uita la el, aşteptând. Ca de obicei, toţi sperau ca el să-i scoată din impas. I se părea îngrozitor de nedrept! Părerea lui Kirk nu era unică.

Şi alţi căpitani gândeau la fel.

Când vorbi în cele din urmă, cuvintele îi erau rare şi foarte limpezi.

— Până ce vom afla mai multe despre creatura asta, Scotty, poate că ar trebui să ne pregătim să facem la fel. Făcu o pauză, dar Scott n-avea de gând să-i sară în ajutor de data asta. Era necesar să rostească acele cuvinte chiar el.

— Ia doi dintre oamenii tăi şi pregăteşte mecanismul de autodistrugere din inima motoarelor.

— Domnule?

— Ai auzit bine, Scott. Fă cum îţi spun!

Scott luă poziţie de drepţi şi salută scurt.

— Am înţeles, domnule!

Urmă o linişte solemnă şi respectuoasă în timp ce inginerul părăsea puntea. I-ar fi putut însărcina pe asistenţii săi să facă treaba, dar nu ăsta era felul de a fi al lui Montgomery Scott.

— Domnule Spock, s-a produs vreo schimbare în datele navei? Ni se indică în vreun fel ce are de gând această creatură?

— Nimic special, Căpitane. Înregistrăm o uşoară creştere, peste nivelul normal, a fluxului magnetic. Nu este periculos deocamdată. Totuşi, dacă va mai spori… şi nivelul nu este constant. Pare să fluctueze în mod neregulat. Există un oarecare ritm al acestor pulsaţii, dar deocamdată nimic recognoscibil…

Kirk abia dacă mai auzi restul. „Precum bătăile unei inimi”, îşi murmură pe jumătate sieşi.

O lumină pâlpâi brusc pe tabloul de comandă al Uhurei. Nimeni nu se întoarse imediat să o privească. Pentru moment, gândurile intime ale fiecăruia aveau o importanţă mai mare.

— Aici puntea de comandă! Se opri să asculte. Aura câmpului de supravieţuire forma un fel de nimb de culoarea lămâii în jurul ei, contrastând cu uniforma roşie a unui ofiţer de comunicaţii.

— CE? Exclamarea îl făcu pe Kirk să se apropie. Mulţumesc, locotenente.

Se întoarse pentru a da ochii cu Căpitanul. Vocea îi era mohorâtă.

— Domnule, punţile cinci şi şase raportează închiderea tuturor sistemelor de supravieţuire.

Un fior păru să traverseze puntea de comandă.

— Abia dacă au avut timp să treacă pe sistemul de supravieţuire al centurilor. Dacă n-aţi fi dat ordin pentru alarmă generală, domnule… Ceea ce voia să spună era foarte clar.

— Dar sistemul de protecţie manuală?

Uhura scutură din cap.

— Ofiţerii mi-au raportat că sistemele manuale nu mai funcţionează şi…

Sunetul strident al alarmei generale îi acoperi ultimele vorbe, ca şi toate celelalte sunete de pe puntea de comandă. Kirk izbucni:

— Întrerupe asta, domnule Sulu.

Sirena şi luminile intermitente se opriră. Căpitanul îşi schimbă poziţia în scaun.

— Domnule Spock!

— Încă mai verific, Căpitane, se auzi vocea calmă a ofiţerului. Da, am identificat… Sunt necazuri la motoare.

— La naiba. Sunt avarii?

— Nu ştiu, Căpitane. Aparent, alarma a fost declanşată, dar nimeni nu a rămas la comunicatorul de acolo pentru a răspunde la întrebările care se impun.

Kirk dădu din cap neîncrezător. Chiar nimeni, chiar nimeni nu-şi amintea ce fusese învăţat?

— Puntea de comandă către infirmerie, vorbi el în

comunicator. Bones, du-te repede până la compartimentul motoarelor. Nu ştiu ce este, dar de acolo a fost declanşată alarma generală.

Apăsă pe un alt buton.

— Compartimentul „supravieţuire”!

— Aici „supravieţuirea”, locotenentul Crandall, domnule.

— Du-te şi vezi ce-i cu sistemele astea care nu mai funcţionează pe punţile cinci şi şase, locotenente. Ia-ţi câţi oameni ai nevoie de la alte compartimente, dar rezolvă situaţia! Chiar dacă locotenentul Crandall ar fi dorit să răspundă, n-ar fi avut nicio şansă să o facă. Kirk se îndrepta deja către lift, cu Spock în urma lui. Luminile lifturilor care făceau legătura între diversele punţi ale navei păreau să treacă prin faţa ochilor cu o încetineală înnebunitoare.

— Şi acum ce facem, Spock?

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Căpitane... Dar mă aventurez să presupun că problemele pe care le avem la motoare, ca şi cele legate de centrala de supravieţuire, sunt datorate intervenţiei conştiente a creaturii care a izbutit să urce la bord cu noi.

— Da, desigur... Dar ce face, Spock? Şi de ce? Probabil că e conştientă, dar e vorba de o conştiinţă care acţionează întâmplător, sau dimpotrivă? Ce scop are? O fi având vreunul?

— Xenopsihologia nu este una dintre specialităţile mele, Căpitane. În faza asta nu putem decât să fim siguri că intenţiile îi sunt în acelaşi timp distructive şi agresive. Nu putem afirma cu siguranţă dacă sunt ghidate de inteligenţă, deşi acţiunile ei par să susţină o asemenea ipoteză.

Lumina care marca nivelul la care se afla compartimentul motoarelor clipi intens, invitându-i să iasă din lift.

Kirk zâmbi amar.

— Bones avea dreptate când vorbea despre uşurinţa cu care subestimezi dumneata lucrurile. „Agresive!” Păşiră afară din lift.

Aici se afla inima navei **Enterprise,** aşa cum puntea de comandă putea fi socotită creierul ei. Energii uriaşe lucrau aici fără zgomot, forţe enorme erau canalizate, strunite, domesticite. Locul nu era tocmai potrivit necazurilor.

Câţiva ingineri, tehnicieni, precum şi oamenii care asigurau securitatea, erau adunaţi în celălalt capăt al încăperii. Se

întoarseră şi se dădură la o parte, pe măsură ce Spock şi Kirk se apropiau.

Doctorul McCoy era deja acolo, îngenunchind lângă capacul pe jumătate deschis al unei instalaţii. Era vorba de intrarea care ducea spre tunelul de întreţinere care, la rândul lui, ducea către miezul compartimentului motoare. Capacul acela era aproape închis. Aproape, deoarece inginerul Scott era prins între enorma greutate a capacului cu închidere automată şi podea. Îl apăsa exact pe talie şi strălucirea galbenă a câmpului de forţă a centurii sale de supravieţuire se înroşise la punctul de contact.

După alţi câţiva paşi, Kirk îngenunche şi el lângă inginerul prins în capcană. Scott ridică privirea către el şi zâmbi trist. Deocamdată nu avea dureri. Kirk atinse metalul neted al capacului – mecanismul de închidere bâzâia neregulat – şi se simţi îngrozitor de neajutorat, de neputincios.

Spock se detaşase de grup şi se apropiase imediat de un pupitru de comandă. Acum discuta aprins cu secundul Şefului motoarelor, care era de serviciu. Acesta era un tânăr slab, cu o mustaţă subţire, blondă, şi o expresie francă. Acum transpira din greu.

Între timp Kirk izbuti să zâmbească. Nu era mult, dar aparent Scott aprecie gestul şi zâmbi la rândul său.

— Ce mai faci, Scotty? spuse Kirk în cele din urmă, pentru a rupe tăcerea.

— Foarte bine, domnule. Kirk se gândi: iată cum condiţiile grele fac din orice om un mincinos. Vocea lui Scott părea să trădeze nervozitatea, poate chiar durerea. Orice lucru are şi o parte bună, presupun. Dacă alarma generală n-ar fi fost dată, n-aş fi purtat centura de supravieţuire. Şi dacă centura n-ar fi fost activată, păi… (zâmbi el vag) acum aş fi fost tăiat în două.

— Câmpul de forţă al centurii nu va rezista multă vreme la o asemenea presiune, Jim, observă McCoy. Kirk, care era pe cale să-l admonesteze pe McCoy fiindcă vorbise aşa tare, îşi dădu seama că, oricum, Scott ştia cel mai bine dintre toţi care erau capacităţile şi limitele câmpurilor de forţă ale centurilor.

— Ştiu asta, Bones. Privi către pupitrul de comandă. Acţionează sistemul, domnule Spock. Deschide capacul.

Scott dădu din cap încet.

— N-ajută la nimic, Căpitane. Mecanismul s-a înţepenit pe comanda „închis”. Am încercat totul.

Spock ridică privirea de pe monitor.

— Inginerul Scott are dreptate, domnule. Ceva a paralizat toate circuitele. Ceva care a acţionat foarte eficient.

Să se gândească… Să se gândească…! Kirk studie capacul masiv de aproape, căutând idei în acompaniamentul bâzâitului intermitent al servomotorului.

— Scotty, există vreun mecanism manual pentru a acţiona chestia asta?

— Nu, domnule. Constructorii nu s-au gândit că ar putea exista o situaţie în care să fie necesară deplasarea manuală a unei astfel de piese teribil de grele. Au avut în vedere şi probleme de securitate. Oricum, ultima comandă pe care a primit-o a fost să se închidă. Doar computerul poate să-i comande altceva, domnule. Iar computerul e blocat, aşa cum spune şi Spock. Nimic nu mai poate acţiona capacul înapoi.

Când termină de vorbit, o lumină de un roşu intens izbucni din locul unde capacul atingea câmpul de forţă din jurul taliei. Scott gemu. Fulgerul acela era modalitatea de a-l avertiza pe purtător de iminenţa momentului critic.

— Mă simt cam slăbit, domnule, spuse el, deşi toată lumea putea observa asta.

Kirk se întoarse către inginerii şi tehnicienii care priveau.

— Ei, ce învârtiţi pe-aici? Nava **Enterprise** poate supravieţui şi fără un amărât de capac. Va trebui s-o facem. Poate că vom izbuti să punem în loc un scut radioactiv. Aduceţi laserele pentru tăiat. Hai, mişcaţi-vă!

— Da, domnule, răspunse unul dintre inginerii hipnotizaţi. Apoi, toţi părură că se mişcă deodată, precum o armată de soldaţi-jucărie.

Kirk îl privi pe inginerul prins în capcană şi Scott îi zâmbi încurajator, ceea ce părea foarte ciudat. Ar fi trebuit să fie exact invers, se gândi el. Dar aşa era Scott… întotdeauna îi păsa mai întâi de ceilalţi. Mai rezervat decât Spock, într-un fel, mai puţin repezit, decât McCoy, Kirk încercă să se gândească la un mod de a flecări, dar nimic din ce-i trecu prin cap nu părea să se potrivească situaţiei.

În ciuda faptului că, de obicei, căpitanilor nu le era permis sentimentalismul, pentru moment cel puţin, invadatorul de pe altă lume era complet uitat.

Doi dintre ingineri se întoarseră în cele din urmă şi începură să aranjeze o reţea complicată de sfere şi spirale de silicon, şi de tripozi flexibili. Kirk se retrase. Unul dintre ingineri dădu semnalul. Scott îşi vârî capul în piept, acoperindu-şi faţa cu braţele. Ambii ingineri purtau măşti de protecţie solide.

Kirk îşi duse mâinile la ochi pentru a se feri. Se auzi un declic uşor. O lumină incredibil de strălucitoare, un şuvoi aproape solid de culoare violet, izbucni din vârful mecanismului de tăiere. Atinse una dintre balamalele groase din spatele capacului.

Imediat, aceasta se înroşi, albindu-se apoi. Peste încă o clipă, metalul începu să curgă precum laptele. Sfârâitul metalului care se topea era singurul sunet din încăpere.

După alte câteva momente care părură secole se auzi o pocnitură şi balamaua cedă. Inginerii închiseră instantaneu instalaţia de tăiere. Capacul se îndoise într-un unghi ciudat. Scott izbuti să se elibereze, evitând cu grijă zona în care băltea încă metalul topit.

Kirk îi întinse o mână de ajutor. Scott nu era rănit, ci doar speriat.

— Ar fi drăguţ să poţi fi în două locuri în acelaşi timp, comentă el cu un umor negru. Dar nu cred că aş fi izbutit să o fac în felul acesta. Dacă stau să mă gândesc, diviziunea nu mi-ar fi priit.

Vocea lui Sulu se auzi în intercomul deschis.

— Puntea de comandă către Căpitanul Kirk.

— Ce este, Sulu?

— Domnule, se întâmplă ceva cu fazerele navei! S-au orientat toate către nava din faţa noastră.

Ce mai era şi asta? Îi trimise pe ingineri şi pe oamenii însărcinaţi cu securitatea la treaba lor, apoi se îndreptă către ecranul aflat în apropierea comunicatorului. Îl declanşă şi imediat pe ecran apăru imaginea magnifică a străvechii nave.

Brusc, două raze masive de energie destructivă ieşiră din **Enterprise.** Loviră nava străină. Apoi din nou şi din nou. Porţiuni imense de dantelărie metalică fură distruse. Rafalele de

energie ale fazerului distrugeau bucată cu bucată nava neajutorată, într-un fel de torent nestăvilit.

Împinse de forţa exploziilor, fragmente din navă începură să se rotească în spaţiu. Căzură de pe orbita străveche în puţul de gravitaţie distrugător al stelei moarte care aştepta. Comentariul lui Kirk se auzi abia şoptit.

— Creatura asta nu respectă nici frumuseţea.

— Şi nici istoria, Căpitane, adăugă Spock, la fel de şocat de acţiunea invadatorului. Toate cunoştinţele… Toate descoperirile acelea potenţiale… pierdute pentru totdeauna.

— Poate chiar mai mult, domnule Spock.

Sulu fu evident uşurat când ceilalţi apărură pe puntea de comandă. Urmărise distrugerea navei străine şi trăise sentimentul neobişnuit al neputinţei de a comanda fazerelor, care de obicei erau sub controlul său, căci toate încercările de a comanda oprirea focului nu avuseseră niciun rezultat.

Kirk îi ascultă comentariile în vreme ce prelua comanda.

— Fazerele s-au declanşat singure, Căpitane. Am încercat, spuse el pe un ton rugător, dar…

— Sistemele de control nu au răspuns la comenzi?

— Aşa s-a întâmplat, domnule, cum de ştiţi?

— Acelaşi lucru s-a întâmplat şi la motoare, domnule Sulu, îl informă Spock. Acelaşi lucru care a afectat sistemele de supravieţuire de la nivelurile cinci şi şase. Cam tot ce se poate spune în favoarea vizitatorului nostru este că nu e capricios. În mod clar, are un plan. Unul în care suntem incapabili să intervenim.

— Măcar de-am şti ce vrea! murmură Kirk, printre dinţii strânşi.

Se auzi mecanismul liftului. Apărură Scott şi doctorul McCoy.

— N-are nicio leziune internă, spuse McCoy arătând în direcţia inginerului. E sănătos.

Expresia lui Scott era însă mult mai puţin încurajatoare.

— Dă-i drumul, Scotty. Nimic din ce-ai spune nu mă mai poate mâhni… nu acum.

— Domnule, nu putem ajunge la inima motoarelor. Toate căile de acces sunt blocate. Asta înseamnă…

— Că nu puteţi arma mecanismul de autodistrugere a navei.

Dar tăietoarele cu laser? Se pare că ele funcţionează. Nu vă puteţi croi drum…? Se opri. Scott scutura încet din cap.

— Ar fi putut funcţiona cu puţină vreme în urmă. Acum nu ne-a mai rămas niciun pic de energie. Aparent, creatura asta trebuie să simtă ceva în funcţiune, înainte de a-i putea suge energia, ori pentru a-i putea contracara sursa de comandă. Nu pretind să înţeleg cum acţionează, dar nu mai există niciun instrument funcţional, fie el de tăiat sau de lipit, în întregul sector mecanic.

— Căpitane… Kirk se întoarse către Uhura.

— Ce veşti bune ne mai dai, locotenente?

— Sistemele de supravieţuire de la nivelurile trei, patru şi cinci nu mai funcţionează. Echipajul a trecut pe centurile individuale.

— E chiar minunat…! Aruncă o privire către indicatoarele de alarmă. Printre luminile verzi şi albastre care indicau funcţionarea normală, văzu neliniştitor de multe lumini roşii care pâlpâiau. Chiar şi una dintre luminile care indicau bucătăria se înroşise.

— Ce naiba caută creatura aia la bucătărie?

— Domnule? întrebă Spock fără să perceapă ironia din vocea lui Kirk.

— Energia a dispărut din majoritatea sectoarelor, Căpitane, spuse Scott. Primesc informaţii că pe toate punţile a apărut un puternic flux magnetic.

— Căpitane! ţipă Uhura. Se uita uimită la panoul de control. Ceva umblă prin băncile de date de la bord, prin fiecare bandă, prin fiecare disc, şi încă foarte repede!

Spock se retrăsese, privind uimit informaţiile imposibile pe care le afişau instrumentele. Mâinile lui Sulu ezitau deasupra consolei sale. Sistemele computerizate care indicau motoarele, comunicaţiile, banca de date, navigaţia, pâlpâiau în miliarde de lumini. Se părea că informaţiile erau procesate simultan, într-un ritm de necrezut.

Apoi, luminile duble, roşii, ale alarmei de pe puntea de comandă, se aprinseră şi se auzi sirena. Mai aveau foarte puţină autonomie şi foarte puţin timp. Dacă Kirk avea de gând să facă ceva, trebuia s-o facă acum. Mintea începu să-i lucreze cu

repeziciune. Un ultim computer era încă necitit de către invadator – o adevărată minune delicată, în stare să proceseze informaţii cu mai mare viteză şi acurateţe decât toate celelalte.

— Spock, murmură el în cele din urmă, poţi pregăti un scut temporar de joasă frecvenţă, asemănător cu cel pe care l-am găsit pe nava străină, pentru consola noastră de navigaţie?

Spock ezită câteva momente.

— Va trebui să fie un câmp foarte mic, Căpitane.

— Exact, domnule Spock. Doar pentru consola de navigaţie. Nu m-aşteptam să fii în stare să făureşti un sistem defensiv pentru întreaga punte de comandă în câteva minute. Nu e timp pentru aşa ceva.

Cuvintele acestea fură de ajuns pentru Spock. Se aplecă deasupra consolei şi începu să lucreze cu eficienţă. Din când în când, îi cerea ajutorul lui Sulu sau sfatul despre o piesă anume din circuit, ori îl punea să declanşeze anumite butoane. Câmpurile de forţă ale celor doi iradiau puternic, câtă vreme Spock mânuia energii locale de mare intensitate. Interacţiunea îi dădea fiecăruia dintre ei un fel de alură satanică.

Scott ar fi dorit să se plângă de lipsa precauţiilor de siguranţă, dar se abţinu. Nu mai era timp de asta.

După câteva minute care părură ani, Spock se ridică şi se întoarse la postul lui de comandă. Scott aruncă o privire pe monitorul său, căutând punctele critice. Oftă uşurat.

— Este activat şi funcţionează, Căpitane… Dar numai pentru o suprafaţă de trei metri pătraţi.

— Ce indicaţii avem despre flux acum? întrebă Kirk.

Spock îşi luă tricorderul de pe un raft şi se apropie de secţiunea consolei protejate de câmp. Îndreptă instrumentul compact către ea.

— Negativ, Căpitane. Suprafaţa activată este complet normală. Mişcă tricorderul la întâmplare, către alte secţiuni. Mai ales acum, în comparaţie cu ceea ce se întâmplă cu restul consolei. Aici nivelul creşte rapid.

McCoy făcu câţiva paşi înainte şi privi neîncrezător consola înconjurată de un scut galben ca lămâia.

— Jim, doar nu crezi că asta o să ajute la ceva. Indiferent ce o fi, monstrul ăsta a supravieţuit milenii, de unul singur, într-o

epavă. Aici n-are decât să aştepte să nu mai fim pentru a prelua comanda.

În răspunsul lui Kirk se putea observa o nuanţă de satisfacţie morbidă.

— Nu, Bones. Este în mod evident prins în capcană aici de puterea gravitaţională a masei stelare negative. Am ajuns deja la concluzia că nu poate călători liber în spaţiul deschis. De aceea, are de două ori nevoie de o navă galactică – nava asta – pentru a se elibera. Şi de asemenea are nevoie de un echipaj care să o mânuiască. Altfel, ar fi plecat de aici cu mult timp în urmă, chiar cu nava pe care am explorat-o. Pentru că…

Speculaţiile lui fură întrerupte de lumina care scăldă brusc încăperea, în nuanţe la fel de strălucitoare ca cele ale smaraldului şlefuit. Ceva… vorbea… folosind difuzoarele computerului. Ritmul părea accelerat, nerăbdător. Dar nu era vorba de nerăbdarea generată de nesiguranţă, căci nicio voce nu putea fi mai stăpână pe sine, mai pe deplin încrezătoare decât aceasta. Spunea:

— AI DREPTATE, CĂPITANE JAMES T. KIRK! POSED MULTE ABILITĂŢI, DAR ABILITATEA DE A MĂ ELIBERA DE ATRACŢIA ACESTUI PUŢ GRAVITAŢIONAL NU ESTE UNA DINTRE ELE. AŞA CĂ AM AVUT… AM… NEVOIE DE O NAVĂ GALACTICĂ. ACUM AM UNA.

Vocea se transformă într-un fel de strigăt isteric.

— UN CORP… SĂ AM UN CORP… SĂ AM DIN NOU FORMĂ… SOLIDĂ, SENZORIALĂ! ATÂT DE MULT TIMP… ATÂT DE TERIBIL DE MULT!

Vocea se întrerupse brusc. Luminile intermitente de pe indicatorul difuzorului se stinseră. Se vedea doar lumina care indica activitatea standard. Totul părea să fie mult mai silenţios decât înainte.

Spock se aventură către sectorul bibliotecă şi încercă computerul. Funcţiona normal. Numai că indicaţiile şi informaţia pe care le afişa erau ciudate. Le studie o clipă, apoi se întoarse către Kirk.

— A absorbit informaţiile băncii, de date, Căpitane. În întregime. Bineînţeles că limbajul nu e decât o mică parte din tot ce a înghiţit.

Kirk privi pereţii gânditor, încercând să pătrundă în inima strălucirii verzui care pulsa acolo.

— Dar toate informaţiile din toate lumile Federaţiei nu-i pot da ceea ce are nevoie, Spock. Şi anume posibilitatea de manipulare. Trecând în revistă toată biblioteca, sunt sigur că a descoperit că nu avem la bord roboţi pe care să-i poată controla.

Dacă, totuşi, Kirk făcuse acea afirmaţie cu intenţia de a provoca creatura, se pare că nu izbuti. Tonul ei rămase acelaşi, o curgere continuă lipsită de emoţie nervoasă. Vocea era o imagine perfectă a acţiunilor ei: violentă şi repezită. Ignoră uşorul sarcasm, dacă era sensibilă cumva la asemenea subtilităţi, şi vorbi foarte precis:

— ACUM VEI ÎNDEPĂRTA CÂMPUL DE FORŢĂ AL CONSOLEI DE NAVIGAŢIE, CĂPITANE JAMES T. KIRK.

Kirk îşi alese răspunsul cu grijă. Poate că era posibil să ajungă la vreo învoială cu creatura aceea.

— Ai anihilat sistemele de supravieţuire, ameninţând viaţa echipajului meu. Am să îndepărtez câmpul dacă vei declanşa sistemele acelea mai întâi.

Aşa cum aproape se aştepta, chiar şi cererea cea mai modestă era respinsă. Nu numai respinsă, ci ignorată, tratată ca pe ceva nedemn de vreun comentariu. Pentru creatura aceea nu exista nimic în afară de ea însăşi.

— TOATE SISTEMELE NEESENŢIALE AU FOST ANIHILATE ÎN INTERESUL SIMPLIFICĂRII CONTROLULUI. SUPUNE-TE!

Asta îi uşura decizia, dacă nu cumva i-o făcea şi mai plăcută.

— Şi dacă refuz?

Raza unui fazer izbucni de nicăieri, în vreme ce Kirk se ridica din fotoliul de comandă. Nu, izbucnise din… sistemul de apărare automat al punţii de comandă! Raza îi atinse câmpul de forţă şi îl trânti la pământ.

— SUPUNE-TE! tună vocea, din toate difuzoarele.

Kirk încercă să iasă din linia de foc a fazerului şi să se pună la adăpost. Dar nu putea scăpa, aşa cum nu putea scăpa cineva de soare. Cât despre adăpost, sistemul automat defensiv fusese în aşa fel construit, încât să nu permită nici unui intrus să scape din raza lui.

Raza se întrerupse, apoi îl lovi din nou, izbindu-l de un perete. Îl ţintui acolo, ca pe o insectă colorată. Câmpul de forţă deveni roz, apoi roşu, transformându-se încet într-un purpuriu strălucitor. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Deşi nu îi penetrase câmpul de forţă, concentrarea intensă de căldură îl ardea îngrozitor. Îşi simţi puterile sleite.

— Căpitane!

Spock alergă către el, se opri. Raza îl părăsi pe Kirk o clipă, acordându-i un minuscul răgaz. Se îndreptă către Spock. Dar când ofiţerul se opri brusc, raza lovi din nou câmpul de forţă al lui Kirk.

Spock luă un manual de instrucţiuni greu, cu coperţi de metal, şi se îndreptă repede către modulul defensiv al punţii de comandă. Când vru să-l arunce în direcţia aceea, raza se întoarse şi îl lovi în glezne. Cartea aruncată căzu undeva, departe. Spock fu proiectat chiar la baza computerului-bibliotecă. Apoi raza îşi schimbă uşor direcţia şi îl mătură ca pe o frunză uscată.

În cele din urmă, îl ţintui de un perete, până ce şi câmpul lui de forţă deveni încet roz, roşu şi apoi purpuriu.

Kirk îşi duse o mână la pieptul rănit de arsuri şi se rostogoli încet. Se ridică în picioare, nesigur. Îl zări pe Spock lipit de perete. Bălăngănindu-se, făcu un pas către ofiţer. Şocul declanşării fazerului îl afectase mai mult decât orice rană. Ştia ce putea face un fazer, chiar şi de mică putere, ieşit de sub control.

În acel moment izbucni o flacără sângerie, aproape neagră, din centura de supravieţuire a lui Spock. Apoi câmpul lui de forţă dispăru, supraîncărcat de concentrarea de energie trimisă de fazer. Imediat raza îşi reduse din putere, rămânând însă direcţionată către centrul pieptului lui Spock. Kirk ar fi putut să avanseze, dar nu mai îndrăzni.

De undeva, din adâncul navei, de peste tot din jurul lor, conştiinţa aceea implacabilă a creaturii vorbi:

— SUPUNE-TE!

Fu rândul lui Kirk să ţipe:

— Lasă-l! O să-l răneşti!

— ÎNDEPĂRTEAZĂ CÂMPUL STATIC DE PE CONSOLA DE

NAVIGAŢIE! FĂ -O ACUM!

Nicio nuanţă de compasiune, nicio referire la Spock. Nu exista nicio umbră de îndoială că acea creatură îl putea ucide cu încetul pe Spock, fără nicio remuşcare.

Ofiţerul asupra căruia atârna o asemenea ameninţare, îşi mai găsi totuşi vocea, dacă nu şi mobilitatea:

— Nu, Căpitane!

Raza fazerului se intensifică. Niciun strigăt de durere nu ieşi de pe buzele lui Spock, dar corpul lui se crispă. Kirk se simţi învins.

— Mă voi supune, lasă-l în pace.

Imediat raza dispăru. Spock mai rămase sprijinit de perete încă o clipă. Apoi picioarele îl lăsară şi se prăbuşi pe podea. Kirk făcu un pas către el, dar vocea aceea damnată care vedea tot îl întrerupse din nou.

— ACUM! IGNORĂ BIPEDUL CĂZUT ŞI ÎNDEPĂRTEAZĂ CÂMPUL!

Se întoarse şi privi consola de navigaţie. McCoy veni lângă Spock. Acesta avea o gaură mică în mijlocul pieptului. McCoy dădu la iveală o fiolă-spray şi se apucă să îngrijească rana.

Kirk gândea cu furie. Era sfârşitul – doar dacă…

Coborî privirea şi mâna îi alunecă încet, foarte încet, către centura de supravieţuire.

— E prea rapidă pentru noi creatura asta, doctore, spuse el repede. Aşa că nu încerca să dezactivezi modulul defensiv cu unul din spray-urile dumitale. McCoy ridică privirea surprins, fără să înţeleagă.

Oare creatura învăţase destule pentru a descifra expresia unui chip? Se părea că nu. Reacţia lui McCoy a fost de a-l privi pe Kirk. Făcând astfel, a îndepărtat în mod automat fiola-spray de Spock, ridicând-o. Raza se îndreptă către McCoy şi Spock.

În acel răgaz în care scăpase de sub supraveghere, Kirk îşi scoase centura cu o mână, apăsă un buton cu cealaltă, şi lăsă să cadă centura activată pe o anumită secţiune, neprotejată de câmp, a consolei. Sări în lături, în timp ce panoul izbucni în flăcări.

Mizase pe faptul că monstrul nu va întrerupe sistemele de supravieţuire ale punţii de comandă pentru a nu risca să-i ucidă

pe toţi. Avu dreptate.

Dar raza fazerului se întoarse şi făcu o gaură în podea. Disperat, Kirk se rostogoli pentru a se îndepărta. Tocmai în celălalt capăt al consolei însă, raza îl ajunse din urmă. Când se opri, raza se opri şi ea la câţiva centimetri de cap. Putea simţi căldura ucigătoare pe obraz. Raza fusese fixată la nivelul de intensitate la care putea ucide.

V

— REPARĂ COMENZILE REŢELEI! SUPUNE-TE!

Vocea ajunsese un fel de ţipăt tremurător.

Kirk se ridică încet în picioare, asigurându-se să nu facă vreun gest prea rapid, care ar fi putut fi interpretat greşit de monstrul gata oricând să-l ucidă, în vreme ce se mişca, raza rămânea tot timpul paralelă cu craniul lui. Se îndreptă către fotoliul de comandă.

— Domnule Scott.

— Da, Căpitane.

— Repară imediat reţeaua distrusă. Instalează sistemul auxiliar de derivaţie.

Scott nu dădu niciun semn că ar fi înţeles ce avea de gând Kirk.

— Imediat, Căpitane. Privi în jur şi ochii i se opriră pe mecanismul defensiv al punţii. Era un punct, la fel de bun ca oricare altul, către care îşi putea direcţiona vocea.

— Am nevoie de câteva unelte de tăiat şi lipit. Arătă către un dulap din apropiere. Pot să le iau de acolo – dacă vei permite să fie energizate.

— DA, DA! se auzi vocea nerăbdătoare. DAR SĂ NU FACI VREO MIŞCARE GREŞITĂ. CUNOSC ÎNTREGUL SISTEM AUXILIAR DE DERIVAŢIE, CA ŞI PROCEDURILE DE REPARARE, DIN MEMORIA COMPUTERULUI VOSTRU. GRĂBEŞTE-TE!

— Fă cum spune, domnule Scott.

— Am înţeles, Căpitane, răspunse Scott, păstrându-şi în continuare o expresie foarte hotărâtă. Nu că n-ar fi ştiut ce plănuia Kirk, dar bănuia că avea el ceva de gând. Aşa că avu

grijă să-i ofere cât mai mult timp pentru a-şi pregăti mişcarea.

Se îndreptă încet către dulap, fiind în acelaşi timp foarte grijuliu să nu se mişte nefiresc, ca nu cumva creatura să devină suspicioasă. Urmă un moment de tensiune, atunci când energiză preţiosul aparat de sudură miniatural. Cât era de mic, putea totuşi face o gaură chiar şi într-un modul defensiv… Dacă ar fi avut la dispoziţie timpul necesar…

Totuşi, monstrul părea foarte sigur că ţine totul sub control. Îi permise lui Scott să-şi scoată uneltele necesare. El se îndreptă către secţiunea avariată, o examină şi dădu din cap ca un doctor aplecat deasupra unui pacient. Apoi se duse către partea din spate a punţii de comandă, lângă postul Uhurei, unde un panou fixat în perete trebuia dislocat. Dincolo de el erau tot felul de circuite şi comenzi. Existau de asemenea mai multe cabluri foarte subţiri, încolăcite.

În timp ce căra aparatul de sudură şi începea să facă legăturile necesare, vocea se auzi din nou.

— ORICE ÎNCERCARE DE A SABOTA COMENZILE REŢELEI, INGINER MONTGOMERY SCOTT, VA ATRAGE DISTRUGEREA IMEDIATĂ A ÎNTREGULUI ECHIPAJ DE PE PUNTEA DE COMANDĂ. N-AȘ VREA SĂ RECURG LA PERSONAL INFERIOR, SECUNDAR CARE SĂ-MI ÎNDEPLINEASCĂ ORDINELE – DAR NU VOI EZITA.

— Am să încerc să nu uit asta, murmură Scott, concentrându-se asupra muncii delicate pe care o avea de făcut.

Spock se ridică din nou în picioare. Îşi atinse pieptul, apoi privi spre McCoy.

— Ai făcut treabă bună, de profesionist, doctore. Din fericire, medicina dumitale are mai mare eficienţă decât glumele dumitale. De data asta, McCoy nu avu replică sau nu avu chef să o dea.

Spock se îndreptă către Kirk. Amândoi îşi ţineau privirea departe de camera video a sistemului defensiv al punţii. Aparent, posibilităţile creaturii nu includeau şi citirea gândurilor. Nu decelase încă nimic din seria de acţiuni prin care Kirk încercase să tragă de timp, ci doar efectele practice, imediate.

Captatoarele de sunet ale sistemului defensiv nu erau proiectate pentru a detecta şi şoaptele. Era în primul rând un sistem vizual. Zgomotele normale ale navei ar fi înghiţit oricum

şoaptele şi n-ar fi făcut decât să stârnească confuzie într-un astfel de mecanism. Aşa că cei doi se simţiră oarecum în siguranţă discutând cu voce scăzută.

— Să auzim, Spock. Ai avut destul timp de-a face cu acţiunile acestei creaturi pentru a-ţi forma o opinie. Care-i părerea dumitale?

Spock îşi pipăi din nou pieptul.

— În afară de agresivitatea evidentă, Căpitane, nu ştim nimic despre structura ei mentală. Am putea face teorii mai adecvate despre structura fizică. Se pare că e vorba de o anumită formă de organism alcătuit din energie pură, fără prea multă masă, o natură în mod esenţial electromagnetică. În acelaşi timp, pare capabilă de o puternică legătură parazitară cu un corp solid gazdă. O navă galactică ar putea fi foarte bine un astfel de corp. Se pare că utilizează reţeaua electronică a navei în felul în care un om sau un vulcanian îşi foloseşte sistemul nervos al corpului. De fapt, a devenit chiar **Enterprise.** Pe de altă parte, noi suntem doar organisme benefice marginale în structura lui, asemănători corpusculilor albi din sângele uman. Şi e vorba doar de unii dintre noi. Aparent, consideră majoritatea echipajului ca fiind nişte germeni nedoriţi, de care trebuie să se debaraseze cât mai repede şi cu cât mai puţin efort.

Computerul-bibliotecă este încă funcţional. Indică faptul că informaţiile privitoare la flux cresc în intensitate. Cu cât îi trebuie mai mult acestei fiinţe să se adapteze la noul ei corp, cu atât devine mai puternică şi mai sigură.

Kirk îşi coborî vocea şi mai mult. Dacă monstrul ar fi putut înregistra şi înţelege vorbele lui, totul ar fi fost pierdut. Însă deocamdată nu dăduse niciun semn că ar fi în stare să o facă. Perceperea subtilităţilor nu era una dintre caracteristicile lui. N-aveau altă posibilitate decât să încerce. Spock privea semnificativ, aşteptând, şi Kirk îşi aminti că monstrul nu putea citi nici gândurile.

— Efectul catapultă care ne-ar elibera de gravitaţia asta şi ne-ar scoate de pe orbită... Poţi face calculele mental, Spock? Am motive să nu folosesc computerul de navigaţie.

Spock dădu din cap.

— Înţeleg, creatura şi-ar da seama. Cred că am să pot,

Căpitane. În curând va trebui să-l ajut pe Scott, dar mintea şi mâinile mele pot duce la îndeplinire proiecte diferite în acelaşi timp.

Kirk se întoarse şi vorbi cu voce tare, adresându-se sferei rotative a mecanismului defensiv.

— Inginerul şef va avea nevoie de ajutor din partea adjunctului meu, pentru a termina reparaţiile. Este permis acest lucru?

Circuitele continuau să pâlpâie, deschizându-se şi închizându-se. În afară de asta, mai exista doar puţină mişcare pe punte. Spock păşi încet, cu mare grijă, către locul în care lucra Scott. Kirk ţinea sub supraveghere fazerul şi nicio pedeapsă nu părea iminentă.

— Cred că e permis, murmură el.

— CÂND REPARAŢIILE VOR FI TERMINATE, se auzi vocea brusc, fără niciun avertisment, VEŢI PĂRĂSI ACEASTĂ ORBITĂ Şi VEŢI ÎNDREPTA NAVA CĂTRE DIRECŢIA TREIZECI Şi ŞASE VIRGULĂ TREI DOI UNU FAȚĂ DE LOCUL ÎN CARE NE AFLĂM.

Sulu spuse:

— Asta înseamnă către centrul Galaxiei, Căpitane!

— Calculează drumul aşa cum ţi s-a spus, domnule Sulu.

Sulu îl privi neîncrezător, şi nu făcu nicio mişcare care să indice că avea de gând să îndeplinească ordinul.

Spock ridică privirea de unde lucra şi spuse:

— Căpitane, am văzut că această creatură se poate separa în părţi diferite. Dacă se poate divide şi creşte, e capabilă să pună stăpânire pe toate navele pe care le vom întâlni. Poate controla centre computerizate întregi – probabil planete întregi.

— Sunt conştient de asta, domnule Spock. Dar mi-e teamă că nu avem (părea exasperat) de ales.

— TERMINAŢI REPARAŢIILE! ţipă vocea. ÎNDEPLINIŢI ORDINUL!

— Calculează drumul aşa cum ţi s-a spus, domnule Sulu. E un ordin.

— Da, domnule. Răspunsul lui Sulu avea o nuanţă de amărăciune..

Scott şi Spock desfăşurară două cabluri mici din lăcaşul din perete şi le traseră de-a lungul punţii, până la consola de navigaţie arsă. Lucrând cu aparatul de microsudură şi cu

ajutorul lui Spock, Scott se apucă să instaleze o cutie mică de metal într-o parte a panoului topit.

Interfaţa cutiei conţinea o versiune de bază, simplificată, a comenzilor distruse. Inginerul făcu o ultimă legătură, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi trase aer în piept.

— Comenzile auxiliare sunt gata pentru a fi activate, Căpitane.

Toată lumea de pe punte se uita la Kirk. El ridică privirea către sferă, abia îndrăznind să respire şi totuşi străduindu-se să-şi menţină un ton normal al vocii.

— Comenzile auxiliare nu pot fi activate decât manual.

Nici nu termină bine de spus asta, că banca de date a computerului-bibliotecă începu să opereze. Se auzea un uşor bâzâit. Nimeni n-avea nevoie să i se spună ce se întâmpla: creatura verifica afirmaţia lui Kirk în manualul cu instrucţiuni stocat.

În cele din urmă, luminile computerului reveniră la normal. Urmă o scurtă pauză, în care toată lumea îşi ţinu răsuflarea. Kirk se strădui să nu transpire.

— ESTE CORECT. ACTIVAŢI COMENZILE MANUAL. SUPUNEŢI-VĂ!

Kirk dădu drumul unui oftat de uşurare şi făcu o rugăciune tuturor zeităţilor care aveau în grijă navele galactice. Apoi îi făcu semn lui Scott.

Inginerul se întoarse la postul său de comandă. Kirk se ridică şi se îndreptă calm către cutia ce conţinea comenzile auxiliare. Îşi puse mâinile pe panoul simplificat. Butoanele păreau fierbinţi.

— Comenzile sunt activate. Făcu o pauză şi se îndreptă către un alt set de butoane. Mâinile i se mişcau cu repeziciune.

Motoarele navei **Enterprise** se puseră în mişcare. Dar nava nu porni către ceaţa îndepărtată a Căii Lactee, ci în jos, către steaua neagră de dedesubt.

Sulu sări de pe scaun, în vreme ce steaua moartă crescu la dimensiuni enorme pe ecranul principal. Se întoarse către Kirk.

— Căpitane, cădem de pe orbită! Ne îndreptăm implacabil către stea.

— DĂ MOTOARELE ÎNAPOI! CU VITEZĂ MAXIMĂ! ţipă creatura

fără corp. SUPUNE-TE! SUPUNE-TE!

Fazerul se întoarse şi îl lovi pe Kirk în spate. El se cutremură şi se agăţă de comenzi. Nu mai avea câmpul de forţă care să-l protejeze acum.

Prinzând viteză cu fiecare microsecundă, **Enterprise** se repezea către gravitaţia distrugătoare de dedesubt. Fazerul se întrerupse brusc... şi Kirk blestemă în gând. Creatura ghicise ce încerca el să facă. Dacă l-ar fi omorât în timp ce se ţinea de comenzi şi n-ar fi izbutit să-i desprindă mâinile încleştate...

Monstrul încercă altceva şi, timp de câteva secunde, Kirk fu obligat să se îndepărteze. Întreaga consolă, chiar şi puntea din jurul unităţii de control manuale, se înfierbântară. În acelaşi timp, pereţii deveniră strălucitori, pulsând în verde. Culoarea vie se întunecă, trecând cu repeziciune prin tot felu! de nuanţe ciudate.

Vocea creaturii deveni un strigăt înspăimântat.

— NU! REDU VITEZA! NU DISTRUGE NAVA! SUPUNE-TE SUPUNE-TE!

Kirk îşi privi mâinile, apoi din nou consola care strălucea. Dacă monstrul şi-ar fi dat seama că în orice secundă l-ar fi putut ucide obligând apoi un alt membru al echipajului să-i ia locul...

Se aruncă iar deasupra cutiei de metal şi a comenzilor sale supraîncălzite. Se auzi un sfârâit şi mirosul cărnii arse se răspândi pe punte. Uhura ţipă. Lui Kirk îi dădură lacrimile, dar mâinile îi rămaseră lipite de comenzi.

— Pregătiţi-vă de activarea motoarelor pentru hiperspaţiu! strigă el. Spock se plasă lângă Sulu pentru orice eventualitate.

— NU... NU FACE ASTA! se auzi vocea îngrozită.

Enterprise plonjă către cuptorul acelui soare mort care acum umplea ecranul, ca un adevărat mormânt. Pe suprafaţa lui se puteau vedea uriaşe descărcări electrice strălucitoare.

Nava căpătă o aură verzuie. Aceasta se transformă rapid într-o lumină pulsatorie. Pe punte, luminiscenţa verde a pereţilor scăzu brusc în intensitate, părând să se îngroape în metal. Raza laser a fazerului se întrerupse brusc.

Acesta era primul semn. Şi acum lovitura finală.

— Activaţi motoarele pentru hiperspaţiu! izbuti Kirk să articuleze. Căldura albă a panoului dispăruse în acelaşi timp cu

întreruperea fazerului, dar metalul era încă îngrozitor de fierbinte. Dacă fusese vorba de o ultimă şi disperată încercare de a-l păcăli, creatura nu izbutise.

— Am activat, Căpitane, se auzi răspunsul prompt al lui Spock.

Nava se cutremură, în vreme ce titanicele motoare pentru hiperspaţiu intrară în acţiune. Se văzu o ultimă pulsaţie verzuie, care apoi dispăru cu totul. Un strigăt final, disperat, se auzi foarte slab în difuzoare.

— TE ROG… NU FACE ASTA!

Brusc, nava **Enterprise** păru să sară către sfera aceea neagră, către orizontul soarelui care nu mai exista. Părea imposibil să nu nimerească acea ţintă care o atrăgea ca un magnet. *Trebuia* să lovească ţinta şi să dispară într-o explozie întunecată. Imaginea navei pâlpâi atunci când ajunse la punctul critic al acelui puţ fără fund de gravitaţie, păru să curgă ca un lichid… şi dispăru.

O clipă mai târziu, combinaţia, dintre energia super-motoarelor şi extraordinara putere de gravitaţie a stelei aruncă nava dincolo de orice ameninţare dincolo de distrugătoarea putere de atracţie.

Timp de câteva secunde, steaua căpătă un inel de o fragilitate incredibilă. O bandă foarte îngustă, verzuie, încercui sfera întunecată, mărturie a ultimei încercări a creaturii de a prinde nava care îi scăpase pentru totdeauna.

Apoi, inelul verzui se contractă, se prăbuşi în el însuşi, devenind o pată luminoasă, de culoarea smaraldului, un bob de viaţă incandescentă, o masă amorfă de malefic inutil.

— Poţi să le dai drumul acum, Căpitane, spuse Spock cu blândeţe.

— Să… dau… drumul, bolborosi Kirk. Palmele se desprinseră cu greu; spectrul ameninţător al morţii nu era prea uşor de îndepărtat.

Kirk se prăbuşi în braţele lui Spock, inconştient. Adjunctul îl duse pe Căpitan până în fotoliul de comandă. Imediat, Sulu trecu nava pe pilotul automat şi, cu mâinile protejate de o pereche de mănuşi groase apăsă pe butoanele care aduseră nava **Enterprise** la viteza normală de croazieră.

McCoy se apucă să-l îngrijească pe Căpitan. Spock îl privea atent. Atunci când vorbi, tonul vocii era la fel de lipsit de emoţie ca întotdeauna:

— Ei, doctore? McCoy acţiona deja cu un al doilea tip de spray, aplicând apoi foarte rapid o cremă albă pe mâinile lui Kirk, pe acele mâini înnegrite şi teribil de arse. Crema se întări instantaneu, căpătând consistenţa plasticului. Pe chipul doctorului apăru un zâmbet.

— Nu există nicio leziune serioasă a nervilor, domnule Spock. Nimic iremediabil. Cât despre piele, se va regenera cu uşurinţă. Sigur că cineva va trebui să-l hrănească pentru câteva zile, dar în afară de asta… Zâmbi din nou, mai larg: Va fi ca nou.

Sulu, Uhura şi Scott se îndepărtară cu toţii – pentru ca nimeni să nu le observe uşurarea de pe chipuri. McCoy acţionă cel mai apropiat intercom, chiar cel de pe fotoliul de comandă.

— Infirmeria? Aici doctorul McCoy. Am nevoie de o targă pe puntea de comandă, imediat.

Spock îl privea pe Kirk. Căpitanul deschise ochii, căci anestezicele, ca şi stimulentele administrate, îşi făcuseră efectul.

— A… plecat?

— Da, Căpitane.

În asemenea momente, lui Spock i-ar fi plăcut să poată zâmbi – dar numai pentru efectul terapeutic pe care l-ar fi putut avea asupra Căpitanului, desigur.

— A părăsit nava atunci când am crezut că ne vom prăbuşi în acea masă stelară negativă. În cele din urmă se pare că instinctul de conservare al creaturii, chiar după atâtea milenii, a fost mai puternic decât capacităţile sale de analiză. Dacă ar fi avut curajul să rămână cu noi câteva secunde în plus, ar fi în continuare la bord. Acum este din nou prinsă în acea capcană. Şi acum, că ştim de existenţa ei acolo, putem transmite localizarea, descrierea ca şi periculoasele ei caracteristici, Flotei Stelare, astfel încât orice navă exploratoare care vizitează acest sector să o poată ocoli.

Uşa liftului se deschise şi doi tehnicieni sanitari apărură cu o targă. Sub îndrumarea lui McCoy, o aşezară paralel cu fotoliul de comandă. Ambii avură o tresărire de surpriză, observând că

pacientul e Căpitanul. Doctorul ţinu însă să-i liniştească.

— E-n regulă, Darrell… Elayne, nu-i vorba de nimic serios.

Kirk aruncă o privire spre targă şi apoi întoarse capul către bunul doctor.

— Asta pentru ce-i, Bones? N-am nimic. Chiar tu ai spus asta.

— Ştiu, Jim. N-ai nimic dar e bine să-ţi cruţi forţele. Arătă spre targă. Fii băiat bun şi treci aici, fără să mă obligi să folosesc tranchilizantele. Ştii doar că am s-o fac dacă trebuie.

— OK, OK! Nu mă ameninţa, Bones.

— Să te ameninţ, Jim? rânji McCoy.

Cu ajutorul celor doi tehnicieni şi al lui Spock, Kirk alunecă pe targa care luă drumul liftului.

— Aşteptaţi o clipă, domnule Spock… Căpitane, izbucni Uhura.

McCoy redeschise uşa liftului. Sprâncenele Uhurei se uniră, în vreme ce ea opera comenzile.

— Încă mai recepţionăm o transmisie de pe suprafaţa stelei moarte. E din ce în ce mai slabă, pe măsură ce ne îndepărtăm, dar… Ah, iată! Acţionă amplificatoarele.

O voce tremurătoare, disperată, se auzi în difuzoare. O voce familiară, care, din cauza distanţei, devenise inofensivă.

— NU MĂ LĂSAŢI DIN NOU SINGUR. AH, VĂ ROG, VĂ ROG!

Nimeni de pe puntea de comandă nu spuse nimic. În difuzoare se auzeau pârâituri, pe măsură ce o sursă de energie provenind de la o altă stea îşi anunţa prezenţa. Se mai auzi doar:

— ATÂT DE SINGUR… AH, NU PLECAŢI! NU…

Vocea dispăru, înghiţită de distanţă.

— Nu mai pare atât de periculoasă acum, nu-i aşa, domnule Spock? murmură Kirk.

— Creatura? Nu, Căpitane. Nu acum. Dar pericolul rămâne acolo.

— Măcar dacă ar fi încercat să coopereze, să comunice, în loc să ne ameninţe… Dădu din cap obosit, începând să simtă efectele medicamentelor administrate de McCoy, în vreme se liftul se puse în mişcare. Îşi fixă privirea pe luminile din tavan.

— Oare ce determină o astfel de fiinţă inteligentă să acţioneze aşa?

— Cine ştie, Căpitane. Nu ştim de unde vine. Şi nu ştim nici măcar ce-i face pe anumiţi oameni, sau vulcanieni, să acţioneze aşa cum acţionează. Instinctele creaturii, în fond, nu sunt atât de neînţeles… Nici nu par de pe altă lume.

— Acum gândeşti inutil de raţional, Spock.

— Pentru mine, răspunse Spock, aceasta este o contradicţie de termeni, Căpitane.

— Ştii, spuse Kirk brusc, cred că-mi simt din nou mâinile. Au început să mă înţepe uşor.

Percepu o apăsare pe umărul drept.

— Ce-a fost asta?

Întorcând încet capul, văzu că intrau în infirmerie.

— Bones, ce mi-ai făcut acum?

McCoy îi zâmbi încurajator.

— Eşti pe cale de a ieşi din starea de şoc, Jim. Ţi-am administrat o doză pentru a trece prin asta mai uşor. Dacă n-aş fi făcut-o, în ciuda anestezicului local, în câteva minute mâinile alea ţi-ar fi provocat necazuri mai mari decât nişte simple înţepături.

— Şoc? Cum adică şoc? Nu sunt deloc şocat. McCoy zâmbi. Şi nimic din ce mi-ai administrat, Bones, n-o să mă facă incon…

Partea a II-a

ANUL DE IERI

(adaptare după un scenariu de D.C. Fontana)

VI

Lumea unui cer argintiu.

Păreau să nu existe oceane; dar, totuşi ele existau, rostogolindu-se sub norii strălucitori. Păreau să nu existe deșerturi; şi totuşi existau. Bătrâne, uscate şi neospitaliere. Păreau să nu existe păduri verzi şi nici dealuri. Sigur, erau rare, dar şi ele existau cu adevărat.

Părea să nu existe decât cerul.

Această lume avea o aură atmosferică ciudată – un fel de licărire în stratosfera care era animată de efecte ciudate. Altele decât cele strict meteorologice.

Kirk îşi termină paharul cu suc de rombouton, reconstituit, preparat pe o îndepărtată insulă din Pacificul de Sud, chiar pe Pământ, şi studie imaginea de pe ecranul din faţa lui. Atinse un buton de pe braţul fotoliului de comandă şi se aplecă înainte pentru ca vocea să îi poată fi captată.

— Jurnalul Căpitanului, data stelară…

Râgâi, destul de tare, şi privi în jur jenat. Toată lumea de pe puntea de comandă se prefăcu preocupată de altceva, evitând să-l privească. Dar la cârmă, Sulu emise un sunet care semăna în mod suspect cu un chicotit.

— Manevrele noastre de apropiere ţi se par amuzante, domnule Sulu? Kirk nu era într-o dispoziţie prea bună. Pielea proaspăt regenerată de pe mâini îl mânca îngrozitor.

— Nu, domnule, răspunse Sulu. Examină informaţiile computerului de navigaţie cu foarte mare atenţie.

Satisfăcut că demnitatea îi fusese menţinută, Kirk apăsă din nou pe buton.

— Anulează ultimele cuvinte, murmură el, începând apoi să vorbească din nou: „Jurnalul Căpitanului, data stelară 5373,4”…

Se opri, îşi adună gândurile.

— După o amânare neprevăzută, din cauza unei ciudăţenii…

— Parcă te-am auzit odată spunând ceva despre tendinţa mea de a atenua lucrurile, Căpitane? vorbi Spock, de la locul său din faţa consolei computerului-bibliotecă.

— Păstrează liniştea, domnule Spock. Înregistrez. Sau încerc să o fac. Izbi din nou nefericitul buton, iritat. Şterge ultimele cuvinte. Jurnalul căpitanului, data stelară 5373,4. După o amânare neprevăzută datorată unei ciudăţenii… (se uită în jur, dar nimeni nu se simţi dator să comenteze)… ne-am reluat drumul iniţial şi acum suntem pe orbită, în jurul Planetei Timpului. Comandantul Spock şi cu mine vom ateriza pentru a duce la îndeplinire cercetări de bază pentru Institutul de Istorie Galactică, în legătură cu, şi în sprijinul unor cercetări similare, conduse de istoricii Jan Grey, Loom Aleek-om şi Ted Erickson. Doctorul Leonard McCoy ne va însoţi, ca…

Apăsă iarăşi butonul şi întoarse privirea către locul unde stătea McCoy, privind planeta care se rotea leneşă, undeva dedesupt.

— Cum vrei să te menţionez în jurnal, Bones?

— Poftim? McCoy îşi mută atenţia de la imaginea fascinantă a Planetei Timp. Ah, păi ai putea să fii cât mai convenţional, Jim. „Un spectator interesat” ar fi foarte bine. N-am de gând să vânez titluri academice.

— Bravo, Bones. M-am gândit eu c-o să spui ceva de genul ăsta.

Kirk apăsă pe buton…

— … ca spectator interesat, îşi continuă el jurnalul, pe care apoi îl închise, declanşând un comunicator. Istoricii Grey, Aleek-om şi Erickson să se prezinte în camera de teleportare. Suntem gata.

Închise comunicatorul şi se ridică.

— Locotenent Sulu? Mai tânărul ofiţer îşi ridică privirea de la cârmă. Preiei comanda în absenţa mea.

— Da, domnule, răspunse Sulu. Ezită, apoi vorbi repede, cu nerăbdare: Aş fi vrut să vă însoţesc şi eu, domnule. Am auzit

multe despre Paznicul Veşniciei.

Spock şi McCoy aşteptau la lift, şi Kirk li se alătură.

— Uneori poate fi foarte interesant, domnule Sulu, e-adevărat, alteori însă poate fi infernal de plictisitor. Dar… indiferent cum ar fi, cunoşti regulile. Nimănui nu-i este permis să iasă din navă în afară de personalul de cercetare autorizat şi de ofiţerii cu grad superior. Zâmbi. Vei merge şi dumneata acolo peste câţiva ani, locotenente.

După ce plecară, Sulu se întoarse către Uhura.

— Într-un fel, am impresia că pe Căpitan nu-l entuziasmează prea tare expediţia asta.

Uhura răspunse, în vreme ce profita de ocazie – acum că superiorii erau absenţi – să-şi refacă machiajul.

— Cred că până şi trecutul cel mai palpitant poate deveni plictisitor prin repetiţie. A vedea o persoană faimoasă sau a fi martor la un eveniment istoric important sunt lucruri ce pot fi compromise de un miros urât sau de starea unor instalaţii sanitare defectuoase. Şi pe de altă parte, mai poţi să-l acuzi că e un pic blazat după toate evenimentele prin care am trecut?… creatura aceea… Fluieră. Auzi cum i-a spus: „ciudăţenie”!

Cei trei istorici aşteptau deja în camera de teleportare când sosiră Kirk, Spock şi McCoy. Toţi păreau foarte stăpâni pe ei, însă chipurile le iradiau de emoţie. Doi dintre ei mai fuseseră pe suprafaţa planetei o dată.

Participarea lor era de înţeles – istoria era doar profesiunea pe care şi-o aleseseră. Descoperirea Planetei Timp – şi dezvoltarea ulterioară ca unealtă de cercetare a Paznicului Veşniciei şi a Porţii Timpului – însemnase pentru studiul istoriei galactice la fel de mult ca şi inventarea motoarelor de hiperspaţiu pentru călătoriile interstelare. Kirk le putea înţelege emoţia, chiar dacă nu o împărtăşea pe deplin.

Dintre cei trei, Erickson şi Grey erau oameni; Erickson cam la patruzeci de ani, mic şi nervos, cu părul rar, albit, tăiat în faţă după stilul vulcanian. Picioarele păreau să-i fie într-o continuă mişcare, precum cele ale unui miriapod. Cea mai evidentă faţetă a personalităţii lui era faptul că găsea totul, dar absolut totul, „bine, foarte bine”, repetând-o într-una.

Jan Grey era ceva mai tânără, mai înaltă, şi avea o mutrişoară

nostimă, care strălucea acum de nerăbdare. Ambii purtau costume gri cu blazonul coloanei ionice şi mica spadă a istoriei fizice. Aveau tricordere complicate în tocuri pe care le purtau pe umăr.

Cel de-al treilea membru al echipei oficiale de cercetare, Loom Aleek-om, nu era nici pământean, nici vulcanian. Originar de pe Aurelia, era cu mult mai înalt decât Spock, deşi mai slab şi mai uşor decât oricare dintre ei, chiar şi decât Grey.

Îşi ţinea aripile pliate de-a lungul spatelui. Braţele scurte se terminau cu gheare delicate, care puteau manipula comenzile extrem de fine ale mini-tricorderului său.

Tatuată pe cioc, era o emblemă foarte complicată – semn al maturităţii – deasupra căreia nişte ochi largi şi negri străluceau pătrunzător. Erau în contrast izbitor cu penajul său auriu şi albastru.

— Doamnelor şi domnilor, zâmbi Kirk, sunteţi gata? O întrebare retorică. Erickson nu putu rezista să nu-şi agite braţele drept răspuns.

— Sigur, suntem gata de zile, chiar de luni, pentru clipa asta, Căpitane. La început am dat peste monstrul ăla teribil şi am crezut că nu vom ajunge aici niciodată. Apoi au urmat alte zile de călătorie şi de aşteptare. Şi acum ne mai întrebi dacă suntem gata…

— Nu cred că voi înţelege vreodată această afectare extraordinară a pământenilor, mormăi Spock, în vreme ce-şi luau locurile în alcovul destinat teleportării. Totdeauna răspund la o întrebare simplă şi directă cu o duzină întreagă de propoziţii fără rost.

— Nu-ţi face griji, Spock, răspunse Kirk scărpinându-şi palma dreaptă, proaspăt vindecată, nu e o boală care să se ia.

— Sper cu toată sinceritatea că nu e, răspunse Spock.

Teleportarea era convenabilă şi rapidă, deşi lipsită de evenimente. Nu avură parte de spectaculoasa privelişte a coborârii prin atmosfera argintie.

Totuşi, aveau să aibă parte de descinderea pe secţiunea semi-deşertică unde urmau să sosească.

În mod straniu nu se cunoştea prea mult despre vechile civilizaţii ale Planetei Timp. Nici despre cum erau în stare

locuitorii ei să unească o infinitate de linii ale timpului şi să le lege într-un singur punct pe lumea lor. Nici de ce.

A, circulau nişte explicaţii banale care erau date drept cauze. Se pare că îi împingeau curiozitatea şi spiritul explorării ştiinţifice; dar Kirk şi mulţi alţii nu se puteau opri să nu creadă că cei ce construiseră un astfel de lucru incredibil precum Paznicul Veşniciei, trebuie să fi avut un motiv necunoscut mult mai puternic decât simpla curiozitate.

Aici exista şi o mare ironie. Pentru că, legând mii şi mii de linii ale timpului, constructorii Paznicului Veşniciei neglijaseră aparent să-şi lege *propriile* linii. Aşa că istoricii puteau folosi Paznicul pentru a cerceta motivele care stătuseră la baza oricărei mari invenţii, cu excepţia lui însuşi.

Exista o şansă infimă ca asta să nu fie de fapt adevărat şi linia de timp a inventatorilor Paznicului să fie accesibilă. Însă dacă era aşa, încă nu fusese dovedit. Constructorii se pare că îşi acoperiseră propriul trecut foarte bine.

Membrii expediţiei de cercetare se materializară la staţia modestă de recepţie a Institutului de Istorie. Portul de recepţie era complet automatizat, acest lucru fiind bazat pe faptul că maşinile nu puteau fi mituite. Oricine încerca să se teleporteze într-o altă parte a planetei, ilegal, s-ar fi trezit materializat – datorită unor complicaţi interceptori de teleportare – într-una din fortăreţele blindate care se roteau în jurul Planetei Timp, cu o vigilenţă neobosită.

Staţia se afla lângă sectorul sudic al celor mai bine păstrate ruine urbane din apropierea Paznicului. Oraşul Oyya, cu toţi cei două mii de kilometri pătraţi ai săi, era prin el însuşi un subiect formidabil pentru studiul istoric şi arheologic.

Săpăturile dăduseră la iveală că odinioară oraşul fusese încă şi mai vast. Existau şi ruinele unor alte oraşe enorme, presărate pe planetă, unele dintre ele chiar mai mari decât Oyya. Dar niciunul nu era la fel de bine conservat.

Fusese oare Planeta Timp cândva suprapopulată? Era oare Poarta Timpului o ultimă modalitate disperată de a găsi un mod de uşurare a presiunii populaţiei, înainte ca aceasta să-şi copleşească creatorii? Existau dovezi în sprijinul acestei teorii.

În mod neobişnuit, în ciuda înaltului grad de civilizaţie atins în

această lume, nu exista niciun semn că locuitorii ei descoperiseră vreodată o modalitate de a-i deplasa de la o stea la alta. Şi nu mai existau alte planete, locuite sau nu, în sistemul Planetei Timp. Nu avea nici măcar o singură lună.

Planeta Timp era singură în spaţiu. Vizionarii şi exploratorii ei fuseseră forţaţi să se aventureze în timp.

Punctele de verificare automate de la staţia de recepţie erau foarte eficiente. De îndată ce trecură prin ele, fură întâmpinaţi în holul de ieşire de către şeful staţiei principale a Institutului, doamna doctor Vassily.

Vassily era o bătrână simpatică, cu părul argintiu, avea o minte scăpărătoare şi semăna cu un puc de hochei. Pe deasupra, avea vocea unui spiriduş de 11 ani.

Ea îi invită în clădirea centrală apropiată, unde existau facilităţi spartane dar confortabile, la o gustare uşoară şi o conversaţie serioasă. Vizitatorii erau încă o raritate pe Planeta Timp.

Ceai, cafea... Ceaiul era bun, chiar dacă era reconstituit. Într-un fel, ceaiul reconstituit, în toate varietăţile lui de mărci şi tipuri, nu semăna niciodată cu cel adevărat. Desigur, produsul natural era foarte departe de posibilităţile financiare ale istoricilor exploratori – oricât erau ei de admiraţi şi respectaţi.

Kirk se strădui să converseze nonşalant cu doctora. Nu era greu; femeia era fascinantă. Însă, nu după multă vreme, Erickson începu să se agite, Aleek-om să bată din aripi nervos, trimiţând fulgi în ceaiul tuturor, până şi Jan Grey, de obicei imperturbabilă, arăta semne de severă nerăbdare.

— Vă apreciem ospitalitatea, doamnă doctor Vassily, spuse Kirk cu sinceritate. Dar, după cum probabil v-aţi dat seama, colaboratorii mei sunt nerăbdători să treacă la treabă.

— Desigur, aprobă ea, cu înţelepciune. E greşeala mea. Lucrez aici de atât de multă vreme, încât am uitat ce înseamnă experienţa primei excursii la Poartă, pentru, un străin. Vocea îi deveni mai gravă, vorbind repede şi eficient: O maşină de teren vă aşteaptă afară, în hangar. Luaţi-o pe cea neagră cu galben. Am verificat-o şi i-am pus combustibil.

Se ridică, veşmântul căzându-i în cute fără formă, de-a lungul trupului ei îndesat, şi îi conduse până la uşă. Aceasta se

deschise către aerul de deşert uscat.

Clima de aici sugea umezeala din corpurile nepregătite pentru aşa ceva, dar temperatura nu era la fel de severă ca în alte zone ale Planetei Timp.

Vassily îşi îndreptă atenţia către Aleek-om.

— Apropo, Loom, ce linie de timp ai de gând să cercetezi?

Partea de sus şi cea de jos a ciocului lui Aleek-om se loviră într-o succesiune rapidă, de mai multe ori – un semn de umor al celor ca el.

— Păi, bineînţeles, a oraşului Oyya.

— Crede-mă, s-a mai încercat asta. Cu toate variaţiile semantice la care se poate cineva gândi. Toate jocurile de cuvinte, toate variantele de definiţii. Răspunsul Paznicului la astfei de cereri a fost însă întotdeauna acelaşi. Nu există acces prin Poartă către această linie de timp.

Aleek-om deveni dintr-o dată serios.

— Doamnă doctor Vassily, chiar credeţi că cei care au construit Paznicul au uitat să-şi lege propriile linii de timp?

— Nimeni nu poate spune, replică ea pe un ton profesional. Eu înclin să cred că orice rasă care ar putea construi un fenomen atât de uimitor precum Paznicul, n-ar trece cu vederea ceva care i-ar afecta atât de adânc. Prefer să cred că, din motive necunoscute, au interzis accesul spre propriul lor trecut – pentru ei înşişi, dar şi pentru cei care ar putea veni după ei. S-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul, dar şi eu aş vrea ca asta să se întâmple! Zâmbi încurcată, puţin jenată de brusca ieşire emoţională.

În drum către hangar, întâmplarea fu comentată. Lui Grey i se păru neverosimilă. Aleek-om o atribui faptului că existau prea puţine contacte cu fiinţe de pe alte lumi. Lui Erickson i se păru că e vorba de o reacţie tipic umană.

Ca de obicei, Spock găsi definiţia cea mai adecvată. „Loialitate”, o numi el.

Vehiculul îi transportă uşor şi rapid pe terenul uscat. Erau 15 kilometri de la staţia de recepţie până la destinaţie.

Nu exista nicio Poartă, nicio barieră artificială la vedere, în jurul Paznicului. Avea o valoare inestimabilă, o valoare care depăşea cu mult bietele etaloane monetare. Oricine ar fi dorit să

încerce să-l distrugă (dacă într-adevăr se putea distruge) ar fi avut aparent liber acces la el. Se demonstrase mereu şi mereu că nebunii erau capabili de orice.

Nu exista nicio barieră vizibilă nici pentru cei ce ar fi vrut să-l folosească în scopuri malefice. Se părea că oricine dispunea de timpul şi banii necesari pentru a ajunge pe Planeta Timp şi care sosea oficial şi nu intempestiv, putea folosi Poarta în orice scopuri ar fi dorit.

Desigur, se mai punea şi problema de a trece dincolo de cele patru fortăreţe orbitale, care acopereau fiecare metru pătrat al planetei într-un inel de energie distructivă. Energie rezervată în alte părţi doar pentru a proteja centre militare de importanţă strategică.

De asemenea, să te strecori pe această planetă, însemna să poţi evita fazerul gigantic şi bateriile de rachete ascunse adânc în nisipurile aparent inocente, care formau dune în jurul Paznicului însuşi.

Dar oricine putea trece de toate astea… mă rog, accesul la Poarta Timpului îi era liber.

Asemenea precauţii elaborate erau mai mult decât justificate. Nu puteau fi lăsaţi să aibă acces la atât de maleabilul trecut nici cei frivoli, nici cei neechilibraţi. Aşa că rachetele care rămâneau închise în silozurile lor, şi fazerele care îşi păstrau energia stocată, fără a deranja tufişurile deşertice din jur, erau foarte rar date la iveală. Până atunci, încă nimeni nu încercase să le provoace.

O expediţie militară bine pregătită ar fi putut să cucerească Paznicul cu forţa, cu condiţia să poată evita distrugerea totală în bătălia care s-ar fi extins la scară planetară.

Dar asta ar fi însemnat război. Accesul unuia dintre beligeranţi la trecutul inamicului, ei bine, aşa ceva era de neconceput. Aşa că trei imperii şi două federaţii interstelare cooperau pentru a asigura paza Planetei Timp. Asta le asigura de faptul că oricare dintre ele ar fi îndrăznit să se folosească de Paznic în scopuri personale, ar fi stârnit mânia celorlalte patru.

Poate că nu era aranjamentul cel mai civilizat, dar funcţiona.

Pământul pe care se afla Paznicul nu era lipsit de măreţie, deşi rachete cu hidrogen existau şi mai puternice, iar fazere

planetă-spaţiu puteau fi mult mai complicate; nimic însă nu putea egala oraşul Oyya în splendoare. Se întindea până departe, cu ruinele sale magnifice dominând orizontul, la mare distanţă către est şi către sud.

Şi, mai presus de toate, exista Paznicul Eternităţii însuşi.

Din punct de vedere fizic, era impresionant fără a fi masiv. Desigur, ca mărime nu se putea compara cu inspiratele monumente ale străvechilor civilizaţii, cum ar fi Templul din Halos, de pe Canabbra IV, sau Zidul Aljaddean de pe Qahtan.

Avea nuanţa fierului ruginit, pătat ici-colo cu tonuri de gri, iar ca formă semăna cu o gogoaşă înclinată. Inelul adâncit din centrul gogoşii era de fapt Poarta Timpului. Acolo, apăreau imaginile luminoase, mişcătoare, a mii de trecuturi, toate deplasându-se cu viteze mult prea rapide, până şi pentru tuburile de scanare. Ieşiră din vehicul lângă o îngrămădire de tufişuri deşertice verzi-maronii şi înaintară până la câţiva metri de baza pietrei. Kirk şi Spock, care mai fuseseră aici, îşi petreceau timpul observându-i pe ceilalţi.

Grey stătea liniştită, cu ochii strălucind. Aripile lui Aleek-om fâlfâiau uşor şi gheare subţiri scoteau tot felul de bipuri din tricorderul său special. Cât despre Erickson, el stătea cu ambii pumni pe lângă şoldurile lui durdulii şi spunea umflându-şi obrajii:

— Nu e minunat? Chiar minunat! Se întoarse către ceilalţi: Haideţi să-i dăm drumul.

Grey tresări, părând să revină la realitate.

— Da, neapărat. Cunoaşteţi regulile.

Aleek-om dădu din cap, gest perfect umanoid.

— Doar unuia dintre noi îi este permis să intre şi să călătorească împreună cu Căpitanul Kirk şi comandantul Spock, care vor fi însoţitori şi observatori suplimentari. Ceilalţi vor rămâne aici, în timpul prezent, pentru a înregistra şi a interpreta curgerea secvenţelor de timp.

Apoi cei trei istorici făcură un lucru curios. Se aplecară şi petrecură mai multe momente căutând pe jos. Când se ridicară, fiecare îşi plasă palma deschisă către un centru comun. Aveau în fiecare palmă câte două pietricele, de mărimi diferite.

— În regulă, pregătiţi-vă! le spuse Grey.

Toţi îşi duseră mâinile la spate.

— Scuză-mă, Căpitane, murmură Spock curios. Ce se întâmplă?

— Vom decide care dintre noi va merge mai departe şi care vor fi ceilalţi doi care vor rămâne, interveni Grey.

Spock se gândi la asta.

— Înţeleg, spuse. Nu, nu înţeleg. Vă rog să mă scuzaţi. Nu sunt familiarizat cu subtilităţile profesiunii dumneavoastră – aşa că probabil n-are rost să încerc să le comentez – dar chestia asta nu mi se pare un mod foarte ştiinţific de a determina alcătuirea unei expediţii.

Aleek-om dădu din capul lui plin de pene, aruncând împrejur fulgi aurii.

— Chiar dacă ar fi să trăiesc încă o mie de zboruri de împerechere, n-o să vă înţeleg niciodată pe voi, vulcanienii.

— Sunteţi gata? întrebă Grey.

— Gata, răspunseră ceilalţi doi.

— Acum!

Fiecare dintre ei împinse pumnul închis în mijlocul cercului pe care îl formau, în timp ce Grey număra:

— Unu… doi… trei…!

Cele trei palme se deschiseră. O singură pietricică rămase în mâna lui Grey, cealaltă în cea a lui Aleek-om.

— Ah, e minunat, dragi colegi, anunţă Erickson, cu adevărat minunat! Îşi aruncă ambele pietricele, pe care le avusese în palme, peste umăr. Ceilalţi făcură la fel. Nu durase decât o clipă.

— Mult noroc, bătrâne! spuse Aleek-om, iar Grey adăugă şi ea:

— Da, mult noroc, Theodore!

Îşi strânseră mâna în mod solemn. Aleek-om îşi îndoi mâna într-un mod aparte, atent să nu zgârie palma umană. Apoi cei doi istorici fără noroc începură să-şi pregătească tricorderele.

— Căpitane, spuse Spock extrem de uimit, trebuie să mărturisesc că nu înţeleg deloc metoda asta de selecţie pentru o misiune atât de importantă. Nu cred că am fost martor la ceva mai arbitrar…

— Am să-ţi explic ceva mai târziu, zâmbi Kirk. Acum domnul

Erickson pare nerăbdător să pornească.

— Da, da, confirmă micul istoric, dând din picioare ca o broască ţestoasă. Să mergem!

Ceilalţi istorici declanşară canalele vizuale ale tricorderelor, îndreptându-le către Poarta Timpului. Erickson se urcă pe platforma de piatră. Kirk trecu în dreapta lui, Spock în stânga. Apoi vocea îi răsună – părea un fel de parodie a unei declaraţii străvechi rostită de un politician.

— Paznic al Veşniciei!

Timp de o clipă nu se întâmplă nimic, apoi de undeva, din aerul din faţa lor, răspunse o voce impresionantă. Părea bătrână şi răbdătoare. Era oare acesta un efect acumulat datorită faptului că răspunsese la mii de solicitări? Sau era vocea originară a Paznicului? se întrebă Kirk. Întotdeauna răspundea cu o fluenţă perfectă, indiferent în ce limbă ar fi fost formulată întrebarea.

Vocea aceea impunea gravitate.

Ultimele rămăşiţe de umor dispărură şi toată lumea deveni serioasă.

— ÎNCOTRO VREŢI SĂ CĂLĂTORIŢI Şi DINCOTRO VENIŢI? răsună glasul puternic.

— Venim de departe, răspunse Erickson oficial, vorbele lui fiind ridicol de nepotrivite cu vocea aceea ca de tunet. Şi dorim să mergem în Imperiul Orion.

Imperiul Orion! se miră Kirk. Nu se obosise să întrebe ce linie de timp aveau de gând istoricii să exploreze. Nu i se păruseră a fi în niciun fel mânaţi de spirit de aventură. De aceea, cererea lui Erickson îl luă pe nepregătite.

Îşi imaginase acest grup de academicieni ca fiind mult mai plictisitori şi previzibili. I s-ar fi părut firesc dacă istoricul ar fi cerut Războaiele Fluturilor de pe Lepidopt sau epoca de ceramică şi porţelan Sang Ho Hihn. Dar Imperiul Orion!

Se trezi şi el puţin emoţionat. Avea să fie mult mai interesant decât anticipase.

Un fel de nor acoperea Poarta. O ceaţă de culoare albastru-verzuie ascundea suprafaţa centrului circular. Succesiunea scenelor de timp ameţitoare începu să încetinească. Era ca şi cum ai fi privit un proiector care reducea treptat viteza –

echivalentul vizual al unei benzi încetinite.

În cele din urmă nu mai rămase decât o singură scenă. Nu se mai mişcă, nu se mai fragmentă, ci rămase fixă şi clară. Ceaţa începu să se risipească, fiind înlocuită treptat de culori naturale.

La trecerea prin Poarta Timpului, prima lor îndatorire era să obţină un schimb de haine. În Imperiul barbar al Orionului, două uniforme de ofiţeri ai unei nave galactice şi hainele obişnuite ale istoricului Erickson nu erau tocmai portrivite. Nimeni nu ştia ce fel de haine erau necesare pentru acea perioadă. Kirk îşi dădu seama de asta pentru că, dacă s-ar fi ştiut, istoricii ar fi avut costumele cu ei, pregătite din timp.

Din fericire, mijlocul de schimb era doar aurul, iar Erickson avea din belşug. Nu va fi nicio problemă pentru ei să cumpere tot ce aveau nevoie. Erickson era probabil mulţumit. Îi oferea o scuză pentru a aduce înapoi trei seturi de haine originare – pentru studiu, desigur. Era interzis să profiţi materialiceşte de pe urma unei călătorii prin Poartă. Altfel, un împătimit cercetător ar fi fost tentat să călătorească înapoi în timp, de exemplu în trecutul Pământului, şi să se întoarcă de acolo cu o amintire de valoare, cum ar fi statuia de aur a lui Palas Atena, sculptată de Praxiteles.

Puteau atinge lucruri, se puteau mişca, puteau face cumpărături, dar nimic de mare valoare nu putea fi adus înapoi decât în scopul de a fi studiat.

Odată trecuţi dincolo, aveau să petreacă treizeci de minute de timp obiectiv. În timpul subiectiv al Imperiului Orion, asta însemna de fapt mai multe zile. Apoi, indiferent unde s-ar fi aflat în spaţiul acelei străvechi civilizaţii, Paznicul urma să îi scoată, aducându-i în prezent, pe nisipul acelui deşert silenţios.

Treizeci de minute! Nici măcar uriaşele şi neexplicatele energii ale Paznicului nu puteau ţine deschis un arc de timp mai mult decât atât. Iar cantitatea de energie necesară pentru a face acest lucru doar cinci minute de timp obiectiv era astronomică. În general, se credea că Paznicul îşi extrăgea energia direct din soarele local – dar cum făcea acest lucru exact era încă o sursă de mister şi controversă.

— Căpitane Kirk, comandante Spock, spuse Erickson, sunteţi gata, domnilor?

— Oricând doriţi, răspunse Kirk. Erickson se întoarse şi aruncă o privire în spate.

— Sunteţi gata, colegi?

— Gata, micuţule, zâmbi Grey.

— Du-te şi fă treabă bună, Ted, îi ură Aleek-om.

— Atunci, domnilor, spuse el cu emfază către Kirk şi Spock, număr până la trei şi pornim. Unu, doi, trei…

Făcură un pas înainte.

Doi cercetători însetaţi de cunoaştere… unul uman, celălalt uşor uman, rămaseră singuri pe câmpia nisipoasă, acolo unde, cu o clipă în urmă, fuseseră cinci. Doi cercetători însetaţi de cunoaştere… şi un spectator interesat. McCoy hotărâse să rămână liniştit undeva, în fundal.

Vechea civilizaţie a Imperiului se dovedi a fi un val nestăvilit de culori, privelişti şi detalii fascinante, prin care Kirk, Spock şi micuţul istoric se mişcau ca nişte vedenii într-un vis. Sunetele se potriveau cu imaginile barbare – incredibilul şi neaşteptatul depăşeau până şi cele mai fanteziste aşteptări. Petrecură acolo două zile şi jumătate, după timpul Orionului.

Când cele treizeci de minute reale se scurseră, lui Kirk îi păru la fel de rău ca şi fui Erickson.

Într-o clipă îşi schimbau hainele în camera din spate a unui biet han din interiorul unui bazar, în timp ce la câţiva metri de ei un personaj dubios vindea la licitaţie exemplare modeste de frumuseţi locale feminine. Iar în clipa următoare, stăteau din nou pe platforma de piatră din faţa Paznicului.

Grey şi Aleek-om nu încercară să se apropie de ei, câtă vreme cei trei călători se mişcau nesiguri. Existau totdeauna câteva clipe de ameţeală, după trecerea printr-un arc de timp. Apoi, sistemele lor se readaptară la schimbările bruşte de climă, gravitaţie şi alte variabile, readucându-i la starea normală.

Cei doi istorici păreau emoţionaţi şi mulţumiţi de multitudinea de imagini luate din diferite secvenţe de timp, pe care le putuseră examina şi înregistra. Aparent, asta îi acaparase. Niciunul din ei nu părea supărat că fusese lăsat dincolo de Poartă.

Cât despre Erickson, acesta radia de o fericire nemaiîntâlnită.

Kirk observă că McCoy îl privea atent pe Spock. Pe chipul

doctorului se aşternuse o expresie de uşoară îngrijorare şi oarecare uimire. De altfel, Aleek-om şi Grey păreau la rândul lor să-l privească cu atenţie pe ofiţer. Dar, datorită emoţiei întoarcerii dintr-o asemenea călătorie de succes, Kirk nu observase intensitatea privirii lor. La fel se întâmplase cu Spock şi Erickson.

— E-n regulă, Bones. Suntem teferi cu toţii. Ca de obicei, puţin rău la stomac, dar nimic altceva. Orion în zorii civilizaţiei, Bones! N-am făcut altceva decât să privim. Nu ne-am interferat semnificativ, de teamă să nu schimbăm cumva vreun fragment de istorie… Se opri. Ceilalţi nu-i acordau absolut nicio atenţie, în schimb, continuau să se uite la Spock.

Pentru prima oară, Kirk îşi dădu seama de fascinaţia lor ciudată pentru adjunctul său.

— Ce se întâmplă? Încă zâmbea. Bones, ce nu e în regulă?

Doctorul McCoy făcu atunci un lucru uimitor. Arătă cu capul în direcţia lui Spock, întrebând cu o voce curioasă:

— El cine este, Jim?

Acest comentariu cu totul deplasat îl luă pe neaşteptate şi îi trebuiră câteva clipe pentru a-i pricepe înţelesul. Kirk întoarse capul către Spock, intrigat. Era acelaşi Spock dintotdeauna, cu tot cu expresia lui impenetrabilă.

Cât despre Spock, sprâncenele acestuia formară un arc de proporţii olimpiene. De fapt, părea ameţit aşa cum Kirk nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată. Căpitanul se întoarse din nou către McCoy, uşor iritat. Emoţia întoarcerii îi dispăruse.

— Cum adică „el cine este”? Îl cunoşti doar pe domnul Spock.

Atitudinea nonşalantă şi maniera indiferentă ale lui McCoy fură mult mai şocante decât răspunsul lui.

— Mi-e teamă că nu, Jim.

Expresia lui Spock se schimbă uşor la aceste vorbe. Doar o nuanţă de supărare trecu peste chipul lui împietrit ca de obicei.

Kirk în schimb, fu mult mai expresiv în ceea ce priveşte contorsiunile faciale. Vorbi cu McCoy mai departe, devenind conştient că era pe punctul de a-şi ieşi din sărite. N-avea niciun rost să se supere, încă. Era probabil vorba de o glumă. Desigur! Lui Bones îi plăcea să facă tot felul de farse. De aceea crezu că ar fi bine să intre în joc. Îşi scoase comunicatorul, apăsă pe un

buton şi aruncă o privire către Grey şi Aleek-om.

— V-aţi terminat observaţiile?

Jan Grey oftă. Era cea mai evidentă exteriorizare a emoţiei pe care o arătase.

Poate că îi curgea prin vine sânge vulcanian.

— Din păcate, da, Căpitane. Totul a fost prea scurt, dar am reuşit să ne terminăm treaba.

Se urcară cu toţii în vehicul. Kirk, Spock şi McCoy călătoriră tăcuţi în timp ce istoricii discutau aprins în spate.

— Ar trebui să ne oprim înainte de a pleca şi să-i mulţumim doctoriţei Vassily pentru sprijinul pe care ni l-a acordat, observă Aleek-om atunci când ajunseră în hangarul de unde luaseră vehiculul.

Erickson fu de acord, dând viguros din cap.

— Da, neapărat.

Kirk închise butonul comunicatorului. Renunţă să mai cheme nava. Cererea lui Erickson de a mai rămâne îi îndepărtă celelalte gânduri.

— De ce nu, Căpitane? Cercetătorul bondoc zâmbi timid. Ceaiul acela n-a fost aşa rău, chiar dacă era reconstituit.

— Nu-i vorba de asta, ci de cu totul altceva, Erickson. Kirk se uită la chipurile curioase dimprejur.

La început îl priviseră cu toţii, cu o fascinaţie nedisimulată, pe Spock. Acum îl ignorau. Dacă era vorba de o glumă, însemna că cineva abuza cam mult de ea. Kirk începea să creadă că nuanţele de umor deveneau, pe ici-pe colo, negre. Activă comunicatorul. Oricine putea transmite liber de pe suprafaţa Planetei Timp. Problema era doar să ajungi pe această planetă.

— Kirk către **Enterprise.**

— Enterprise, se auzi o voce familiară.

Vasăzică Scotty lucra cu Kyle în camera de teleportare. Cu atât mai bine.

— Pregătiţi teleportarea a şase persoane, Scotty.

— Am înţeles, domnule.

Aleek-om se tot gândise. Acum îi vorbi cu delicateţe lui Kirk.

— Dacă nu te superi, Căpitane, aş vrea să mai rămân aici încă o vreme, pentru a înregistra şi a studia câteva din fosilele pe care doctora Vassily le-a dezgropat. Vreau să spun… dacă tot

avem ceva timp înainte de plecare. Aurelianul avea o expresie rugătoare.

— Şi eu, Căpitane, adăugă Jan Grey.

Kirk dădu din cap şi se întoarse către celălalt istoric:

— Şi dumneata, Erickson?

— Nu, eu sunt mulţumit. Nu vreau decât să-mi vizualizez cât mai repede benzile. Am fost atât de ocupat cu înregistrările, încât nici n-am mai avut timp să mă bucur de călătorie.

Înfăţişarea lui deveni brusc serioasă.

— Dar trebuie să înţelegi, Căpitane Kirk, că o asemenea experienţă se întâmplă o singură dată pentru majoritatea istoricilor. Nu te putem reţine.

Aleek-om şi Grey păreau să fie de aceeaşi părere.

— Ştiu că timpul unei nave galactice este preţios, continuă Erickson, dar dacă colegii mei ar putea obţine câteva minute în plus…

— Bine, bine, spuse Kirk şi deschise comunicatorul. Scotty, rectific: suntem doar patru pentru teleportare. Eu, domnul… (ezită) şi ceilalţi.

Cei doi istorici care urmau să mai rămână îi mulţumiră şi se grăbiră către staţia de recepţie. Promiseră să fie gata pentru a fi teleportaţi la primul apel de pe nava **Enterprise,** aflată pe orbită.

— Suntem gata, Scotty. Adu-ne la bord.

— Am înţeles, domnule.

Avură o familiară senzaţie de dezorientare. Cei patru se dizolvară în patru coloane cilindrice de particule luminiscente.

În camera de teleportare, inginerul şef Scott se ocupa personal de sarcina delicată a readucerii la bord a celor patru membri ai echipajului, în timp ce şeful teleportării, Kyle, îl privea cu admiraţie: Mâinile acelea aspre operau comenzile chiar mai delicat decât ale lui.

Primul lucru pe care Kirk îl observă când îşi recăpătă vederea, fu expresia de uimire de pe chipul lui Kyle. Primul lucru pe care îl auzi când îşi recăpătă auzul, fu vocea alertată a inginerului.

— Căpitane… Scott se opri confuz. Mă aşteptam să vă însoţească doi dintre istorici şi doctorul McCoy. Dar un vulcanian…

Kirk decise că era destul. Dacă era vorba de o glumă, ajunsese prea departe.

— Explică-te, domnule Scott! strigă el.

Lui Scott i se mişcară buzele. Uimirea lui părea adevărată.

— Dom… domnule?

Kirk îşi muşcă buza de jos şi ieşi de pe platforma de teleportare.

— Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar primul ofiţer al acestei nave va trebui tratat cu respect.

— Căpitane, se auzi o voce străină dinspre lift, te asigur că nimeni nu m-a tratat vreodată altfel.

Fu rândul lui Kirk să pară uimit.

Întoarse privirea către dreapta. Umanoidul care tocmai îşi arogase funcţia lui Spock păşi în încăpere, foarte sigur pe el. Era un andorian, îmbrăcat în cămaşa albastră a ofiţerilor superiori ai flotei galactice, şi care purta insigna de comandant.

Ca majoritatea andorienilor, era slab, aproape fragil, cu ochii foarte albaştri şi păr argintiu. Kirk observă cele două antene care îi ieşeau din cap, terminându-se cu două protuberanţe rotunde. Acelea erau organele auzului. Nu avea urechi în formă de scoică, precum oamenii sau vulcanienii.

Când era vorba de distanţă, antenele aveau o rază mai mică decât organele umane, dar puteau recepţiona frecvenţe mult mai înalte şi frecvenţe mult mai joase. În ciuda faptului că erau foarte slabi, andorienii erau cunoscuţi prin agilitatea şi puterea lor, caracteristici pe care alte rase le căpătaseră într-o lungă evoluţie.

Kirk făcu câţiva paşi în direcţia străinului şi ochii i se măriră, îl măsură din cap până-n picioare şi, în cele din urmă, izbuti să îngaime:

— Da’ tu cine naiba mai eşti?

De data asta, doctorul McCoy răspunse pe un ton sec:

— Am crezut că-l cunoşti de-acum pe Thelin, Jim. Este doar adjunctul tău de cinci ani.

— E vreo problemă, Căpitane? întrebă andorianul. Vorbea cu puţin accent. La rândul lui, părea uimit. Kirk continuă să-l privească cu ochii măriţi de uluire.

Spock întrerupse liniştea în cele din urmă, rezumând

gândurile lui şi ale lui Kirk, în felul său tern, lipsit de emoţie:

— Căpitane, am ajuns la concluzia că nu-i vorba de un joc sau de vreo glumă.

— Nu… nu, murmură Kirk, sunt de acord, domnule Spock. Dar dacă asta-i realitatea – şi toată lumea de aici pare să creadă aşa – atunci ce s-a întâmplat? Se crispă. În regulă, nu ştiu ce se petrece aici, dar am de gând să aflu! Spock, domnule… Thelin, vă rog să mă urmaţi în camera de şedinţe. N-are niciun rost să punem pe gânduri şi pe alţii de la bord.

Porniră.

— Şi eu, Căpitane? întrebă Erickson. Nu prea avea de-a face cu chestiunea, dar dacă exista vreo problemă cu Spock… asta îl privea pentru că se împrietenise cu ofiţerul.

— Da, fără îndoială, domnule Erickson, vino şi dumneata.

VII

Camera de şedinţe nu era mare şi avea în centru doar o masă de formă variabilă, dintr-un lemn asemănător cu mahonul, provenind din pădurile de pe landB. Holograme cu diverse peisaje decorau pereţii; printre ele se găsea şi o copie înrămată a hărţii Federaţiei. Într-un colţ se afla o sculptură muzicală care se mişca şi susura uşor, cu sunet de ploaie.

Fotoliile erau şi ele de formă variabilă, luxoase şi confortabile, dar nu puteau face mare lucru pentru a reduce tensiunea celor patru umanoizi care acum se aşezaseră în ele.

Erickson începu imediat să lucreze cu tricorderul, şoptindu-i instrumentului tot felul de comenzi. Reflectase la acea situaţie incredibilă şi ajunsese la concluzia că poate tricorderul observase ceva semnificativ, de care ei nu-şi aminteau.

— Am să trec peste lucrurile evidente, domnilor, începu Kirk. Mă pot gândi doar la o singură explicaţie apropo de ceea ce s-a putut întâmpla, şi sunt sigur că la asta v-aţi gândit şi voi. Când eram în arcul de timp, s-a întâmplat ceva care a schimbat prezentul pe care îl cunoaştem noi. Nimeni nu a părut să-l recunoască pe domnul Spock. Apoi nici el, nici eu, şi nici domnul Erickson nu l-am recunoscut pe domnul Thelin, Singurul răspuns

trebuie să fie că trecutul a fost într-un fel alterat, câtă vreme noi am călătorit în timp. În loc să ieşim pe propria noastră linie de timp, domnul Spock, domnul Erickson şi eu însumi ne-am trezit pe o linie alternativă secundară, ca rezultat al unei schimbări neidentificate.

Făcu o pauză de respiraţie.

— Dacă totul vi se pare confuz, domnilor, vă asigur că este o descriere foarte bună şi a stării mele prezente.

Erickson alese acel moment pentru a-l întrerupe. Scutură din cap, părând dezamăgit.

— Nimic, Căpitane Kirk. Am revăzut cu viteză dublă întreaga noastră călătorie. Tricorderul n-a înregistrat nimic (din ce-am făcut noi câtă vreme am călătorit în trecut), care ar fi putut afecta în vreun fel viitorul. *Orice fel* de viitor.

— Te rog, domnule Erickson, îi ceru Kirk, nu mă îndoiesc de informaţiile dumitale, dar n-ai vrea să mai încerci o dată? Fă-o pe-ndelete.

— N-am nevoie să o mai fac o dată, Căpitane. Am făcut asta de mii de ori până acum. Dădu din umeri şi se aplecă totuşi asupra tricorderului încă o dată.

Când ridică din nou ochii, istoricul văzu că toată lumea îi aştepta răspunsul. Expresia lui era elocventă.

— Nimic, Căpitane. Am verificat până şi schimbările atmosferice, câtă vreme am fost acolo. N-am aflat nimic.

Kirk lovi nervos masa.

— Dar, fir-ar să fie, *ceva* s-a întâmplat!

— Se pare, interveni Spock, că eu sunt singurul afectat. Misiunea, nava, echipajul – toate au rămas aceleaşi, cu excepţia mea.

— Nu chiar, domnule Spock, spuse Kirk. Eu încă ştiu cine eşti. La fel şi Erickson. (Istoricul încuviinţă din cap). Dar nimeni de la bord nu ştie. Câtă vreme noi am călătorit în trecutul Imperiului Orion, timpul care s-a desfăşurat aici nu ne-a afectat. Căzu pe gânduri. Mă întreb cât de extinsă poate fi această perioadă?

— Scuză-mă, Jim, începu Thelin. Apoi zâmbi încurcat. Căpitane, aş putea eu să răspund la întrebarea asta. În timp ce veneam aici, mi-am luat libertatea de a cere o informaţie computerului-bibliotecă. Ne va aduce la cunoştinţă cât de

completă a fost schimbarea.

— Nu te-am văzut făcând aşa ceva, domnule Thelin.

— Erai prins în conversaţie cu domnul… Spock atunci când am făcut-o, răspunse andorianul.

În acel moment, se auzi un semnal în încăpere. Thelin păru mulţumit.

— Ăsta trebuie să fie răspunsul.

Kirk apăsă pe un buton plasat pe muchia mesei. Un monitor cu trei ecrane apăru în centrul mesei. Apăsă pe alt buton.

— Aici Căpitanul.

Imaginea unui tânăr sublocotenent apăru pe cele trei ecrane. Începu să vorbească, dar Kirk îl opri.

— O clipă, sublocotenente. Se întoarse către Spock. Ştii cine este omul ăsta, domnule Spock?

— Sublocotenentul Bates, Căpitane. Lipsit de experienţă, dar studios, bine intenţionat, destul de eficient. A absolvit OTS-ul Flotei Stelare, cu rezultate bune, dar nu cele mai bune. A lucrat un an ca ucenic pe naveta SCOPUS. A fost transferat pe **Enterprise** pe data…

— Destul, Spock. Kirk părea satisfăcut.

— Cam aceleaşi informaţii despre evoluţia lui Bates le am şi eu, Căpitane, interveni Thelin. S-a transferat pe **Enterprise** la data stelară 5365,6.

— Hâmm… Tonul lui Kirk era neutru. Privi din nou către ecran. Ce informaţii ne dai, sublocotenente?

— Domnule, am verificat datele Flotei la cererea comandantului Thelin.

Deşi avea impresia că începuse să se familiarizeze cu situaţia aceasta incredibilă, Kirk încă mai avea o tresărire mentală ori de câte ori propriul lui echipaj i se adresa andorianului cu „comandante Thelin”. Undeva, în adânc – cel puţin pe linia de timp originară – el ştia că, de fapt, andorianul nu exista.

Sau nu cumva aceasta era linia de timp reală, iar cealaltă doar o copie secundară? Fiecare problemă la timpul ei…

Totuşi, McCoy, Scotty, toată lumea părea să-l cunoască foarte bine pe Thelin, nerecunoscându-l în schimb pe Spock.

Clipi amintindu-şi de Bates. Sublocotenentul aştepta răbdător ordinele lui Kirk pentru a raporta informaţiile, pentru a le

distruge, ori pentru a sta în cap, ori a face pe mortul, ori a face orice altceva.

— Ce-ai descoperit, sublocotenente? spuse el scurt.

Răspunsul avea duritatea adevărului.

— Nu există niciun vulcanian numit Spock pe listele Flotei Stelare, în nicio funcţie, domnule. Nici comandant, nici bucătar, în niciun fel.

Singura reacţie vizibilă a lui Spock fu o uşoară ridicare din sprâncene.

— Înţeleg, murmură Kirk. Se gândi o clipă, apoi spuse: Ai cu dumneata dispozitivul de captare vizuală?

— Desigur, Căpitane. Nu mi s-a spus că ar fi vorba de o şedinţă închisă…

— Nu, nu, nici nu e. Fii liniştit sublocotenente. Ia spune-mi, îl poţi vedea pe vulcanianul din dreapta mea?

Capul şi ochii lui Bates se mişcară. Nu arătă nicio reacţie.

— Da, domnule.

— Îl recunoşti?

— Nu, domnule, răspunse Bates, care fusese unul dintre asistenţii de bază ai lui Spock, cu care lucrase la departamentul ştiinţă. Nu l-am văzut în viaţa mea.

Thelin se aplecă înainte şi se adresă ecranului:

— Ai cercetat şi istoria Vulcanianului, aşa cum ţi-am cerut?

— Da, comandante, răspunse sublocotenentul. Există câteva materiale vizuale. Vi le pot transmite, dacă doriţi.

— Chiar dorim, interveni Kirk.

Bates atinse un buton şi imaginea îi dispăru, pentru a fi înlocuită imediat de o hologramă ce înfăţişa un vulcanian distins, îmbrăcat în haine de ambasador.

Bates continuă să vorbească:

— Acesta este Sarek, de pe Vulcan, ambasador pe şaptesprezece planete ale Federaţiei, în ultimii treizeci de ani t-standard.

Spock interveni:

— Informaţia nu este corectă.

Kirk se mulţumi să zâmbească sardonic.

— În cazul acesta – sau în timpul acesta, domnule Spock – se pare că este.

Spock dădu uşor din cap în semn că înţelege şi privi din nou ecranul. Spuse:

— Vreau să pun o întrebare.

— Da, comandante? Bates putea să nu-l cunoască pe Spock, dar putea recunoaşte uniforma şi gradul unui comandant de navă galactică, chiar dacă nu era vorba de nava lui.

— Ce informaţii ai despre familia lui Sarek? Soţia şi fiul?

Imaginea lui Sarek dispăru, fiind înlocuită de o altă hologramă. Aceasta era a unei femei drăguţe, cam la treizeci de ani. Era blondă şi zveltă, delicată – una dintre acele rare fiinţe despre care ştii imediat că-şi vor menţine tinerețea multă vreme.

Vocea tânărului ofiţer, impersonală, continuă:

— Amanda, soţia lui Sarek, cunoscută pe Pământ drept Amanda Grayson. Kirk îi aruncă o privire de simpatie lui Spock, în vreme ce Bates continua: Cuplul s-a separat după moartea fiului lor.

Spock avu în sfârşit o reacţie vizibilă, deşi Kirk ştia că nouăzeci la sută se petrecea totuşi în interiorul lui.

Bates continuă:

— Soţia a fost omorâtă într-un accident spaţial, când se întorcea acasă de pe Lunaport. Ambasadorul Sarek nu s-a recăsătorit.

Toată lumea îl privea pe Spock acum, dar el nu se uita la nimeni. Ochii îi rămaseră lipiţi de imaginea de pe ecran. Când, în cele din urmă, vorbi totuşi, vocea lui părea un pic… ridicolă.

— Mama mea… şopti el.

Apoi vorbi… aproape normal. Nu se observa nicio nesiguranţă în tonul lui, ci doar o dorinţă de a-şi satisface o curiozitate perversă, de a extrage până şi ultima concluzie nebunească.

— Fiul… Cum îl chema şi ce vârstă avea când a murit?

— Spock, sosi răspunsul lui Bates. Vârsta… păru să verifice ceva pe un ecran care nu se observa în imagine… şapte ani.

— Compasiunea nu face parte din trăsăturile de bază ale rasei mele, domnule Spock, spuse Thelin, dar cred că pot înţelege puţin din ceea ce simţi acum. Îmi pare rău, zău că da.

Făcu un gest care era probabil echivalentul andorian al unei ridicări din umeri. Dar eu sunt eu şi tu eşti tu, n-avem ce-i face.

— Nu pe această linie de timp, murmură Kirk.
— Ai desigur dreptate, Căpitane, adăugă Spock. Dar dacă noi nu am schimbat nimic în trecut…
— N-am făcut-o! insistă Erickson. N-am făcut-o! Brusc, fruntea i se încreţi şi repetă de data aceasta foarte încet: N-am făcut-o, dar cei care nu au fost cu noi, să zicem…
Desigur! Jan şi Loom.
— Da, spuse Spock, dar ei nu au intrat dincolo de Poartă, când noi am călătorit în trecut, nu-i aşa?
— Nu, nu! Erickson era nervos ca un şoarece. N-ar face niciodată un lucru atât de periculos ca ăsta. Dar au înregistrat… probabil că au scanat imagini! Am putea să obţinem informaţii folositoare de la ei dacă…
— … ei s-au uitat în trecutul meu, în timp ce noi eram în Imperiul Orion. Da, înţeleg ce vrei să spui, istoricule.
Spock se ridică şi îl privi pe Kirk.
— Căpitane, trebuie să mergem din nou la Paznic. Şi cât mai repede posibil. Cu cât stăm mai mult pe această linie de timp, şansele de a ne reîntoarce şi de a ne corecta poziţia reală vor fi din ce în ce mai slabe.
— Bineînţeles, Spock. Hai, Erickson!
Toţi patru se ridicară şi părăsiră încăperea.
— Eşti sigur că nu îl recunoşti? îl întrebă Kirk pe Scott când se reîntoarseră în încăperea de teleportare. Tocmai luau poziţie pe platformă. Scott îl studie pe Spock cu indiferenţă şi dădu din cap.
— Sunt puţini vulcanieni pe **Enterprise,** Căpitane. Aş putea cu greu să uit figura vreunuia, cu atât mai mult cu cât ar fi vorba de un comandant.
— Mulţumesc, Scotty. Acum teleportează-ne, te rog.
Pe drumul către Paznic, în vehiculul de teren, încercară să le explice situaţia lui Grey şi Aleek-om. Deoarece Kirk însuşi era cam nelămurit, nu prea era sigur că cei doi istorici care rămăseseră pe planetă vor pricepe. Părură însă să înţeleagă situaţia chiar mai bine decât el. Timpul era problema lor, iar a lui era spaţiul.
Bineînţeles că niciunul din ei nu l-a recunoscut pe Spock. În schimb, ambii păreau să-l cunoască pe Thelin. Andorianul

insistase să vină şi el, având acest drept deoarece era atât ofiţer însărcinat cu ştiinţa, cât şi comandant.

Când ajunseră la Paznicul Veşniciei, căzuseră deja de acord asupra unor probabilităţi secvenţiale aproximative. Totuşi, Kirk continuă să examineze fiecare factor adiacent cu cei trei istorici, pe măsură ce înaintau către Paznic. Ca întotdeauna, Poarta Timpului avea o înfăţişare modestă, deşi capacităţile sale erau teribile.

Ceţuri cremoase dansau răbdătoare, mişcându-se languros în hăul central al gogoşii, nepăsătoare la micile probleme ale humanoizilor care se apropiau.

— Dacă noi nu am schimbat nimic câtă vreme am fost în arcul de timp, cineva sau ceva trebuie să o fi făcut. Se întoarse către Aleek-om şi apoi către Grey. Voi aţi folosit Paznicul câtă vreme noi am fost plecaţi.

— Da, dar nu e nimic neobişnuit în asta, spuse Grey calmă. N-am făcut decât să observăm secvenţe ocazionale din istoria recentă.

— V-aţi uitat şi prin istoria Vulcanului? întrebă Kirk.

— Da! zâmbi ea, dându-şi brusc seama despre ce era vorba, înţeleg la ce te-ai gândit, Căpitane. Nu văd ce am fi putut face, dar… desigur, pare singura posibilitate.

— Ce perioadă de timp? întrebă Spock când erau deja pe ultima treaptă care ducea către Poartă.

— Nu sunt sigură. Acţionă comenzile tricorderului. O clipă… Obţinu informaţiile de care avea nevoie. N-am date precise – aproximativ ultimii 20-30 de ani din trecutul Vulcanului.

Lui Kirk îi veni brusc o idee. I-o luă înainte lui Spock cu câteva secunde.

— A existat vreo informaţie despre moartea fiului unui ambasador vulcanian, pe nume Sarek, şi al soţiei lui, o pământeană?

Ambii istorici căzură pe gânduri. Se priviră unul pe altul, înainte de a se întoarce către Kirk şi Spock.

— Nu-mi amintesc, au existat atât de multe informaţii…

Aleek-om părea un pic încordat în vreme ce acţiona comenzile propriului tricorder. Ghearele lui subţiri şi puternice loveau butoanele sensibile, prea fine pentru ca un om să le

poată manipula. Instrumentul bâzâi uşor, apoi se opri. Aleek-om apăsă pe un buton, reîntoarse nişte imagini şi le revăzu cu încetineală. Bâzâitul instrumentului se înteţi. Se opri din nou şi dădu din cap, făcându-şi creasta să danseze în briza deşertului uscat.

— Cip-cirip! Da, moartea este într-adevăr înregistrată.

— Cum… Kirk era aproape să se înece, auzindu-şi tonul propriilor cuvinte. Cum a murit? Încă îi venea greu să creadă că trăia în acest coşmar. Nu era nicio consolare faptul că pentru Spock trebuia să fi fost de o sută de ori mai rău.

Din nou, Aleek-om verifică informaţiile instrumentului.

— Copilul este înregistrat ca fiind decedat în timpul unui… test de maturitate. Da, asta e. A fost înregistrat doar din cauză că tatăl copilului a fost o figură notabilă în guvern şi în istoria Federaţiei.

Spock vorbi pe un ton absent.

— Kahs-wan, un test de supravieţuire pentru tinerii de sex masculin. Este o tradiţie, o rămăşiţă din zilele când pacea nu era la ordinea zilei.

— Moartea este înregistrată… continuă Aleek-om, dar Spock termină el propoziţia:

— … ca având loc în a douăzecea zi de Tasmeen. Toţi în afară de Kirk şi Erickson îl priviră surprinşi pe Spock.

— De unde ştii asta? îl întrebă Thelin.

Spock se întoarse şi vorbi încet:

— E ziua în care… vărul meu mi-a salvat viaţa, când am fost atacat în deşert de un animal sălbatic.

Dar cum putea şti Spock că aceea era ziua şi că incidentul acela era crucial?

Kirk avu un moment brusc de inspiraţie.

— Acest văr, Spock, cum îl chema? Spock se încruntă, îşi schimbă poziţia.

— Asta nu-mi amintesc foarte clar, eram foarte tânăr… îşi zicea parcă Selek, un nume destul de comun în familia tatălui meu. Venise să ne viziteze. Spock se încruntă uşor. Ciudat, dar nu l-am mai văzut niciodată după aceea. Deşi aş fi dorit să-l văd. Şi nu cred că l-a mai văzut cineva din familia mea.

Cuta dintre sprâncene i se adânci.

— Căpitane, cred că… Spock păru să ezite.

Kirk se uită drept la el. Undeva, în interior, Spock *ştia.* Dar era atât de aproape de răspuns, încât nu-i venise în minte.

— Spock… Acest Selek… arăta cumva aşa cum arăţi tu acum?

Chiar şi atunci, Spock ezita să accepte ideea. Posibilităţile alternative părură mai fără rost ca niciodată. Dădu din cap încet.

— Cred că da, Căpitane. Şi înţeleg la ce te gândeşti. Atunci nu „vărul” meu m-a salvat – ci eu, eu m-am salvat.

— Dar de data asta, continuă Kirk, ducându-şi gândul mai departe, ai fost în trecutul lui Orion cu domnul Erickson şi cu mine. În acelaşi timp, Aleek-om şi Grey au fost aici, făcând să renască acea secţiune din istoria planetei Vulcan. Nu puteai exista în două linii de timp simultane, aşa că trebuia să dispari din una dintre ele. Cu alte cuvinte, trebuia să moară băiatul care ai fost, pentru că nu puteai fi acolo ca să te salvezi. Dădu din cap. Dacă urmau să mai gândească mult în termenii ăştia paradoxali, aveau să înnebunească cu toţii. Se întoarseră către Poartă.

— Paznicule, ai auzit asta?

Culorile schimbătoare părură să curgă ceva mai repede, să strălucească ceva mai puternic. Când Paznicul vorbi, culorile pulsară cu o lumină internă, pe măsură ce fiecare silabă era intonată. Cuvintele însele nu erau, ca de obicei, nici feminine, nici masculine, nici asemănătoare cu cele sintetizate de computer, ci un fel de voce neutră, fără timp şi fără sex.

— AUD TOTUL.

— Am putea apela la computerele de pe **Enterprise,** murmură Kirk şi către sine, dar şi către Poartă, însă în întreg universul nimeni nu ştie atât de multe despre timp ca tine. Spune-mi, este posibil ca vulcanianul Spock să se reîntoarcă în perioada când nu exista (Doamne, ce nebunesc părea!) şi să repare linia de timp ruptă, în aşa fel încât totul să fie cum a fost înainte de ultima noastră călătorie?

Urmă o pauză, apoi Paznicul vorbi pe un ton indiferent:

— ESTE POSIBIL, DACĂ NICIUN ALT FACTOR MAJOR N-A FOST SCHIMBAT SAU NU ESTE MODIFICAT ÎN TIMPUL SCHIMBĂRII.

Kirk se întoarse către adjunctul lui.

— Îţi aduci aminte destule, Spock? L-ai auzit pe Paznic. Nu poţi risca să schimbi nimic când te întorci. Trebuie să repeţi ce s-a întâmplat când aveai şapte ani.

Spock dădu încet din cap, efortul de a-şi aduce aminte fiind foarte vizibil.

— Nu-mi amintesc totul, Căpitane. Sunt amintiri vagi, de copil. Aşa cum se întâmplă de obicei cu amintirile din tinereţe, detaliile sunt confuze şi amestecate. Amintirea *este* acolo, dar uşor nefocalizată.

— Va trebui să încerci! insistă Kirk. Pentru tine – şi pentru mama ta, să trăieşti.

Spock dădu din cap încet, gânditor.

— Da. Voi avea nevoie de următoarele articole: un costum vulcanian pentru deşert, cizme şi câteva accesorii care se purtau în perioada anilor vulcanieni 8877. Geanta obligatorie în ton cu costumul trebuie să fie din aceeaşi perioadă şi să arate foarte uzată.

— Le vei avea, replică Kirk. Am să ordon ca maiştrii să abandoneze ceea ce lucrează acum şi să-ţi facă rapid lucrurile de care ai nevoie. Deschise comunicatorul şi se trase mai la o parte. Cei trei istorici erau deja angajaţi într-o discuţie animată, referitoare la ceea ce devenise pentru ei un fascinant exerciţiu socio-matematic, în care erau implicate linii de timp divergente.

Această curiozitate avea tangenţe cu tragedia doar pentru Erickson, deoarece, dintre cei trei istorici, doar el fusese intim implicat în expediţia din trecutul Orionului. Dar preocuparea lui academică depăşea dorinţa de a-l consola pe Spock. Oricum, nu prea se pricepea la astfel de lucruri.

Aşa că Spock rămase singur cu dublul său, Thelin. Andorianul îl studie de aproape.

— Această modificare a liniilor timpului care se are în vedere te va pune în locul meu într-un alt plan… undeva vei înlocui un alt Thelin. Făcu o pauză. Totuşi, nu-mi pare rău.

— Andorienii sunt vestiţi pentru multe lucruri, spuse Spock pe un ton nonşalant. Totuşi, aşa cum ai admis tu însuţi, compasiunea nu e una din calităţile lor.

— Adevărat, dădu Thelin din cap. O rasă de războinici nu e capabilă de acest sentiment; nici nu prea are timp pentru aşa

ceva. Totuşi, acum nu e vorba de o situaţie normală. Eu personal nu mă simt ameninţat, dar, într-un fel, contribui la uciderea unui văr îndepărtat.

— Care, în primul rând, n-ar trebui să fie acolo, conchise Spock.

— Poate. Totuşi, o empatie pe care noi, andorienii, o posedăm, este pentru familia noastră. Pe linia asta de timp tu vei pierde şi la fel se va întâmpla şi cu mama ta. Cunoaşterea faptului că acest lucru va fi împiedicat să se întâmple, cel puţin, este o compensaţie mentală acceptabilă pentru mine.

Îi adresă lui Spock un salut vulcanian, cu mâna.

— Să trăieşti mult şi să prosperi în lumea ta, comandante Spock, şi în timpul tău.

Spock îi întoarse salutul.

— Şi tu în ale tale, comandante Thelin.

Nu mai era nimic de făcut acum decât să se aştepte materialele şi hainele cerute de Spock, care urmau să fie trimise de pe **Enterprise.** Nu era nicio problemă – sistemul de apărare planetar putea recunoaşte diferenţa dintre un costum de haine şi o rachetă fotonică. Nu le rămase altceva de făcut decât să mediteze, dar după o vreme şi asta încetă să mai devină plăcut, chiar şi pentru istorici.

Micul grup petrecu mai multe minute nu lipsite de nervozitate, rătăcind în jurul bazei Paznicului, devenit de-acum familiar. Kirk îl studie cu interes.

Cu siguranţă poseda o varietate ciudată, necunoscută, de inteligenţă organică şi anorganică – ca dovadă posibilitatea răspunsurilor în cele mai variate limbi. Dar nimeni nu ştia dacă această inteligenţă dormita până ce era evocată. Nu cumva era mereu în alertă, observând tot timpul? Oare nu cumva îi privea chiar acum, de pe vreun Olimp din altă lume, ghicindu-le problemele? Ar putea să întrebe, desigur.

Dar Paznicul Veşniciei nu răspundea niciodată la vreo întrebare referitoare la altceva decât la timp

Cât despre celelalte privelişti care puteau fi studiate, ei se aflau deocamdată prea departe de Oyya, pentru ca atracţiile străvechiului oraş să le menţină treaz interesul. Suprafaţa din jurul Paznicului era aridă şi pustie.

Chiar şi Poarta Timpului începea să pară un fel de grămadă de stânci şi pietre, tocmai când sosiră obiectele teleportate; strălucirea cromatică a acţiunii atomice anunţă faptul că ceva avea să capete formă. Când strălucirea se risipi, apărură o geantă vulcaniană, o mică grămadă de obiecte, cizme şi un pachet cu haine nisipii.

— Mă bucur să aflu că echipajul de pe această linie de timp este la fel de eficient, comentă Kirk apreciativ. Ezită, apoi îi întinse o mână lui Spock. Cuvintele nu era necesare.

Lui Spock îi luă doar câteva minute pentru a-şi schimba hainele. Îşi aranjă uniforma şi cizmele într-o parte, apoi se întoarse şi se îndepărtă de ei, îndreptându-se către baza Porţii.

Thelin se apropie de Kirk. Ca nu cumva să piardă ceva din ceea ce urma să se întâmple, cei trei istorici îşi activară imediat tricorderele. Vocea lui Spock, în vreme ce se adresa inteligenţei enigmatice a Paznicului, era clară şi precisă ca întotdeauna.

— Doresc să vizitez planeta Vulcan.

— TIMPUL? răsună vocea Paznicului.

— Cu treizeci de ani vulcanieni în urmă, luna Tasmeen, înainte… înainte de cea de-a douăzecea zi.

Îşi alesese o marjă rezonabilă de timp, pentru a se obişnui cu el însuşi.

— LOCALIZAREA?

— Chiar în faţa oraşului de graniţă Shikahr.

În loc de răspuns, ceţurile pastelate care umpleau Poarta circulară începură să se învârtească şi să fiarbă, curgând tot mai încet, până ce imaginile se limpeziră, pe măsură ce Paznicul fixa linia de timp necesară. Apoi brusc, Poarta se umplu cu o privelişte atât de familiară lui Spock, încât acesta se relaxă imediat, eliberându-se de toate tensiunile interioare.

O lume fierbinte, uscată, portocalie: Vulcan.

— Da, îl auzi Kirk spunând… deşi se părea că mai rostise şi alte cuvinte, însă prea încet pentru a fi înţelese.

— TIMPUL ŞI LOCUL, strigă Paznicul pe tonuri la fel de stabile şi de finale precum universul, SUNT GATA SĂ TE PRIMEASCĂ.

— Da, murmură Spock din nou. Un cuvânt care valora cât o mie de imagini. Apoi începu să alerge, să alerge înainte, făcând o săritură în portalul timpului. Corpul îi dispăru din vedere, de

parcă ar fi alunecat într-un burete transparent. De îndată ce atinse câmpul, imaginea începu să se înceţoşeze, din cauza distorsiunii temporale a arcului de timp.

Vreme de mai multe secunde după dispariţia secundului său, Kirk rămase cu privirea aţintită asupra ceţii care se mişca repede în cadrul Porţii. Apoi se întoarse într-o parte, acolo unde uniforma albastră a unui comandant al Flotei Stelare şi o pereche de cizme standard zăceau în pietriş, aşteptând reîntoarcerea proprietarului lor.

Într-o altă necunoscută linie de timp, un alt James T. Kirk privea un alt set de haine, gândea aceleaşi gânduri, spera aceleaşi speranţe. Şi probabil că pe o altă linie, un alt Kirk. Şi un altul. Şi un altul – o infinitate de Căpitani Kirk, aşteptând reîntoarcerea unui miliard de ofiţeri numiţi Spock, într-un milion de variaţiuni ale unor anume secunde din timp…

Spock stătea pe nisipurile lumii în care se născuse. În spatele lui, Pământul era deşertic, colorat în nuanţe de galben şi maro închis – marcate ici-colo de pete de verdeaţă săracă. Mai în spate, un lanţ de munţi întunecaţi se agăţau de cer, cu gheare de granit, bazalt şi gneis. Atmosfera subţiată făcea cerul de culoare roşu-oranj, altfel decât albastrul Pământului. Dar norii care îl pătau ici-colo erau la fel de albi şi pufoşi.

În faţa lui se afla oraşul Shikahr. Ca o oază ordonată şi curată în deşert. O bandă lată de teren folosit pentru parcare forma o barieră civilizatoare între peisajul urban şi nisipurile aride. Flori şi alte plante de nuanţe galbene şi maronii se amestecau cu vegetaţie roz-purpurie.

Zona de margine era la fel de modernă ca şi restul oraşului. Clădirile erau regulate, geometrice şi arătoase din punct de vedere estetic şi arhitectural. Un oraş logic, proiectat pentru nişte locuitori foarte raţionali.

O persoană care ar fi stat lângă Spock în acel moment, l-ar fi putut auzi murmurând ceva asemănător cu „treizeci de ani”… Dar la fel de bine putea fi şi vântul trecând prin tufişurile deşertice.

În orice caz, nimeni n-ar fi putut sta destul de aproape pentru a înţelege ce-i trecea lui Spock prin minte. Gândurile îl asaltau.

De aici încolo era conştient că întreaga lui existenţă depindea de capacitatea lui de a repeta în detaliu, cu mare precizie, evenimente pe care abia şi le putea aminti, evenimente care avuseseră loc cu treizeci de ani în urmă.

Îşi aranjă geanta mai sus pe umăr, îşi trecu degetul mare pe sub curea, şi porni către oraş. La poarta oraşului îl năpădi brusc un gând. Exista întotdeauna o şansă ca ceva din jurul lui, ceva nevăzut dar vital, să fi fost schimbat din cauza întrepătrunderii liniilor de timp.

Dacă sistemul automat de pază, care era proiectat pentru a împiedica intrarea în oraş a teribilelor carnivore de deşert, ar fi sesizat ceva suspect la el, însemna că urma să fie nu ucis, dar imobilizat, şi ţinut sub efectul unui tranchilizant până la sosirea unei patrule.

Asta n-ar fi fost fatal. Dar întrebările şi anchetele care ar fi urmat puteau să-l pună în situaţii jenante, răpindu-i din timp. S-ar fi putut produce astfel alterări serioase în linia de timp, iar necazurile ar fi fost ireparabile.

Ar fi putut fi deja alterate fără speranţă, dar n-avea niciun rost să se gândească la asta.

Nu era nicio nevoie să-şi facă griji. Radiaţii nevăzute îl sondau, senzori ascunşi îl verificau. Forma şi structura lui erau familiare: un vulcanian. Nu îl opri nimeni şi nimic în înaintarea lui. Nu se trezi cu vreun proiectil tranchilizant şi nici cu vreo rază care să-l înţepenească.

Nu întâlni nicio dificultate. Singurul obstacol era confuzia lui mentală. Uitase frumuseţea oraşului Shikahr. Eficienţa calmă şi sensul palpabil de securitate care făceau un oraş vulcanian atât de diferit faţă de aglomeraţiile urbane ale atâtor altor lumi de humanoizi.

Trecu pe lângă ultima floare, pe lângă o fântână din care curgea un şuvoi constant de apă proaspătă şi se trezi brusc pe o stradă. Era largă şi pavată, construită special pentru plimbare. Era liniştită şi umbrită de coroanele copacilor. Eforturile constructorilor – fiecare piatră, fiecare tufiş, totul în afară de amplasamentul frunzelor pe ramuri – fuseseră canalizate pentru a induce trecătorului o senină apreciere a mersului pe jos.

Ziduri înalte izolau discret casele şi grădinile. Inflorescenţe

simetrice şi delicate ale unor plante agăţătoare împodobeau majoritatea zidurilor, dând peisajului o notă rustică. Undeva în faţă, la distanţă, se zărea o arteră principală aglomerată, cu un trafic intens. Observă maşinile de tip vechi, demodate de ani de zile.

Sunetul lor era distant. Însă în curând alt zgomot îi ajunse la urechi. Nişte voci tinere. Tonul era muşcător şi sarcastic – ceva care se apropia de emoţie, sentiment la care, iată nici tinerii vulcanieni nu erau imuni.

— Barbar… Pământean… Regres atavic… Emoţional, Pământean necontrolat!

Auzise aceleaşi insulte cu multă vreme în urmă, se părea. Surprinzător cât de dureroase puteau fi după toţi aceşti ani. Dădu un colţ şi privi înainte.

Un perete înalt se afla la intersecţia mai multor alei. Mai făcu câţiva paşi şi se opri în faţa unei porţi vechi şi solide de lemn sculptat. În apropiere, o poartă mai mică ducea către o grădină înflorită. În faţa acestei a doua porţi stătea o versiune foarte tânără a lui însuşi.

Nu exista nicio îndoială. În sinea lui se temuse mult de clipa asta. Dintr-un punct de vedere raţional, nu emoţional. Cum avea să reacţioneze când se va vedea pentru prima dată pe el însuşi? Echivalase asta cu o veche expresie teriană: „să priveşti înăuntru din afară”. Acum, că Spock era în faţa acestei experienţe, rezultatul fu sub aşteptări.

Nu îi fulgeră nimic în minte, nu-l năpădiră niciun fel de amintiri. Nu, nu i se întâmplă nimic din punct de vedere emoţional. Această versiune a lui însuşi, mai mică, nu era decât un băiat care îi părea cunoscut. Dar, de fapt, era vorba de o cu totul altă persoană.

În fond, întâlnise un univers întreg plin de străini – iar pentru un adult, copiii sunt adesea cei mai străini dintre toţi.

Clipi. Alţi trei tineri vulcanieni apărură în faţa micuţului Spock, zeflemindu-l. Amintiri vechi îi reveniră. Mici necazuri de mult uitate, care lăsaseră urme undeva, adânc, în mintea lui.

Cel de colo, cu părul deschis la culoare, trebuia să fie Stark. Lângă el, Sofek. Iar cel mai înalt, care era între ei, trebuia să fie Sepek – un bătăuş care teroriza copiii până când aceştia

creşteau, devenindu-i prieteni.

Dar acum…

— Eşti un terian, Spock, ţipă Stark. N-ai să fii niciodată un veritabil vulcanian.

— Nu-i adevărat, replică Spock, abia reţinându-şi mânia. Tatăl meu…

Răspunsul lui Sepek avea în fiecare silabă o mare doză de dispreţ.

— Terianule! Tatăl tău a făcut de ruşine Vulcanul! S-a căsătorit cu o femeie de pe Terra…

Era mai mult decât putea îndura tânărul Spock. Din păcate, reacţia lui fizică fu mai mult emoţională decât raţională. Se repezi înainte orbeşte, cu braţele fluturând, gata să-şi zdrobească adversarii. Prima reacţie a bătrânului Spock a fost să observe că unul împotriva a trei – din cei trei unul fiind mult mai în vârstă, mai solid şi mai experimentat – era o situaţie ilogică, care nu trebuia agravată.

Dar în tinereţe fusese diferit. Acum uimitoarea cantitate de emoţie a copilăriei îl copleşi din nou. Fusese oare atât de uşor de provocat doar la auzul unor simple cuvinte? Fusese el oare atât de impulsiv, atât de orb, atât de supus emoţiilor? Dar dovada era acolo, în faţa propriilor lui ochi.

Orice îngrijorare pe care ar fi putut-o avea vizavi de întâlnirea cu el însuşi dispăru. Copilul era într-adevăr altă persoană.

Orice mamă i-ar fi putut spune asta.

Sepek, cel mai apropiat şi cel mai puternic, se feri cu uşurinţă de pumnul aruncat orbeşte de Spock. Sepek îl împinse, evitând în acelaşi timp încercarea lui Spock de a-l apuca. Tânărul Spock căzu în fund, în noroiul moale.

Nu părea să fie rănit – oricum, nu fizic. Vocea lui Sepek picura de dispreţ:

— Nici măcar nu ştii să te baţi ca un vulcanian! spuse el, terminând cu insulta cea mai teribilă. Pământeanule! Cei trei tineri se îndepărtară.

Micuţul Spock rămase singur, insultat, încercând în mod evident să se controleze. Din nefericire, nu izbuti nici acest lucru. Sări în picioare şi se repezi în grădina din apropiere, trântind poarta după el.

Nici măcar nu avu satisfacţia pe care ar fi avut-o un copil terian, de a auzi zgomotul făcut de poartă în spatele lui. Grădina era concepută ca loc al păcii şi al contemplării. Balamalele porţii absorbeau automat şocurile, realizând închiderea doar cu un declic silenţios.

Spock rămase pe loc în drum, privind în direcţia în care micuţul dispăruse printre vegetaţia bogată. Acea junglă verde domesticită fusese locul lui preferat în copilărie.

Acesta fusese doar unul dintre multele momente dificile din copilărie. Nu era la fel de dureros să-l priveşti, aşa cum era să-l trăieşti cu adevărat, dar, oricum, era greu.

— Scuzele mele, vizitatorule, se auzi o voce neaşteptată, o voce liniştită, extraordinar de puternică şi de stăpânită, pe care ar fi recunoscut-o oriunde. O voce care ar fi putut impresiona lumi întregi. O secundă i-a fost de-ajuns ca să-şi revină. Apoi s-a întors, având grijă să-şi compună o expresie deschisă şi receptivă.

VIII

Sarek stătea în faţa lui, semănând foarte bine cu fotografia pe care Spock o văzuse mai devreme pe ecranul triplu din camera de şedinţe. Singura diferenţă foarte clară era că această versiune vie avea mult mai puţin păr alb, mult mai puţine riduri pe frunte şi în jurul ochilor.

Era un vulcanian înalt, cu umeri largi. Avea ochi adânci, trăsături ascuţite şi puternice. Cu alte cuvinte, un bărbat bine. De fapt, o versiune mai în vârstă a lui Spock. Calculă rapid: tatăl lui ar fi trebuit să aibă acum 73 de ani standard, deci în plină maturitate a unei vieţi vulcaniene. Purta hainele acelea nisipii, neutre, pe care Spock şi le amintea atât de bine. Nu suferea îmbrăcămintea cu imprimeuri îndrăzneţe. Singurul ornament era insigna adezivă a funcţiei sale.

— Regret că ai fost martor la această izbucnire emoţională a fiului meu.

Dacă mai exista vreo ezitare în mintea lui Spock asupra

identităţii acelui om, acea frază tipică o făcu instantaneu să se risipească. Era cu siguranţă Sarek. Spock ridică mâna salutând.

— Totul rămâne în familie. Mai ales indiscreţiile copiilor. Nu mai încape discuţie. Fie ca prosperul Sarek vulcanianul să trăiască mulţi ani.

Ambasadorul ezită o clipă înainte de a-i întoarce salutul.

— Pace şi viaţă lungă.

Apoi, privindu-l pe Spock cu o mirare de înţeles, spuse nesigur:

— Faci parte din familia mea?

— Sunt o rudă îndepărtată. Numele meu este… Se opri.

N-avea rost să-şi dea un nume fals, uşor de recunoscut… Selek, un văr umil, descendent din T'Pal şi Sessek. Călătoresc către mormântul familiei din Dycoon, pentru a duce un omagiu strămoşilor.

Era un motiv plauzibil pentru a călători aşa cum părea să o facă el.

— Familia e familie, de aceea m-am gândit să te salut în trecere.

Sarek dădu din cap aprobator.

— Vasăzică faci un pelerinaj.

— Chiar aşa.

— Ai încă mult de mers. N-ai vrea să-ţi întrerupi călătoria şi să rămâi o vreme cu noi, vere?

— Am parcurs deja o distanţă bună şi nu sunt în întârziere, murmură Spock. Mi-aş putea permite un scurt interval de şedere, aş fi onorat. Îşi plecă ochii, conştient de faptul că Sarek se uita fix la el. N-avea ce face decât să ignore privirea.

— S-a întâmplat ceva, vere? întrebă Spock. Sarek păru să se întoarcă din gânduri foarte îndepărtate.

— Nu, nu. Nu-i nimic, în afară de faptul că mi se pare că… te cunosc. Că te-am mai întâlnit înainte.

Cea mai bună apărare, se gândi Spock, este o retragere rapidă prin avangarda poziţiilor inamice.

— Şi eu am fost izbit de asemănarea fizică dintre noi. Probabil că avem un strămoş comun, fără îndoială.

— Precis, fu de acord Sarek. Apoi, de parcă şi-ar fi amintit brusc că nu era politicos să continue o astfel de conversaţie,

zise:

— Atunci, să intrăm. Permite-mi să-ţi urez bun-venit în casa mea.

Se întoarse şi deschise poarta frumos sculptată din spatele lor. Cât de familiar îi era interiorul casei! Spock încercă să-şi stăpânească impulsul de a privi împrejur. Totul era aşa cum îşi amintea.

Numai că toate îi păreau un pic mai mici.

Sarek făcu semn către o canapea demodată – se pare că meşteşugarii care făceau aşa ceva dispăruseră – şi apoi către un servitor mecanic din apropiere. Spock privi vechitura aceea şi încercă să nu se simtă superior. I-ar fi putut spune tatălui său atât de multe lucruri, dacă…

Nu. Imposibil. Trebuia să-şi scoată asta din minte.

— Este un loc în care să te odihneşti, vere. Dacă ţi-e sete, ai răcoritoare la îndemână. Scuză-mă, am să mă întorc curând. Am o însărcinare de îndeplinit.

Între timp, te poţi simţi ea acasă.

Ieşi din cameră. Spock avea o idee destul de clară despre natura acelei „însărcinări”.

Tânărul Spock se îngropase într-un perete de blană. Probabil că plângea, deşi era dificil de observat acest lucru, deoarece nu se auzea niciun sunet.

Peretele îmblănit nu era altceva decât uriaşul sehlat, pe nume Ee-chiya, animalul preferat al băiatului. Sehlat-ul arăta ca o corcitură între leu şi un panda uriaş, cu o pereche de colţi lungi de zece centimetri atârnându-i în jos.

Un sehlat plin de temperament nu s-ar fi potrivit deloc pentru un copil de pe Terra. Dar pentru copilul vulcanian – logic, niciodată crud sau brutal – era animalul ideal, iubitor, inteligent şi credincios.

Acest sehlat era destul de bătrân. Avea o blană maronie care, pe alocuri, se decolorase în bej, iar unul dintre colţii îngălbeniţi şi uzaţi avea vârful rupt.

Tânărul Spock îl auzi pe tatăl său intrând în grădină, dar nu-şi ridică fruntea din blană.

— Spock…

Băiatul se desprinse încet din raiul călduţ. Ştia că tatăl său nu obişnuia să repete. Se ridică încet în picioare şi se înfăţişă tatălui în poziţia tradiţională a tânărului respectuos: spatele drept, bărbia în afară, mâinile încleştate ferm la spate.

Sarek îşi privi o clipă de sus fiul, dând din cap cu tristeţe. Avea o voce blândă, dar nu tot aşa îi erau şi cuvintele:

— Spock, a fi vulcanian înseamnă a urma discipline şi filosofii care sunt dificile şi cer eforturi din partea minţii şi a corpului. Înţelegi?

— Da, tată.

— Ce ai făcut la şcoală este dezonorant. Îţi arăţi mereu emoţiile în public. Ai fost văzut bătându-te pe stradă şi atitudinea ta în astfel de conflicte se pare că e ceva mai puţin decât un exerciţiu marţial.

O nuanţă de înfruntare se strecură în vocea băiatului.

— Lupta corp la corp pentru o cauză dreaptă nu e dezonorantă.

În sinea lui, răspunsul îi făcu plăcere lui Sarek. Totuşi, situaţia era serioasă. Nu mai putea fi amânată. Nu era nici timpul, nici locul pentru a-şi exprima aprecierea faţă de un astfel de sentiment.

— Da, dar să te baţi ca un golan pe stradă nu e tocmai bine.

Tânărul îşi plecă fruntea.

— Da, tată.

Sarek respiră adânc, se opri, apoi continuă mai ferm.

— Se apropie timpul când va trebui să te decizi dacă vei urma filosofia vulcaniană sau cea pământeană. Vulcanul oferă destule. Aici nu sunt războaie, nu sunt crime, logica şi raţiunea operând în locul emoţiilor şi pasiunii nestrunite. Odată ce ţi-ai ales calea, nu te mai poţi întoarce înapoi.

— Da, tată.

Sarek îşi ridică încet privirea; arătându-şi uşorul dezgust. Acest constant şi supus „da, tată” începea să-l supere. Poate că fusese sever cu băiatul atunci când nu trebuia.

Spock îşi termină băutura şi privi în jur camera confortabilă. Sarek încă nu se întorsese. Observă ici-colo prin cameră influenţa Amandei: o cascadă de flori de un albastru strălucitor,

căzând dintr-un vas încastrat în perete. Un şal de culori ameţitoare aruncat pe speteaza unui scaun.

Şi cărţile – mai ales cărţile de pe rafturi. Cărţi adevărate, pe care le puteai ţine în mână şi citi, nu din cele electronice care îţi apăreau pe un ecran. Zâmbi în sinea lui. Măcar pentru ele, cel puţin, ceilalţi copii îl invidiaseră.

Nepractice puteau ele să pară multor vulcanieni, dar pentru el însemnau fiori de mândrie şi o mulţime de amintiri. Era de un farmec aparte să poţi ţine cuvintele în mâna ta, să ai orice pagină, orice capitol, sub ochii tăi, în loc să ceri mereu printr-un intermediar electronic.

Se ridică şi se duse către uşa deschisă care dădea spre grădină. În depărtare, putea auzi sunetele conversaţiei dintre tată şi fiu.

Avuseseră loc multe astfel de discuţii.

O voce blândă, şocantă, îl făcu să se întoarcă brusc.

— Sper că nu te-a deranjat comportarea fiului meu, vere Selek.

Amanda era chiar mai frumoasă decât fotografia ei, mai frumoasă decât orice amintire. Inteligentă, blândă şi graţioasă. Pentru prima oară o putea admira ca pe o femeie în floarea vârstei şi nu din punctul de vedere al băieţelului în faţa mamei sale.

Şi mai mult decât oricare calitate, mult mai mult decât frumuseţea sau înţelepciunea – capacitatea ei constantă de înţelegere. Înţelegere pentru chinul copilăriei lui.

— Nu, doamnă Amanda. Nici măcar nu-i trecu prin cap cuvântul „mamă”.

Pentru această întâlnire se pregătise bine şi era hotărât să nu facă nicio greşeală.

— Orice copil are multe de învăţat. Tânărul meu verişor are un drum mai dificil de străbătut decât mulţi alţii.

Acum fu rândul Amandei să-l studieze îndeaproape.

— Pari a-l înţelege chiar mai bine decât soţul meu.

Ai grijă acum! Cu Sarek, chiar dacă greşeşti, mai poţi s-o întorci. Dar dacă ai greşit-o cu femeia asta, ai încurcat-o. Nu e deloc uşor de păcălit.

— Este dificil pentru un tată să suporte altceva decât

perfecţiune la fiul său. Spock va găsi un drum, presupun că… propriul său drum.

Mama lui părea îngrijorată. Izbutise să-i distragă atenţia către fiul ei… de la fiul ei.

— Şi eu sper asta. Respect Vulcanul şi toate tradiţiile lui, pentru că altfel nu m-aş fi căsătorit cu Sarek. Dar este o viaţă atât de pretenţioasă. Şi aşa este destul de greu pentru un tânăr, fără a mai socoti şi complicaţiile pe care fiul meu trebuie să le îndure.

Conversaţia devenea prea dureroasă pentru Spock.

— Băiatul pare să fie aproape de o anumită vârstă. În curând va trece prin încercarea Kahs-wan-ului. Nu-i aşa?

Amanda aprobă din cap:

— Luna viitoare.

Viziunea unei catastrofe, a unui vârtej de linii de timp înnebunite, întâlnindu-se într-un centru comun demenţial şi dizolvându-se în haos, se răspândi în mintea lui Spock.

— Luna… viitoare? Nu-şi putu ascunde confuzia şi mirarea din voce. Dar mâine, nu este mâine cea de-a douăzecea zi a Tasmeen-ului?

Mama sa ridică privirea spre el, deranjată puţin de intensitatea controlată a vorbelor lui.

— Da, este.

Cel puţin asta suna liniştitor. Universul încă nu înnebunise complet– deşi, undeva, ceva nu era în regulă.

— S-a întâmplat ceva, vere Selek?

Spock se strădui să-şi recapete calmul.

— Călătoresc cam demult. Se pare că am pierdut şirul timpului.

— … Şi asta e tot ce am de spus despre subiectul ăsta, deocamdată, conchise Sarek. În curând, vei trece prin testul maturităţii, în Kahs-wan. Să supravieţuieşti timp de zece zile fără mâncare, apă sau arme, pe Forja Vulcanului – cum a botezat unul dintre amicii noştri terrieni deşertul Sas-a-shar. Încercarea te va solicita mai mult decât orice altceva. Să nu reuşeşti o dată nu este neobişnuit şi nici nu este o dizgraţie – pentru alţii.

Tânărul Spock îşi plecă privirea, dar tatăl său nu terminase.

— Dacă nu vei reuşi, vor exista însă mulţi care te vor numi laş toată viaţa.

Aceste ultime cuvinte sunară ca o bucată de oţel lovită cu barosul pe o forjă vulcaniană de cu totul alt tip. Tonul acela seniorial fusese folosit în multe ocazii pentru gloria planetei, în diplomaţia interstelară. Tonul nu fu deloc înmuiat pentru discuţia între tată şi fiu.

— Nu mă aştept să nu izbuteşti.

Tânărul Spock se gândi şi ridică privirea.

— Şi dacă nu voi reuşi, tată?

Sarek nu putea admite că era cuprins de emoţie.

— Nu-i nevoie să pui o astfel de întrebare. Nu mă vei dezamăgi. Nu te vei dezamăgi nici pe tine. N-o vei face dacă inima şi spiritul tău sunt vulcaniene.

Se întoarse brusc şi se îndreptă către casă, lăsându-l pe tânăr singur printre florile care-l priveau tăcute. Câteva pietricele fură lovite uşor de un picior mic, puţin pământ fu deranjat.

Apoi copilul se întoarse către sehlat. Uriaşul mamifer moţăise de-a lungul întregii discuţii, fără să-i pese de cuvintele schimbate între tată şi fiu. Acum se foi, de îndată ce tânărul lui stăpân se aşeză lângă el.

— Ee-chiya, şi dacă nu sunt un vulcanian adevărat, aşa cum zic ei? Şi dacă Sepek şi ceilalţi au dreptate?

Sehlat-ul nu era chiar atât de inteligent. Nu înţelegea. Nu reacţiona la emoţii. Veni mai aproape de băiat, arătându-şi astfel afecţiunea. Tânărul apucă cu braţul cât de mult putu din gâtul masiv şi îl strânse tare.

Spock izbuti aproape perfect să nu se dea în vileag, de-a lungul întregii zile. Dădu câte un răspuns plauzibil la orice întrebare a Amandei sau a lui Sarek şi devie cu pricepere anchete incipiente. Era o performanţă demnă de fiul unui diplomat. Petrecuse o zi plăcută, retrăind în compania părinţilor săi, fiind în acelaşi timp în stare să se bucure de ei ca egali, să le răspundă la niveluri complet diferite şi totuşi satisfăcătoare.

Comise singura eroare potenţial serioasă cu mult după ce soarele coborâse dincolo de orizont.

Se apropia ora de somn. Fiind el oaspetele, era de datoria lui să spună acest lucru.

— Am avut o zi lungă şi plină, vere Sarek, iar ospitalitatea ta m-a răsfăţat. Cred că sunt mai mult decât gata să dorm.

Sarek şi Amanda se ridicară amândoi.

— Odihnă plăcută, vere, spuse Sarek. O să mai vorbim mâine. M-am bucurat enorm de seara asta împreună.

— Este culmea călătoriei mele, vere Sarek, îi răspunse Spock, adăugând cu un zâmbet nevăzut: Poate că am să îţi pot aminti de ea într-o zi.

Sarek se uită la el ciudat pentru o clipă, apoi dădu politicos din cap. Amanda îi făcu semn şi Spock o urmă către dormitoare. Era cât pe-aci să o ia în direcţia propriului său dormitor.

Din fericire, era întuneric pe hol şi Amanda nu observă mişcarea. Abia dacă a avut timp să-şi revină, înainte ca ea să-i arunce o privire.

Părea că doreşte să mai stea de vorbă la uşa camerei de oaspeţi, dar el se scuză din nou invocând oboseala. Prea multă apropiere în penumbra serii putea duce la apariţia unor întrebări nedorite.

Se ocupă apoi de probleme de igienă vulcaniană, bucurându-se încă o dată de folosirea facilităţilor camerei de spălat demodate. Şi totuşi interesante. Apoi se reîntoarse în camera de oaspeţi şi aprinse singura lumină de deasupra capului.

Exista o încuietoare la uşă, dar ca o rudă în chip de oaspete în casa cuiva să o închidă ar fi însemnat proaste maniere nescuzabile. La fel, desigur, ar fi fost şi intrarea neanunţată a vreunui membru de-al casei. Totuşi, Spock s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi închis-o. Va trebui să rişte lăsând uşa deschisă. Cât despre fereastră, nu-şi făcea probleme.

Aşezându-se pe marginea patului, dădu la iveală geanta. Tricorderul pe care îl scoase de acolo era mult prea modern. Îmbrăcămintea de noapte pe care o purta acum era cea care se purta în urmă cu treizeci de ani, un costum dintr-o singură bucată de material galben, purtată ca un fel de togă.

Pentru ultima oară, se gândi că ar fi bine să închidă uşa, dar renunţă la idee. În schimb, se întoarse în pat cu spatele la uşă, acoperind eventual jenantul tricorder cu corpul. În timp ce

înregistra, vorbea cu voce foarte joasă. Cineva care ar fi trecut pe hol ar fi trebuit să-şi ascută auzul şi să-şi lipească urechea de uşă ca să înţeleagă câte ceva.

„Jurnal personal, data stelară 5373,9, timp subiectiv.

Linia de timp se pare că s-a schimbat încă o dată, totuşi nu pot să descopăr, gândindu-mă în urmă, nimic care să o fi putut afecta. Amintirea mea este foarte clară în privinţa zilei când vărul meu mi-a salvat viaţa. Ziua aceea ar fi trebuit să fie mâine".

Apoi, pentru a-şi reîmprospăta memoria, dar şi pentru a furniza informaţii viitorilor ascultători, adăugă:

„Kahs-wan este un rit străvechi, de pe vremea războinicilor vulcanieni. Când vulcanienii au adoptat logica drept elementul primordial al vieţii lor, s-au gândit că era necesar să menţină vechile teste de putere şi curaj. Altfel, devoţiunea faţă de raţiunea pură i-ar fi putut face slabi şi incapabili de a se apăra împotriva barbarilor care puteau fi mai puţin avansaţi din punct de vedere mental sau social. Aceasta, prin ea însăşi, a fost, desigur, o decizie logică.”

Casa era foarte liniştită. La ora aceea târzie din noapte, pe aleile dimprejur nu trecea nimeni.

O uşă se deschise încet în spatele casei şi o siluetă mică se strecură afară. Tânărul Spock era îmbrăcat într-un costum pentru deşert, şi cizme. Închise uşa cu grijă în spatele lui şi supraveghe zona prudent, înainte de a merge mai departe.

Făcu câţiva paşi în grădină. Auzi un sunet în spatele unui tufiş din stânga lui şi îngheţă.

O formă masivă, familiară, apăru de acolo – Ee-chiya, sforăind în aerul de dimineaţă, ca un bătrân bolnav de sinusuri. Băiatul dădu din cap, apoi întinse o mână cu palma în sus. Sehlat-ul se opri la vederea semnalului, dar continuă să pufăie şi să mormăie. Cu siguranţă că n-avea de gând să se culce din nou.

— Nu, Ee-chiya, şopti el. Este încercarea mea. Trebuie să mă descurc singur. Rămâi aici.

Se îndepărtă de sehlat, îndreptându-se către poarta grădinii. Ee-chiya se uită după el, gândindu-se cu mintea lui înceată şi răbdătoare, apoi se întoarse şi o porni pe urmele tânărului său

stăpân.

Între timp, Spock închisese tricorderul compact şi îl reîmpachetase cu grijă, împreună cu alte obiecte, undeva în fundul genţii. Capul îi căzuse pe jumătate pe sulul odihnitor de pe pat, înainte de a fi parcă stăbătut de o convulsie. Se ridică brusc în şezut. Soluţia îl lovise ca o mică nouă.

— Desigur! strigă el în sinea lui, amintindu-şi totul foarte clar. Nu în timpul veritabilului test Kahs-wan intervenise „vărul lui" pentru a-l salva!

Îşi căută geanta şi se grăbi să-şi despacheteze hainele. Îi luă doar câteva minute ca să îmbrace costumul pentru deşert şi cizmele, mişcându-se cât de repede putea, fără a face zgomot.

Când soarele se ridică deasupra munţilor negri, transformă suprafaţa coaptă a deşertului în culoarea plumbului topit. Ee-chiya încă se mai ţinea pe urmele tânărului Spock. Se îndreptau către acele vârfuri întunecate şi interzise. Având în vedere circumstanţele şi sarcina pe care şi le propusese, vârfurile păreau un loc la fel de logic ca oricare altul pentru a arăta de ce e în stare.

Prăbuşirea rapidă din punct de vedere fizic era o primă ameninţare a Khas-wan-ului real. Acela era un test de care lui Spock nu-i mai era teamă. Mergea uşor, cu pas egal, aparent neobosit. Desigur, tot antrenamentul lui de până atunci fusese în răcoarea nopţii sau în cea a dimineţii. În curând, avea să se încălzească foarte tare şi soarele îl va face să transpire. Asta dacă nu se va opri pentru a-şi găsi un adăpost în timpul zilei. Încă nu se decisese.

Refuză să se gândească la pericol. Dacă n-ar fi fost angoasa, chiar s-ar fi bucurat de drum. Cât despre neplăcerile care l-ar fi putut aştepta, era hotărât să nu se lase descurajat. Elementul cel mai important într-un Khas-wan era mental.

Ee-chiya continuă să-i meargă pe urme abia târându-se. În cazul lui, nu aspectul mental era cel mai important. Masivul animal nu era obişnuit cu astfel de drumuri lungi. În cele din urmă, tânărul Spock trebui să se oprească şi să aştepte ca sehlat-ul să-l ajungă.

După câteva sărituri mai lungi, uriaşul lui prieten izbuti acest lucru. Se întinse prompt pe burtă, gâfâind de oboseală şi

încercând să-şi recapete suflul. Spiritul lui Ee-chiya dorea să facă acel drum, dar era prea bătrân.

În afară de asta, mediul normal al unui sehlat erau pădurile înalte şi răcoroase ale sudului. Se descurcase destul de bine în culcuşul lui răcoros şi în umbra deasă a grădinii. Dar aici, în deşertul fierbinte, blana lui groasă era o povară grea. Arşiţa care se ridica rapid ar fi fost periculoasă şi pentru corpul unui animal mai tânăr şi mai viguros.

Tânărul Spock se opri din nou şi se întoarse către animal, cu mâinile în şold. Vorbi pe un ton blând, dar ferm:

— Ee-chiya, du-te acasă! Eşti prea bătrân şi prea gras pentru asta.

Mamiferul examină acest îndemn fără grabă, aşezat pe nisipul în treptată încălzire. Apoi îşi puse căpăţâna lui mare pe labele din faţă, adoptând un aer de demnitate răbdătoare. Băiatul scutură din cap hotărât.

— Aha, aşa îl convingi întotdeauna pe tata. Cu mine n-o să-ţi meargă. Du-te acasă, Ee-chiya!

Sehlat-ul se prefăcu că nu aude. Părea pregătit să-şi petreacă restul vieţii în locul acela. Era clar pentru tânărul Spock că singurul mod în care animalul s-ar fi reîntors acasă, ar fi fost pe urmele stăpânului său.

Iar el avea multe de realizat înainte de călătoria de întoarcere. Ofta, ridică din umeri, cu un gest foarte terian, şi spuse:

— Am făcut tot ce-am putut.

Apoi se întoarse şi porni din nou către munţii înalţi, în acelaşi pas egal în care mersese de când plecase de acasă.

Ee-chiya aşteptă doar câteva secunde. Apoi sări în picioare şi se grăbi să-şi ajungă stăpânul.

După o vreme, o altă siluetă, mai înaltă, ajunse în acelaşi loc. Se opri ca să examineze adâncitura lăsată în nisip şi în pietrişul moale de masivul animal. O briză uşoară, venind din câmpii îndepărtate, mătura nisipul şi tufişurile, în mici demoni de praf, prevestind manifestări turbulente ale Vulcanului.

Îşi scoase tricorderul atunci când îşi reluă mersul. Urma băiatului era destul de clară, iar cea a sehlat-ului evidentă.

„Jurnal personal – băiatul Spock este în drum către munţii

Arlanga. El…” (Spock ezită), „ … eu am multe să-mi dovedesc. Testul, îmi amintesc, pe care mi l-am impus, avea menirea de a hotărî cursul vieţii mele. Acum îmi amintesc tot mai multe lucruri. Pe măsură ce reconstitui drumul de acum treizeci de ani şi pe măsură ce îmi devine tot mai familiar acest timp al tinereţii mele. ”

Sarek tocmai intra în grădină. Amanda îl observă şi îşi părăsi locul de la umbră pentru a i se arunca în braţe. Era mai calmă, mai stăpână pe sine decât ar fi fost într-o situaţie asemănătoare majoritatea terrienelor. Dar semenelor ei vulcaniene le-ar fi părut aproape isterică.

— Sarek, am căutat peste tot. Fiul nostru şi oaspetele au plecat.

— Şi Ee-chiya? întrebă Sarek calm.

Amanda se încruntă. Nu ştia ce aştepta ca el să spună, dar, în orice caz, nu ceea ce spusese.

— Ee-chiya?

— L-ar fi însoţit pe Spock, aşa cum a făcut-o întotdeauna.

— Nu l-am văzut. Acum îmi dau seama, când spui tu, Sarek.

Bărbatul dădu din cap.

— Mă simt mai sigur ştiind asta. Ee-chiya îmbătrâneşte, dar va fi dificil pentru băiat să aibă necazuri foarte mari, dacă sehlat-ul îi este în preajmă. Eşti sigură că e cu străinul?

Amanda nu părea deloc sigură.

— Nu ştiu, zău. Spock nu este nicăieri prin vecinătate – am verificat – şi nu are obiceiul să plece fără să-mi spună. Nu ştiu la ce să mă mai gândesc.

— Acest văr, murmură Sarek, mă intrigă. E ceva foarte ciudat cu el. Uneori cred că-mi pot da seama, dar explicaţia mă ocoleşte apoi.

Amanda îi aruncă o privire speriată.

— Doar nu crezi că i-ar face vreun rău lui Spock?

— Nu ştiu ce să cred, Amanda. Omul ăsta susţine că ne este rudă şi este destul de prietenos. Şi totuşi, are o ciudăţenie pe care veselia nu i-o poate ascunde. N-am să risc însă. Am să anunţ autorităţile competente imediat, ca să-i caute pe amândoi.

Amanda îşi muşcă buza. Era singurul lucru logic de făcut.

Deşertul se sfârşi abrupt cu primele stânci neregulate ale munţilor. Spock îngenunche pentru a căuta urmele proaspete ale băiatului şi ale animalului. Se ridică apoi şi începu să se caţere. Soarele dimineţii avea viteză mai mare de ascensiune decât el. Diversele formaţiuni geologice pe lângă care trecea erau dintr-o rocă golaşă şi de o formă stranie. Nu din cauza eroziunii vântului, ci a forţelor planetei însăşi. Era o suprafaţă de activitate plutonică recentă din punct de vedere geologic.

Drumul devenea tot mai dificil. Urca încet şi cu grijă. Auzi ceva în aer, la mare distanţă. Îşi întrerupse căţăratul şi întoarse capul ca să asculte. Nimic.

Mai făcu câţiva paşi şi auzi din nou, dar de data asta mult mai tare şi destul de clar. Un sunet... nu, erau două sunete, separate şi distincte. Unul era un fel de mârâit gros, celălalt ţipătul mult mai ascuţit al unui animal.

Sunetele păreau să fie de mânie, mai degrabă decât de frică. Începu să urce mai repede. Fiecare bolovan părea să-i stea în cale dinadins ca să-i încetinească avansarea, fiecare mică fisură părea făcută în aşa fel ca să-l prindă şi să-l ţintuiască acolo.

Alergă apoi de-a lungul unui canal, pe o rocă netedă. Vechiul curs al unei ape şerpuia întruna pentru ca, în cele din urmă, să se deschidă într-un larg amfiteatru natural.

Acolo, în partea cea mai îndepărtată, tânărul Spock se străduia să se pună la adăpost, încercând să se ascundă în spatele unor roci şi, în acelaşi timp, să urce. Le-matya se repezi la el cu ghearele veninoase. Rată cu foarte puţin un picior, săpând urme adânci în piatra moale. În vreme ce tânărul Spock se ascunse după un alt bolovan, le-matya ţipă mânios.

Animalul semăna cu un leu de munte terian, numai că era uriaş. Aproape impenetrabila lui piele era mai degrabă de reptilă decât de mamifer, la fel ca şi otrava din gheare. Se auzi din nou răcnetul acela ascuţit, asemănător cu sunetul făcut de metalul frecat rapid de alt metal, ieşind din adâncimile acelui gâtlej îngrozitor.

Băiatul se căţără mai sus şi încercă să se apuce de ceva. Dar nu întâlni decât un perete neted, de obsidian strălucitor. Nu

avea mai mult de trei metri înălţime... Nu era chiar o barieră de netrecut. Dar nu exista niciun drum, nici în sus, nici într-o parte. Putea la fel de bine să aibă şi trei mii de metri.

Se întoarse cu spatele la sticla vulcanică şi aşteptă asaltul teribilului animal. Dacă ar fi putut evita prima lovitură, ar fi reuşit poate să se strecoare înainte ca le-matya să lovească din nou. Monstrul mârâi, pregătindu-şi laba înveninată pentru lovitura finală.

Dar aceasta nu avea să vină niciodată.

Bătrânul Ee-chiya lovi fiara cu viteza unui warp, rostogolind-o departe. Capul greoi şi pătrat, care devenise deodată sălbatic, deschise o gură uriaşă şi muşcă zdravăn cu o surprinzătoare rapiditate. Dinţii bătrâni şi îngălbeniţi făcură o rană adâncă în coasta le-maty-ei.

Scuipând şi schelălăind, carnivorul se răsuci eliberându-se şi îşi repezi gheara către sehlat. Ee-chiya se feri şi-l lovi cu laba lui masivă care era cât pe-aci să-i sfărâme craniul. Semi-reptila sări către sehlat cu ambele seturi de gheare pregătite. Ee-chiya, încercând să se ferească, îşi pierdu echilibrul.

Ambele animale, încleştate, se rostogoliră. Prinse unul de altul, zgâriindu-se şi muşcându-se, alunecară în josul pantei. Mormăiturile ritmice păreau să contrapuncteze ţipetele isterice ale carnivorului.

Spock ezită doar o clipă. Să provoace neînarmat un le-matya însemna moarte sigură. Dar o vreme sehlat-ul îi distrăsese atenţia. Poate, poate...

O luă la fugă drept către pachetul masiv de carne încleştată în luptă. Tânărul Spock îl văzu venind. Dar brusca apariţie a vărului avu darul să genereze doar o uşoară îngrijorare. Era prea preocupat de soarta animalului său.

Sehlat-ui izbutise să-şi înfigă colţii în coasta carnivorului. Dinţii puternici nu îi făcură prea mult rău le-maty-ei. Fălcile erau prea bătrâne şi prea slabe. Nici măcar nu curgea prea mult sânge din pielea aceea ca o armură. Dar masivitatea considerabilă a sehlat-ului îl ţinea la respect pe monstrul înverşunat.

Nici nu-l văzu pe Spock care se apropiase, aşteptând o ocazie. Le-matya izbuti să-l rostogolească pe spate pe Ee-chya,

pregătindu-se să-i dea lovitura de graţie. În momentul când spinarea solzoasă se ridică, Spock profită de şansă şi făcu un salt. Ateriză ferm pe spatele carnivorului.

Enervat de greutatea bruscă cu care se trezise în spinare, le-matya explodă într-o mânie dementă. Se răsuci spasmodic şi încercă să-l arunce pe Spock. Ee-chiya se retrase din cale, în vreme ce le-matya încerca disperat să termine cu tortura din spinare. Ţipă fioros.

Dacă ar fi stat nemişcat şi s-ar fi rostogolit, l-ar fi dislocat cu uşurinţă pe Spock. Dar un le-matya, reputat pentru ferocitate şi putere, stătea cam prost cu mintea. Aşa că nu se rostogoli. În schimb, continuă să se învârtească în cerc, sărind în aer, încercând să muşte povara din spate. N-avu prea mult succes.

Făcându-şi un fel de menghină din picioare şi ţinându-se bine cu mâinile de smocurile de păr, Spock se aplecă înainte, de-a lungul gâtului, căutând punctul sensibil de pe ceafa animalului. Dacă s-ar fi hotărât brusc să se rostogolească, sau să se arunce cu spatele într-un bolovan… Spock nu se putea ţine la infinit, iar să-i fi dat drumul acum, ar fi însemnat să se sinucidă.

Găsi locul, pipăind atent, şi acţionă cu degete ferme, puternice.

Le-matya fu cuprins de un spasm lung. Ochii sălbatici se închiseră şi animalul se prăbuşi inconştient la pământ. Deşi începuse să se rostogolească într-o parte, Spock nu-şi făcu griji. Izbuti să sară la timp.

Întorcându-se, aruncă o privire în susul pantei, dar băiatul coborâse deja şi alerga spre sehlat.

Ee-chiya se ridica încet în picioare când băiatul ajunse lângă el. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului masivului animal, părând să se piardă în blana uriaşă. Sehlat-ul se scutură, producând un fel de oscilaţie care începu de la nas, continuând într-o mişcare ondulatorie până la coada scurtă. Aparent, nu era rănit, ci doar sleit de puteri.

— Ee-chiya, murmură tânărul, incapabil să-şi dea drumul lacrimilor. Curajosul meu bătrân!

Uitat, dar fără să se supere de faptul că era neglijat, Spock se scutură de praf şi se îndreptă către cei doi tovarăşi. Îşi julise coapsele şi avea un deget fracturat. În rest, scăpase nevătămat.

Îşi drese glasul.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm de aici, înainte ca le-matya să-şi recapete cunoştinţa. Nu cred că ne va mai urmări acum, dar ar fi mai bine să nu-l provocăm.

— E adevărat, răspunse băiatul. Îţi mulţumesc că ne-ai ajutat, pe mine şi pe Ee-chiya.

— Nu mi-am făcut decât datoria, Spock, spuse versiunea mai în vârstă a lui însuşi. Răspunsul avea o uşoară nuanţă de reproş.

— Mama spune că întotdeauna trebuie să răspunzi „cu plăcere”.

Asta îl găsi pe Spock puţin cam nepregătit. Urmă un moment de linişte stânjenitor. Trebuia să găsească o replică oarecare.

— Doamna Amanda este cunoscută pentru buna ei creştere.

Tânărul întoarse capul către nemişcatul le-matya, o formă ameninţătoare, chiar şi când era inconştientă. Apoi, îl privi din nou pe vărul său, continuând să mângâie blana lui Ee-chiya.

— Crezi că am să fiu vreodată în stare să fac şi eu la fel ca tine, vere Selek?

— Îndrăznesc să spun că da, admise Spock pe un ton sec. Hai acum, să plecăm de-aici!

Se îndepărtară, urcând panta. Puţin mai târziu, încercuiseră amfiteatrul şi se adânceau în munţi.

Niciunul dintre ei nu observă tremurul care scutura din când în când trupul sehlat-ului. Nici faptul că se mişca cu dificultate tot mai mare.

Pătrunseră într-o zonă unde nişte bolovani uriaşi de rocă vulcanică nouă începuseră să se amestece cu solul. Primii copaci creşteau aici, mărşăluind în rânduri, pe platoul înalt. Tânărul Spock vorbi şi vocea îi trădă curiozitatea copilărească:

— M-ai urmărit. De ce?

Timp de o clipă, Spock simţi că nu era cazul să fie la fel de grijuliu cum fusese cu mama şi cu tatăl lui. Se opri însă înainte de a răspunde. Prea multă încredere ar fi putut fi periculoasă, în fond, interlocutorul său, deşi tânăr, avea o minte strălucitoare.

— Am bănuit că urma să încerci ceva de genul ăsta. Am simţit îngrijorarea ta faţă de Kahs-wan. O astfel de expediţie părea un gest foarte natural.

Băiatul ridică privirea.

— Trebuia să văd dacă o pot face. M-am gândit la un test pentru mine şi pentru nimeni altcineva. N-aveam voie să dau greş.

— Asta e dorinţa tatălui tău?

Băiatul vorbi încet, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Da, şi a mamei mele. Îmi dau de gândit uneori. Tata vrea ca eu să fac lucrurile în felul lui, iar când o întreb pe ea, mama spune că aşa ar trebui. Apoi, însă, pleacă şi... Se opri şi privi departe, brusc jenat de ceea ce era pe cale să mărturisească.

Amintindu-şi, Spock îşi continuă gândul singur. „Este o pământeancă, sensibilă şi cu emoţii puternice”. Lovi cu piciorul o pietricică, fără să-şi dea seama că repeta un gest pe care băieţelul îl făcuse de mai multe ori cu o zi în urmă.

— Te face să te simţi prost când îşi dă în vileag trăsăturile acelea. Şi ţi-e teamă când vezi că le ai şi tu, din cauză că tatăl tău doreşte altceva.

— Cum... cum de-ai ştiut? murmură tânărul Spock mirat.

Lui Spock îi trebui o gândire foarte rapidă ca să se poată descurca.

— Şi în familia mea există sânge terian, Spock. Să ştii că nu e fatal, adăugă reducând din solemnitatea conversaţiei. Ceea ce tu nu înţelegi însă, Spock, continuă comandantul de pe **Enterprise,** este că vulcanienilor nu le *lipseşte* emoţia. Aceasta este o concepţie greşită printre vulcanieni şi nu numai printre ei. Pur şi simplu emoţiile noastre sunt controlate, dominate tot timpul. Această aderenţă la principiile logicii oferă o seninătate pe care alţii, cu excepţia unor ordine teologice şi filosofice, foarte rar o experimentează pe deplin. Avem emoţii, înţelegi, aşa că n-avem de ce să ne fie ruşine. Este la fel de natural ca şi simţul vederii sau pipăitului. Dar le dominăm ferm şi nu le lăsăm să ne controleze. Nici pământenii, precum mama ta, nu sunt în întregime conduşi de emoţii. În schimb, ei trebuie să-şi menţină echilibrul pe un drum foarte alunecos, între principiile logicii vulcaniene şi...

Ar fi spus mai multe – brusc, erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le mărturisească băiatului – dar fură întrerupţi de un muget slab. Venea din spatele lor.

Miraţi, se întoarseră amândoi. Ee-chiya era la o distanţă

apreciabilă, sprijinit de versantul unui deal. Nu dădea niciun semn că ar fi intenţionat să-şi mai continue drumul. Alergară către el.

Apropiindu-se, observară că uriaşul animal se clătina nesigur pe picioare. Când fură lângă el, sehlat-ul se prăbuşi la pământ, cu ochii ficşi.

— Ee-chiya! strigă băiatul, uitând complet de recenta expunere a lui Spock despre logică şi emoţii.

Ofiţerul recurse la o examinare rapidă, eficientă a animalului bolnav. Dacă şi-ar fi putut aminti detaliile din propria lui copilărie, ar fi ştiut exact care era problema. Mai trecuse o dată prin experienţa asta cândva… sau nu? Totul era atât de vag…

Timpul era aşa de îndepărtat, aşa de lipsit de substanţă…

Prostii! îşi spuse. Trecutul se desfăşura chiar sub ochii lui şi era foarte real. Apoi descoperi ceea ce căuta – dar nu se aştepta să găsească. Uimit, rămase câteva secunde nemişcat, până ce deveni conştient de privirea băiatului.

— Se pare că le-matya l-a zgâriat cu o gheară, aici. E o rană uşoară, nu prea adâncă. Dar asta nu are nicio importanţă când e vorba de le-matya. N-ar fi trebuit să se întâmple. Nu-mi amintesc…

Băiatul îl întrerupse:

— O să moară?

Spock se gândi. Când răspunse în cele din urmă, o făcu animat de o dublă durere. Pentru el, ca şi pentru ceea ce trebuia să spună.

— Da.

Tânărul părea disperat. Privea cu ochii mari sehlat-ul care zăcea lipsit de puteri, gemând slab.

Spock se îndepărtă câţiva paşi, cu gândurile învălmăşite. Pentru a doua oară, ceva complet neaşteptat se întâmplase. Indiferent cât de tare ar fi încercat, nu-şi putea aminti ca ceva asemănător să se fi întâmplat cu adevărat cândva.

Dar să mediteze la perversitatea arcului de timp nu i-ar fi folosit la nimic. Animalul era pe moarte. Ar fi fost deja mort dacă zgârietura nu era atât de superficială. Ee-chiya nu primise o doză normală de venin. Mai exista totuşi o şansă.

Dar animalul preferat al băiatului – de fapt al său – va muri cu

siguranţă dacă nu vor fi în stare să aducă foarte repede un vindecător. Îi spuse asta tânărului Spock, fără a face niciun efort pentru a îndulci ştirea.

— Nu-l putem duce înapoi în oraş. E prea mare ca să-l deplasăm fără un echipament special.

— Şi atunci, întrebă băiatul trist, ce putem face? Trebuie să existe ceva.

— Eşti vulcanian. Care este lucrul pe care, logic, îl putem face?

Micul Spock se gândi şi ridică privirea luminat.

— Am medicamente în trusa pentru deşert. Pot…?

Ofiţerul dădu din cap încet.

— Chiar dacă, prin cine ştie ce şansă, ai avea medicamentele de care e nevoie, nu poţi avea o doză atât de mare, cât pentru mărimea lui Ee-chiya.

Faţa tânărului se schimonosi de atâta concentrare. Ridică din nou privirea.

— Pot s-aduc un vindecător aici.

— Este o călătorie lungă, prin deşert, îl avertiză Spock. Sunt multe pericole şi în curând se întunecă. Am să mă duc eu.

Dar dublura sa mai mică se ridică, cu vocea sfidătoare, hotărâtă.

— Nu, este prietenul meu. E de datoria mea. Nimeni altcineva nu poate face asta în locul meu. Dar măcar vei rămâne cu el?

Spock se gândi, încercând să delimiteze elementele. Dacă asta se întâmplase cu adevărat înainte, atunci băiatul avea să termine cu succes călătoria. Dacă nu se întâmplase deja, şi asta era încă o variantă pe linia de timp, îşi putea risca propria viaţă în *toate* liniile de timp lăsând copilul să plece. Apoi îşi aminti îndoielile din propria lui adolescenţă, dorinţa arzătoare, constantă, de a-şi dovedi capacităţile, mereu şi mereu. Aprobă din cap cu îndoială.

Tânărul Spock porni imediat, dispărând dincolo de orizontul supraîncălzit, în direcţia oraşului Shikahr. De îndată ce nu-l mai văzu, Spock se relaxă şi privi soarele care apunea. Dădea deşertului nuanţe purpurii, aruncând umbre întunecate pe dune. Întinse mâna şi mângâie capul masiv al sehlat-ului. Animalul se uită la el încrezător. Dar, în acelaşi timp, mirat. Era pentru prima

oară când îl privea atât de aproape. Era clar că străinul ăsta înalt nu era tânărul lui stăpân.

Şi totuşi… mirosul ca şi vederea tot mai slăbită spuneau altfel. Era foarte ciudat.

„Asta cred că nu s-a întâmplat înainte, sunt sigur”, îşi spuse Spock, scărpinând animalul după ureche. „Decizia vieţii mele a fost luată fără sacrificiul tău, bătrâne.”

Ee-chiya gemu uşor şi rămase calm, sub mâinile pricepute ale lui Spock.

— Ştiu că te doare. Pot să te ajut puţin. Dormi acum.

Întinse mâinile şi le mişcă pe gâtul sehlat-ului, pipăind. Apoi făcu o mişcare asemănătoare, şi totuşi diferită, de cea făcută carnivorului. Ochii sehlat-ului se închiseră de tot şi corpul masiv păru să se prăbuşească.

Spock se lăsă pe spate şi privi deşertul. Absent, uşor, continuă să mângâie capul căzut al lui Ee-chiya. Kirk ar fi caracterizat tabloul drept nepotrivit. Fără îndoială că doctorul McCoy ar fi profitat să-i aplice una din glumele lui specifice.

Dar pentru Amanda ori Sarek, priveliştea ar fi fost în întregime firească şi de bun simţ.

Se întuneca rapid şi în curând tânărul Spock trebui să se bazeze pe vederea lui de noapte, foarte dezvoltată şi naturală. Vulcan nu avea lună.

Înainta grăbit de-a lungul peisajului întunecat şi plin de umbre. Ochii foarte rar priveau formele estompate şi obiectele care se mişcau la distanţă. Rămâneau fixat pe solul din faţa lui. Câteva animale mici, nocturne observau trecerea acelei forme fantomatice, repezindu-se instinctiv spre vizuinele lor.

La un moment dat, răcnetul unui le-matya care ieşise la vânat tăie aerul. Era foarte îndepărtat şi tânărul Spock nu-şi opri înaintarea. Dar aruncă o privire înapoi, peste umăr. Fiindcă întorsese capul, nu văzu vrejurile întunecate, pe jumătate îngropate în nisip.

Un alt pas şi vrejurile se destinseră brusc, repezindu-se ca un mănunchi de bice, gata să-l apuce de picioare. El făcu o săritură, care i-ar fi făcut cinste oricărui atlet de vârsta lui, şi zbură pe deasupra tentaculelor puternice.

Se auzi un sunet ascuţit şi înfundat. Un vrej convulsiv, neizbutind să-l apuce de gleznă, izbi călcâiul cizmei sale stângi.

Merse mai departe, hotărât să-şi ţină ochii în nisipul şi pietrişul din faţa lui, chiar dacă le-matya i-ar fi urlat chiar în urechi.

Vrejurile plantei carnivore d'mallu nu pierdură vremea să regrete faptul că-şi scăpaseră prada. Se reîncolăciră şi planta, cu răbdarea inerentă regnului ei, îşi reluă poziţia, aşteptând o pradă mai uşoară.

Pe uşă exista o emblemă tăiată într-un lemn galben, încrustată cu un metal strălucitor. Dedesubt, o placă de formă ciudată, funcţională dar şi decorativă, era de asemenea încrustată în lemn.

Se auzi un sunet ca şi cum vântul ar fi bătut în clopote de templu îndepărtate. Sunetul se opri, apoi începu din nou, în vreme ce tânărul Spock apăsa insistent placa.

Părură să treacă secole până ce uşa se deschise. Un vulcanian înalt, de vârstă mijlocie, apăru în pragul ei, îmbrăcat într-un veşmânt asemănător cu o togă. Toga era roşie, cu dungi albastre, un simbol al meseriei sale.

Îl privi pe Spock cu evidentă neplăcere.

— E târziu. Sper că problema ta este într-adevăr urgentă.

— Da… Tânărul Spock gâfâia, încercând să-şi recapete suflul, dar şi vorbea în acelaşi timp. Foarte urgentă, Vindecătorule! Sahlat-ul meu s-a luptat cu un le-matya la poalele dealului. A căpătat o rană mică. Otrava ghearelor lucrează în el acum. Vă rog…

Tonul menţinut cu grijă începu să capete o nuanţă emoţională.

— Trebuie să veniţi cu mine. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Vindecătorul căzu pe gânduri, studiindu-şi vizitatorul nocturn. Lumina slabă din prag făcea recunoaşterea dificilă, dar nu imposibilă.

— Tu eşti Spock, fiul lui Sarek, nu-i aşa?

— Da, Vindecătorule.

Doctorul dădu din cap satisfăcut.

— Am auzit de tine. Ai o tendinţă către ceea ce pământenii numesc „farse”.

Tânărul aprobă din cap. Se aştepta la ceva de genul ăsta. Bârfa vulcaniană ajungea departe şi dura mult.

— E adevărat. Am făcut asta acum doi ani, dar de-atunci n-am mai făcut-o. Nu v-aş fi chemat aşa târziu dacă nu era foarte urgent. Se pare că ştiţi mai multe lucruri despre mine. Aţi auzit însă vreodată despre fiul lui Sarek că ar fi mincinos?

Tonul vindecătorului se înmuie. O astfel de sfidare directă, de la cineva atât de tânăr, nu putea fi decât admirată.

— Nu, asta nu s-a spus niciodată.

O privire aruncată hainelor dezordonate ale băiatului şi chipului său îmbujorat, îl făcu să se decidă:

— Bine. Aşteaptă aici să-mi iau lucrurile.

Tânărul strigă după el:

— Vindecătorule, te rog grăbeşte-te!

În sinea lui, copilul era uşurat. Îşi îndeplinise misiunea atât de repede, atât de eficient, încât doctorului nici nu-i trecuse prin cap să pună întrebarea cea mai urgentă: Ce căuta un băiat de şapte ani în munţii întunecaţi, în mijlocul nopţii, şi de ce venise la el singur ca să ceară ajutor.

Spock n-ar fi dorit să piardă timpul cu explicaţii jenante.

Era straniu să stai singur noaptea lângă o creatură pe moarte, ieşită din propria copilărie, în loc să fii în cabina de comandă a navei **Enterprise.**

Sehlat-ul gemu uşor, devenind conştient. Un tremur de durere îi străbătu corpul. Spock simţi şi el un fior interior. Altceva nu mai putea face pentru animalul aflat în suferinţă. Era riscant să-l adoarmă din nou; îi putea fi fatal datorită stării avansate de slăbiciune.

Un alt geamăt se auzi din noapte. Nu venea de la sehlat, era un zgomot distant, care părea să se apropie însă. Se transformă într-un fel de tors ciudat, aspru şi gros. Spock se ridică şi încercă să privească orizontul întunecat, dorindu-şi cu ardoare să fi avut la el o lanternă de pe navă. Dar **Enterprise** nici nu fusese construită încă. N-avea la îndemână decât propria intuiţie.

Şi chiar avea nevoie de ea. Observă silueta pe fundalul

cerului întunecat. Sursa acelui sunet era un aparat zburător pentru deşert, o versiune simplificată a hidroavionului standard de oraş. Mic şi îndesat, dar practic, construit pentru urgenţe şi viteze mari.

Un cetăţean obişnuit nu ar fi condus un aparat atât de scump. În mod logic nici n-ar fi avut nevoie de el. Era, de asemenea, mai mare decât cele obişnuite, destul de încăpător pentru a căra mai mulţi pasageri. Se profilau însă doar două siluete.

Pe măsură ce avionul se apropie, Spock îl recunoscu pe băiat, care era însoţit de un vulcanian mai în vârstă. Nu putea fi decât vindecătorul după care plecase micul Spock.

Aparatul de zbor se apropie şi se opri la un metru de sol.

Rocile unde el aşteptase cu Ee-chiya erau prea neregulate, aşa că pilotul trebui să caute un loc mai plat pentru aterizare.

După ce opri motorul, bărbatul mai în vârstă se dădu jos şi băiatul îl conduse. Spock se întoarse şi se aşeză lângă sehlat. Îl mângâie pe cap şi îl scărpină după ureche.

— Nu mai durează mult, bătrâne.

O clipă mai târziu, tânărul Spock şi vindecătorul apărură căţărându-se pe ultimele ridicături.

Vindecătorul aruncă doar o privire scurtă zgârieturii făcute de gheare. Apoi dădu la iveală mai mulţi senzori compacţi din geantă şi începu să examineze animalul.

Spock se ridică şi puse o mână pe umărul băiatului. Încă de la început nu avusese niciun şoc la vederea tinerei sale replici. Fusese pregătit pentru asta. Dar acest prim contact fizic îi redeşteptă ciudăţenia situaţiei într-un fel în care doar vederea n-o putea face.

Neverosimilitatea situaţiei îl lovi pentru prima oară cu puterea unui ciocan. Sub mâna lui, umărul băiatului se mişcă. Spock simţi nevoia să spună ceva, orice.

— Ai traversat deşertul într-un mod extrem de eficient, Spock. Şi încă noaptea. Am o presimţire – poţi să o consideri o evaluare preliminară bazată pe observaţii iniţiale – că n-o să-ţi dezamăgeşti tatăl în Khas-wan.

Tânărul Spock nu ridică privirea către el, ci şi-o ţinu aţintită către sehlat şi vindecător.

— N-am vrut decât să-l ajut pe Ee-chiya. A fost al tatălui meu

înainte să fie al meu. N-am vrut ca el să vină cu mine, dar a refuzat să se întoarcă. Dacă l-aş pierde…

Spock îl întrerupse cu blândeţe:

— Un vulcanian ar face faţă unei asemenea pierderi fără lacrimi.

— Cum?

Controlat sau nu, exista un univers de emoţii în acest cuvânt, în această singură exclamare disperată.

— Înţelegând că orice viaţă ajunge la un sfârşit atunci când… când timpul o cere. Crede-mă, Spock, când îţi spun că nu te poţi juca cu timpul. Pierderea vieţii este într-adevăr de plâns, dar numai dacă viaţa aceea a fost cheltuită în zadar. Şi n-a fost cazul cu Ee-chiya.

Vindecătorul ridică ochii de pe sehlat. Trebui să-i caute o clipă în întuneric, înainte de a-i localiza.

— Spock?

Tânărul se întoarse. La fel făcu automat şi mai vârstnicul Spock. Băiatul îl privi mirat, dar avea alte lucruri la care să se gândească. Se îndreptă către vindecător.

— Da, domnule.

Sehlat-ul gemea mai tare şi continuu acum. Vindecătorul aruncă o scurtă privire animalului şi dădu din cap încet.

— Mi-e teamă că a fost prea târziu. Zgârietura e prea adâncă. Niciun antidot cunoscut nu-i mai poate salva viaţa.

Băiatul privi în întuneric tăcut, gânditor.

— Nu mai puteţi face nimic?

— Ca să-l salvez, nimic. Dar îi pot prelungi viaţa – deşi va suferi tot timpul. Sau… îl pot elibera de suferinţă. Dar pentru asta am nevoie de decizia ta. E prietenul tău.

Vindecătorul nu ridică ochii spre el.

Gânduri străine, prea puţin copilăreşti se treziră în mintea tânărului Spock. Se îndepărtă de cei doi adulţi pentru ca aceştia să nu observe efortul pe care îl făcea ca să răspundă şi nici mâhnirea de pe chipul lui.

Spock aşteptă câteva minute şi apoi se deplasă tăcut în spatele băiatului. Puse din nou mâna pe umărul mic. De data asta nu era niciun şoc, nu părea deloc nefiresc. Pentru prima oară era cu adevărat Selek, vărul înţelept. Tânărul Spock ridică

privirea spre el, apoi se uită din nou la Ee-chiya. Vorbi cu voce plată către vindecător:

— Eliberează-l. Se cuvine să moară aşa cum a trăit: în pace şi demnitate. Vindecătorul dădu din cap, fără nicio expresie, şi căută în geantă. Scoase un tub mic, din a cărui înfăţişare şi mărime nu-i puteai ghici eficienţa. Erau doar trei comenzi pe el – două cadrane şi un buton la un capăt.

Îl reglă. Tânărul Spock mai privi o clipă, apoi păşi înainte şi îngenunche lângă sehlat. Se aşeză pe nisipul tare şi puse în poală capul masiv al animalului.

Ee-chiya îşi ridică ochii şi se adânci în privirea băiatului. Se auzi un fâsâit uşor, provenit parcă de la declanşarea unui spray. Chipul tânărului Spock rămase neschimbat, lipsit de emoţie – un vulcanian!

— Regret că acţiunile mele te-au supărat în vreun fel, tată, spuse tânărul Spock, dar sunt convins că au fost necesare.

Sarek clipi în lumina puternică care intra pe fereastra grădinii, în vreme ce-şi privea fiul. Exista ceva în atitudinea tânărului şi în felul lui de a vorbi, pe care bătrânul vulcanian nu-l observase înainte. De fapt, şi atitudinea şi vorbirea semănau într-un fel cu… Aruncă o privire iute, furişă, către vărul acela ciudat, care stătea deoparte, impasibil, lângă bibliotecă.

Spock examina aparent interesat o carte pământeană străveche. Era un fel de fantezie, cartea favorită a copilăriei lui, scrisă de un terian cu nume ciudat. Sarek nu putea vedea titlul şi probabil că, oricum, nu i-ar fi spus nimic. Cărţile de hârtie erau domeniul Amandei. Mama lui, totuşi, s-ar fi putut gândi la o coincidenţă, dar era prea uşurată acum pentru a observa altceva decât pe fiul ei.

Sarek se întoarse din nou către băiat.

— Cred că ai putea explica de ce ai făcut-o. Mama ta şi cu mine am fost… îngrijoraţi.

— Trebuia să iau o decizie, spuse băiatul ferm. Trebuia să aleg un drum pentru viaţa mea. Şi asta înainte de artificialitatea Kahs-wan-ului. Am ales… Vulcanul.

În cealaltă parte a camerei, Amanda se întoarse uşor în scaun, luptându-se cu lacrimile. Avu un uşor sentiment al

pierderii, comun tuturor mamelor atunci când îşi dau seama că fiul lor creşte. Copilul ei alesese să urmeze calea cea mai dificilă.

Sarek nu avu nicio reacţie la acest anunţ, dar, în mod natural, era mulţumit. Desigur, ar fi fost de negândit să o şi arate. Dădu din cap solemn.

— E bine. Te-ai purtat onorabil. Făcu o pauză. Vom avea grijă ca Ee-chiya să fie adus acasă din munţi.

— Mulţumesc, tată.

Tânărul Spock se mişcă nerăbdător.

— Îmi cer scuze, dar am o misiune de dus la îndeplinire.

— Misiune? întrebă Sarek suspicios.

— Cu nişte colegi de şcoală. Le-am promis că le fac o demonstraţie a loviturii în ceafă, pe care mi-a arătat-o vărul meu.

Dădu din cap în semn de scuză şi părăsi camera. După ce plecă, Spock puse la loc vechiul volum pe raft şi se îndreptă către Sarek şi Amanda.

— Şi pe mine vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să-mi iau rămas bun acum. Ospitalitatea voastră a fost nemaipomenită. Dar trebuie să călătoresc mai departe. Deja am petrecut prea mult timp… (aproape că zâmbi), prea mult timp aici.

— Dar a fost de-ajuns, spuse Sarek cu recunoştinţă, l-ai salvat viaţa fiului meu. Nici n-am cum să te răsplătesc pentru asta.

Spock îl întrerupse şi vocea îi deveni serioasă.

— Încearcă să-ţi înţelegi fiul, Sarek. Necazurile, încurcăturile lui, lupta cu propriile emoţii. Asta mă va răsplăti pe deplin.

— E o cerere ciudată şi intimă din partea unui străin, dar o voi onora, n-am ce face. Dacă vei mai trece vreodată pe aici sau dacă voi putea face ceva pentru tine… tot ce am este al tău.

— Mi-ar face plăcere, dar mi-e teamă că împrejurările mă vor sili să nu mai reiau drumul ăsta.

Despărţirea devenea prea dureroasă. Era timpul să plece. Ridică mâna salutând.

— Pace şi viaţă lungă, vere!

— Pace şi viaţă lungă! îl salutară tatăl şi mama lui. Să trăieşti mult şi să prosperi, vere.

Nu privi înapoi când ieşi pe poarta grădinii şi o porni către

deşert. Dar le simţea privirile în spate.

Îşi aminti acum că părinţii lui nu pomeniseră niciodată de un văr pe nume Selek. Zâmbi în sinea lui. Chiar şi aşa, înţelese acum de ce nu avea să-l uite niciodată pe acel individ remarcabil.

James T. Kirk păşea nervos înainte şi înapoi în faţa Porţii Timpului. Era singur pe platforma din piatră din faţa Paznicului Veşniciei.

Forme de neînţeles pluteau în centrul portalului, învăluind mistere necunoscute, trecuturi enigmatice. Brusc, se opri din mers şi privi cu intensitate ceţurile care se sfâşiau. Începuseră să încetinească, să se coaguleze într-o imagine mai limpede. Poarta se activa.

O secundă mai târziu, acest lucru fu confirmat, când o voce devenită de-acum familiară izbucni ca de nicăieri:

— CĂLĂTORUL SE ÎNTOARCE.

Kirk studie Poarta, aşteptând cu teamă. La început nu văzu nimic. Începu să se îngrijoreze. Apoi, undeva departe, o formă transparentă, plutitoare, păru că sare către el. Se solidifica pe măsură ce trecea prin Poartă.

O siluetă cunoscută, îmbrăcată în straie din alte timpuri, făcu un pas înainte şi îi întinse mâna. Spock nu spuse nimic dar Kirk căpătase destulă experienţă descifrând abia observabilele trăsături vulcaniene, ca să-şi dea seama că abia încheiata călătorie nu fusese un dezastru total.

Spock se duse imediat către grămada de haine. Se schimbă în grabă, punându-şi uniforma de comandant al Flotei Stelare.

— I-am trimis pe ceilalţi pe navă, oferi Kirk un răspuns la o întrebare nepusă.

Făcu semn din cap către portalul timpului care devenise din nou ceţos.

— Ce s-a întâmplat acolo? N-ai lipsit decât 24 de minute, timp obiectiv.

— Nimic deosebit. Nimic neaşteptat, Căpitane. Un mic amănunt a fost modificat, nimic vital. A murit un animal îndrăgit, atât.

Kirk păru uşurat.

— Un animal? Păi asta nu poate să însemne prea mult în curgerea timpului.

— Ba s-ar putea, pentru unii…

Kirk îşi privi adjunctul cu atenţie, în vreme ce acesta îşi aranja comunicatorul, centura şi celelalte accesorii. Kirk ezită, apoi se hotărî să nu mai pună deocamdată întrebări. Avea mai degrabă nişte răspunsuri de dat. Deschise comunicatorul.

— Enterprise, aici Căpitanul. Ne îndepărtăm de Paznic. Pregătiţi-vă pentru teleportarea a două persoane.

— Am înţeles, domnule, se auzi vocea inginerului Scott.

O clipă mai târziu, ambii înţepeniră, în vreme ce o luminiscenţă strălucitoare îi învălui, transformându-i în bucăţi de soare.

Starea aceasta fu repede inversată în încăperea pentru teleportare a navei. Kirk şi Spock, după ce se rematerializară, rămaseră cu aceleaşi sentimente: Kirk – nesigur, iar Spock – temător.

— La te uită!

McCoy ieşi la iveală din spatele consolei, în vreme ce Scott termina manevra. Doctorul îi privi şi dădu din cap cunoscător, cu vocea la fel de irascibilă ca totdeauna.

— Vasăzică v-aţi decis să vă terminaţi vacanţa. În timp ce voi alergaţi prin toată creaţia, eu a trebuit să stau aici nemişcat pentru verificările anuale ale echipajului. Voi doi sunteţi ultimii şi gata.

Comandantul şi Căpitanul se priviră, fiecare din ei fiind sigur că era mai uşurat decât celălalt.

— Bine ai venit la bord, domnule Spock, spuse Kirk.

McCoy se apropie, grăbindu-i către lift.

— Lăsaţi flecăreala. Mi-am reglat scanner-ele pentru examinarea unui vulcanian. Trebuie să le recalibrez de fiecare dată când te consult, Spock.

Făcu să sune asta de parcă ar fi fost vorba de cea mai mare ispravă de la tratatul de pace între Federaţie şi Klingon încoace.

— Doctore McCoy, spuse Spock, îndreptându-se către uşile închise, nici nu ştii cât eşti de norocos. Dacă lucrurile ar fi fost un pic diferite, ar fi trebuit să-ţi recalibrezi instrumentele pentru, să zicem… un andorian.

El şi Kirk activară liftul simultan.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă McCoy. Dacă e vreo glumă, trebuie să-ţi amintesc că vulcanienii n-au obiceiul să glumească.

Îi urmă în lift.

— Timpurile se schimbă, doctore, îi sugeră Spock cu înţeles. Timpurile se schimbă.

McCoy mârâi, sesizând ceva mai mult decât un simplu argument în vocea comandantului.

— Acordă-mi doar timpul pentru o examinare fizică, atâta tot.

— Tot timpul din lume, doctore.

Kirk zâmbi când McCoy atinse butonul necesar, pentru coborârea la nivelurile inferioare.

Nu i se întâmplase prea des să se bucure de ceva atât de mult ca de acea plimbare cu liftul.

Partea a III-a

UNA DIN PLANETELE NOASTRE NU MAI EXISTĂ

(adaptare după un scenariu de Marc Daniels)

IX

Exact la două zile şi un sfert, timp scurs la bordul navei, după părăsirea Planetei Timp, echipajul **Enterprise** primi semnalul de alarmă generală. Existau probabil şi lucruri mai rare în univers decât alarmele generale – dar nu prea multe.

— Ce mi-ar place să aflu, spuse Kirk, din fotoliul lui de pe puntea de comandă, este de ce nimeni nu a observat şi nu a înregistrat obiectul ăsta înainte de a se strecura în spaţiul locuit al Federaţiei.

Locotenentul Arex stătea lângă Sulu, în faţa computerului de navigaţie. Acum îşi ridică toate cele trei braţe, într-un gest comun pământenilor, şi îşi roti gâtlejul lui subţire, în aşa fel încât să-l privească pe Căpitan. Ochii scăpărători, inteligenţi, priveau de sub arcadele osoase, proeminente.

— *Quen sabe?* Cine ştie, Căpitane?

Reacţia Uhurei fu mai raţională.

— Poate că nimeni nu s-a gândit că ar merita o alarmă generală, Căpitane, înainte de a intra atât de adânc pe teritoriul Federaţiei. N-a făcut nicio mişcare agresivă. De ce să fi atras atenţia câtă vreme se afla în spaţiul liber?

— Chiar luând în considerare natura lui benignă, despre care şi aşa deocamdată nu avem nicio probă, interveni Spock, faptul că un nor cosmic de o asemenea mărime şi densitate, (fără să mai menţionăm şi celelalte caracteristici particulare), n-a fost niciodată observat înainte, ar fi trebuit să fie un motiv suficient pentru a trezi interesul al cel puţin unei duzini de astronomi. Nu

mă pot opri să nu mă întreb dacă nu cumva au existat şi alte motive pentru care nu a fost detectat.

Kirk mormăi. Examinaseră şi reexaminaseră aceleaşi argumente de când fusese dată alarma. Nu devenise o obsesie, dar totuşi îl punea pe gânduri. Tocmai se întorceau spre bază de pe Planeta Timpului, când alarma le încurcase socotelile. Perioada de odihnă pentru echipaj, fără a mai pune la socoteală şi operaţiile de întreţinere a navei, trebuiau din nou amânate.

— Norocul nostru obişnuit – **Enterprise** fiind singura navă galactică de o mărime convenabilă în vecinătatea fenomenului. Uneori am impresia că cei din conducerea Flotei Stelare ne aleg dinadins.

— Eu cred, Căpitane, sugeră Spock, că dacă ne-am fi comportat sub aşteptări de câteva ori, Flota nu s-ar mai fi grăbit să ne selecteze pentru asemenea misiuni.

— Nu mă tenta, domnule Spock.

— Nu mă gândeam la aşa ceva, Căpitane. N-am făcut decât să propun o modalitate alternativă de acţiune, ţinând cont de faptul că ar fi fost bine să-ţi diminuez aparentul disconfort de a fi atât de des nominalizat de către conducerea Flotei Stelare, pentru astfel de…

— Ei, încetează, domnule Spock.

Dacă s-ar fi gândit vreodată că Spock era capabil de umor ironic, l-ar fi suspectat şi că… Nu, era ridicol.

— Domnule Sulu, să vedem grila.

— Da, Căpitane.

Mâinile lui Sulu se mişcară cu repeziciune pe consola de navigaţie. O hartă stelară strălucitoare apăru pe ecranul principal. Reţeaua mărită permitea calcule rapide preliminare ale vitezelor şi distanţelor. Pe Kirk îl interesa sistemul Pallas XIV. Diagrama mult mărită arăta undeva, într-o parte, un punct mişcător – nava **Enterprise.**

Trei planete – Bezaride, Mantilles şi Alondra, plus o centură destul de largă de asteroizi – se prelingeau în afară dinspre Pallas I şi II. Toate erau lumi mici, de tipul sistemelor interioare. Nu existau giganţi cu structură gazoasă.

Sistemul se rotea în jurul unei stele duble. Sistemele sorilor dubli erau departe de a fi neobişnuite, cele cu planete erau însă

mai puţine. Iar cele cu lumi locuite încă şi mai rare.

Sistemul Pallas fusese studiat cu mare atenţie înainte de a se începe colonizarea. Pallas II – Mantilles – nu era deloc o lume inospitalieră. Dimpotrivă. Dar autorităţile Federaţiei au dorit să se asigure că sistemul stelei duble era destul de stabil pentru a susţine viaţa mantilliană pentru cel puţin o perioadă minimă de timp. Să zicem patru sau cinci sute de milioane de ani.

În afară de faptul că era binecuvântată cu două umbre de persoană, Mantilles se bucura şi de privilegiul de a fi lumea locuită cea mai îndepărtată din întreaga Federaţie. Şi în timp ce planeta era acum bine populată şi trecuse cu mult de fazele iniţiale ale colonizării, mantillienilor încă le mai plăcea să se considere pionieri – cu spatele către Federaţia aglomerată şi către centrul galactic, dar cu faţa întoarsă către imensul spaţiu intergalactic care le făcea cu ochiul.

Erau oameni mândri, care se bazau pe propriile forţe. Dar brusca apariţie a acestui nor ciudat îi făcuse nervoşi. Aşa că guvernul mantillian ţipase destul de tare pentru ca Flota Stelară să audă şi conducerea ei să strige după **Enterprise.**

Iar Kirk… Kirk nu putea striga decât la zeii coincidenţei şi ai nepotrivirii în timp, care nu făceau decât să se amuze de furia lui.

Oftă. Ajunseseră. Urma să încerce să afle ce era lucrul acela, să-i liniştească pe mantillieni şi să se îndrepte din nou către bază – de data asta poate cu canalele de comunicaţie închise.

— Domnule Sulu, să auzim informaţiile.

Răspunsul ofiţerului însărcinat cu navigaţia fu prompt.

— Vom intercepta norul în vecinătatea lui Pallas III – Alondra. Planeta cea mai îndepărtată de stea, domnule. Nu este locuită. Nu sunt acolo decât câteva staţii ştiinţifice automate.

Spock ridică privirea de pe display-ul computerului-bibliotecă.

— Mai pot adăuga că suntem destul de aproape ca senzorii să poată lua informaţii despre nor.

— Care sunt datele iniţiale, domnule Spock? Flota Stelară nu ne-a dat nicio lămurire. Am rămas cu impresia că aşteptau de la noi primele informaţii.

Încercă să pară interesat, în vreme ce Spock se reîntoarse la butoanele lui. Probabil că norul era un fragment dintr-o

nebuloasă care o luase razna, o grămadă relativ inofensivă de gaze cosmice rarefiate.

Raportul lui Spock schimbă însă toate astea. Acel nor nu avea nimic obişnuit.

— Este o formă neregulată, cu margini variabile, Căpitane. În mare, aş estima o dimensiune de opt sute de mii de kilometri lăţime şi probabil cam jumătate în adâncime. Densitatea este şi ea destul de mare.

Arex ridică ochii de pe monitor şi fluieră impresionat.

— E imens! De două ori diametrele celor mai mari giganţi de gaz din Sol III.

— Suntem cu toţii bine instruiţi în problemele de bază ale astronomiei, locotenente Arex, spuse Kirk sec. Mai bine calculează-ne poziţia.

Arex, părând uşor afectat, începu să lucreze la consolă.

— Da, Căpitane.

În sinea lui, Kirk îşi făcu reproşuri. N-avusese niciun rost să-l pună la punct în felul acela pe Arex. Nu făcuse decât să-şi exprime uimirea la vederea acelui ciudat intrus, cu un sentiment pe care oricine altcineva l-ar fi putut împărtăşi. Nu era o libertate pe care Kirk şi-o putea permite însă. Căpitanii nu trebuiau să fie niciodată uimiţi.

Totuşi, nu dimensiunea acelui lucru îl îngrijorase brusc, ci informaţia lui Spock potrivit căreia norul era destul de dens. Ca mărime nu era mare, comparat chiar şi cu o nebuloasă mică. Dar dacă gazul era dens şi ar fi putut avea o oarecare influenţă asupra atmosferei…

Scena de pe ecran se schimbă. Uriaşa masă a norului apăru în prim plan. Se răspândea către dreapta Alondrei, de-a lungul înclinaţiei galactice. Acum era foarte aproape de planeta aceea nelocuită.

Apoi, o altă informaţie îngrijorătoare fu adusă de senzori. Conform detectorilor navei **Enterprise,** norul era compus din materie gazoasă atât de densă în unele locuri, încât se apropia de solid. Era prea groasă ca să fie o nebuloasă şi totuşi prea rarefiată ca să fie o lume. Nici nu se rotea, nici nu se rostogolea, arătând un dispreţ splendid pentru toate efectele obişnuite ale mişcării şi ale gravitaţiei solare. Pallas I şi II ar fi trebuit deja să

aibă tot felul de efecte asupra lui. Totuşi, senzorii arătau că norul ignoră complet cei doi sori gemeni.

Şi se mişca rapid. Mult prea rapid.

Care va să zică, cutia Pandorei, aparent fără fund, pe care universul o deschidea uneori, îi punea iarăşi în faţa unei noi surprize.

— Hai, domnule Spock, vezi ce-i cu computerul ăla şi dă-ne celelalte informaţii. Ar fi vrut să adauge: informaţii care să aibă un sens.

Spock ridică privirea de pe ecran.

— Îmi pare rău, Căpitane. Fenomenul ăsta mă intrigă. Se pare că există şi materie şi energie activă în nor. Dar, ca să nu spun mai mult, combinaţia este foarte neortodoxă. De exemplu, cantităţile fiecăreia nu par să rămână constante, ci mai degrabă se află într-o continuă stare de flux. Asta implică faptul că materia din interiorul norului este convertită în energie. Totuşi, nu radiază decât o cantitate infimă din această producţie aparentă.

— Ai dreptate, Spock. E foarte ciudat.

Kirk căzu pe gânduri. Cu cât se apropiau mai mult, cu cât obţineau mai multe informaţii, obiectul devenea parcă tot mai imposibil.

— E foarte ciudat. Aproape că sugerează…

— Priviţi! strigă Sulu şi toată lumea se întoarse către ecran.

Norul ajunsese la Alondra. Sulu schimbă în grabă focalizarea şi în faţa ochilor lor îngroziţi, norul se târî încet, ca o amoebă, pe suprafaţa planetei. Călători răbdător, inexorabil şi – era imposibil să nu simţi – deliberat.

Doar Arex, poate din cauza reproşului lui Kirk de mai devreme, îşi mai păstra ochii pe instrumente.

— Căpitane, anunţă el în cele din urmă, Alondra a dispărut de pe scanner-ul de navigaţie.

Spock se întoarse către el.

Uhura sugeră:

— Poate că norul a intervenit între noi şi planetă, întrerupând astfel scanarea.

— Nu, locotenente, spuse Spock liniştit. Norul a înghiţit Alondra.

Urmă o lungă pauză. Puntea de comandă rămase tăcută, cu excepţia zgomotelor uşoare ale diverselor aparate. Când vorbi din nou, vocea lui Spock trăda o nuanţă de alarmă inconfundabilă.

— Căpitane! Planeta pare că se dislocă. Senzorii indică o reducere rapidă şi definitivă a masei planetare.

Un uragan de gânduri îi trecuse lui Kirk prin cap în ultimele câteva minute. Acum se trezi dând glas celui mai greu de suportat dintre ele.

— Spock, întrebă el încet, este posibil ca acest nor să *consume* planete?

— Căpitane, cred că întrebarea nu e cazul să fie marcată de nuanţe emoţionale.

— Întreaga situaţie n-ar trebui să fie aşa cum e, domnule Spock. Te rog răspunde-mi la întrebare.

— Extrapolând toate informaţiile pe care le avem, răspunse primul ofiţer, imperturbabil şi raţional ca întotdeauna, pare un punct de vedere rezonabil.

— Domnule?

Kirk se uită către Sulu.

— Norul îşi schimbă direcţia.

— E ridicol, domnule Sulu. Doar nu este un vehicul manevrabil. Un obiect natural nu poate…

— Am verificat schimbarea direcţiei, domnule! adăugă Arex emoţionat. Calculele computerului, (se opri pentru a le verifica încă o dată) indică faptul că norul îşi schimbă acum traiectoria, îndreptându-se către cea de-a doua planetă.

— Păi, dacă va continua aşa… se precipită Uhura.

Vocea lui Kirk era sumbră.

— … optzeci şi două de milioane de oameni vor pieri.

Se făcu linişte pe puntea de comandă. Doar computerele continuau să converseze.

— Domnule Sulu, pregăteşte-te să sporeşti viteza la 8 warpi. Accelerează la maximum. Informează-l pe inginerul Scott asupra motivelor, dacă va dori să le cunoască.

— Da, domnule, aprobă ofiţerul din cap.

Kirk continuă:

— La 8 warpi vom intercepta norul.

La auzul acestor cuvinte, Sulu privi ezitând către fotoliul de comandă, gata să protesteze.

— Vom… intercepta… norul… repetă Kirk distinct.

Ştia foarte bine că toată lumea avea ochii aţintiţi asupra lui. Dar la ce naiba se aşteptau?

— Şi o vom face înainte de a ajunge la planeta locuită, Mantilles. În ciuda faptului că nu ştim încă adevărata natură a acestui nor. În ciuda faptului că are masa de multe milioane de ori mai mare decât cea a navei **Enterprise…** Eşti gata, domnule Sulu?

— Totul e pregătit, Căpitane.

— Atunci 8 warpi, te rog, locotenente.

Sulu se conformă. Doar Dumnezeu şi ofiţerii însărcinaţi cu navigaţia puteau prelucra textura spaţiului – şi în asemenea momente unii dintre ei cedau.

Poate de aceea, ofiţerii de navigaţie şi inginerii şefi aveau rata cea mai mare de clacare sau deranjament mintal din toată Flota Stelară.

Nava **Enterprise** ţâşni înainte.

— Dacă nu-l putem opri, Jim, milioane de oameni vor muri.

Kirk îşi roti scaunul.

— Salut, Bones. Ştiu. Poate chiar mai mulţi.

— Adevărat, doctore, continuă Spock. Dacă anihilarea planetară este una din caracteristicile acestui nor straniu, s-ar putea să caute lumi din instinct, aşa cum un animal îşi caută hrana. S-ar putea să consume şi stele, nu numai planete. Deşi pare mic în comparaţie chiar şi cu cea mai mică stea.

— Aproape la fel de mic cum suntem noi în comparaţie cu el? mormăi Kirk.

— Aproape, Căpitane, răspunse Spock sobru. Şi totuşi nu ştim nimic despre limitele norului. Dacă are astfel de posibilităţi selective, ar putea deveni o ameninţare pentru toate lumile din galaxie.

— Bones?

McCoy veni lângă Kirk. Toată lumea de pe punte îşi putea imagina, sau credea că e în stare s-o facă, ce se petrecea în mintea Căpitanului. Aşa că se făcură că ignoră conversaţia.

— Bones, am nevoie de o opinie medicală expertă asupra

psihologiei maselor.

— Nu te adresezi cui trebuie, Jim, veni răspunsul tranşant. Zău, pot avea unele opinii, dar în niciun caz experte.

— Eşti cel mai bun om pe care-l am. Spune-mi: să îndrăznim să comunicăm oamenilor de pe Mantilles ceea ce ştim? Aşa încât să poată încerca să salveze măcar o parte a populaţiei. Au aparate, pot ghici, dar nu vor şti decât atunci când va fi prea târziu.

McCoy ridică privirea către ecran, către norul mişcător. Imaginea îndepărtată n-avea nici ochi bulbucaţi, nici fălci deschise. În aparenţă, nu era mai ameninţător decât un nor de abur.

— Cât timp au la dispoziţie?

Arex veni cu răspunsul, iar lui Kirk nici măcar nu-i trecu prin cap să-l certe pe locotenent că trăsese cu urechea.

— Patru ore şi zece minute, domnule.

McCoy se uită la Kirk.

— Presupun că cei de pe Mantilles sunt organizaţi, educaţi, civilizaţi, nişte oameni care gândesc, Jim.

Kirk dădu din cap afirmativ.

— Şi eu văd la fel lucrurile, Bones. Cu siguranţă că vor intra în panică.

McCoy zâmbi subţire.

— Pe de altă parte, Căpitane, interveni Spock (şi era normal ca el să fie acela care să dea glas unui astfel de gând), s-ar putea să izbutească să salveze o mică parte a populaţiei.

— Foarte mult depinde şi de cine conduce, Jim, continuă McCoy. Cine este guvernatorul Mantillelor? Ştii ceva despre el?

— Robert Wesley, murmură Kirk, amintindu-şi de un incident de demult. A fost cândva în Flota Stelară. A părăsit-o acceptând postul de guvernator.

Aruncă o privire cu subînţeles doctorului.

— Nu e un isteric.

McCoy nu ezită.

— Atunci spune-i!

— Ne apropiem de nor, întrerupse Sulu.

— Foarte bine, locotenente. Kirk îi şopti apoi lui McCoy: Mulţumesc, Bones.

Apoi îşi ridică vocea ordonându-i Uhurei:

— Locotenente, deschide un canal de comunicaţie cu guvernatorul Wesley de pe Mantilles. Urgent.

— Am înţeles, domnule.

Pe măsură ce **Enterprise** se apropia de nor, perspectiva imaginii de pe ecran trebui să fie micşorată o dată, de două ori, chiar de trei ori. Apoi fu imposibil să se mai reducă imaginea.

Acum pe ecran nu mai era altceva decât forma aceea mişcătoare, enigmatică, ameninţătoare. Ecrana întregul univers.

Imaginea exercita o fascinaţie copleşitoare. Toată lumea se uita cu ochii ficşi la forma aceea gazoasă tot mai apropiată. Toată lumea în afară de Spock. El era mai interesat de computerul său.

— Căpitane, primesc informaţii anticipate de la senzorii care fac analizele chimice.

— Anticipate? Ah, vrei să spui…

— Da, Căpitane, sunt extrem de neobişnuite, în concordanţă cu natura unică a norului.

— Păi, spune-ne odată, ce fel de informaţii?

— Există indicaţii despre elemente prezente în nor, complet necunoscute, inexistente în tablourile noastre periodice. Acum sunt nouăzeci la sută sigur că teoria mea se confirmă.

— Ce teorie? întrebă Kirk.

— Cred că acest nor îşi are originea undeva în afara galaxiei noastre.

— Căpitane! strigă Sulu brusc.

Se întoarseră cu toţii către ecran.

Un segment al acelei forme masive se răsucea umflându-se cu o viteză incredibilă. Din acea umflătură, nişte spirale asemeni unor tentacule de abur gros se repeziră înainte brusc, avansând rapid în direcţia navei **Enterprise.** Odată formate, pseudopodele pufoase se mişcau cu o uimitoare flexibilitate şi viteză.

— Deviază cursul! strigă Kirk, în vreme ce mâinile îi mimau în mod reflex acţionarea comenzilor.

— Am înţeles, domnule, spuse Arex. Împreună cu Sulu se repeziră asupra comenzilor.

Dar la o asemenea apropiere de ţintă, o deviaţie a cursului

era aproape imposibilă. **Enterprise** nu era o pasăre-muscă, să se rotească în jurul propriei axe sau să zboare brusc înapoi. Chiar dacă textura navei ar fi supravieţuit unei asemenea manevre, toţi oamenii de la bord ar fi fost aruncaţi de inerţie prin suprastructura din faţă.

Era ca şi cum ar fi fost atacată de un ghem de bumbac. Tentaculele lungi se înfăşurară uşor în jurul navei. Apoi, de parcă viteza de 8 warpi şi motoarele cu o forţă teribilă nici n-ar fi existat, **Enterprise** începu să fie absorbită încet de către nor.

— Cu toată energia înapoi! ordonă Kirk, cu speranţă în glas.

— Toate motoarele înapoi, confirmă Sulu. Puntea de comandă se cutremură sub forţa şocului.

Dacă n-ar fi fost câmpul de compensaţie emanat de computer, nava s-ar fi fărâmat din cauza forţelor titanice opuse care acţionau brusc asupra ei. Imensa putere a motoarelor nu era suficientă pentru a o elibera.

— Nu e destul… Nu e destul! spuse McCoy printre dinţi, dând glas evidenţei.

— E un fel de antiplasmă, îi informă Spock, de parcă ar fi analizat compoziţia unei acadele. Ridică privirea de pe display. Generează o forţă de atracţie neobişnuit de puternică. Nu e vorba de gravitaţie, aşa cum o ştim noi, dar totuşi de ceva similar.

Kirk abia dacă-l auzi.

— Pregătiţi declanşarea fazerelor. Dacă e posibil, ţintiţi acolo unde tentaculele se desprind din nor.

— Suntem gata, spuse Sulu, câteva secunde mai târziu.

— Fazerele sunt pregătite, adăugă Arex.

— Foc!

Raze distrugătoare de energie pură ţâşniră din **Enterprise –** doar ca să dispară fără niciun efect vizibil în masa norului. Salvele puteau să fi fost trase la fel de bine şi în soare.

— Nimic, Căpitane, raportă Sulu.

Spock veni cu o explicaţie a incredibilului:

— Norul pare să aibă abilitatea de a absorbi energie, Căpitane. Nu este surprinzător, având în vedere ceea ce ştim deja despre el. Razele fazerelor noastre nu au fost reflectate de niciun fel de scut. Desigur, orice lucru care este capabil să

distrugă miezul topit al unei planete…

Nu era nicio nevoie să-şi mai termine gândul. Era ca şi cum ai încerca să ucizi o balenă cu scobitori!

Tentaculele continuară să tragă nava mai aproape de nor. Sulu fu primul care observă ruptura din suprafaţa acelei mase tulburi. Apăru o mică deschizătură care începu să se lărgească.

Cu motoarele de hiperspaţiu încă date înapoi, nava stelară dispăru în nor.

Kirk îşi simţi stomacul deplasându-i-se în sus. Se aştepta în orice clipă să-i iasă pe gură. Luminile de pe puntea de comandă începură să pâlpâie, scăzând în intensitate. Uhura fu azvârlită din scaun de o zdruncinătură extrem de violentă. Sulu fu aruncat un metru în aer, înainte de a fi izbit de punte, în timp ce Kirk şi Spock se ţineau cu disperare de fotolii.

Doar locotenentul Arex, cu cele trei braţe şi picioare ale sale, izbuti să-şi păstreze o poziţie cât de cât stabilă.

Din fericire, smucitura severă nu dură decât câteva secunde, pierzându-şi treptat din violenţă.

Peste puţin timp, nava îşi recăpătă complet echilibrul normal.

— Uhura?

Ea se repezi la postul ei, strâmbându-se din cauza durerii, şi începu să-şi verifice consola.

— Mă doare puţin spatele, asta-i tot, Căpitane.

— Ăsta e un punct de vedere, interveni McCoy.

Toată lumea era prea încordată pentru a râde, dar oricum, vorbele lui avură darul să mai reducă din şocul iniţial. Kirk izbuti chiar să zâmbească. Ca de obicei, Spock îl privi cu ochii goi pe glumeţul lui camarad.

— Domnule Sulu? strigă Kirk, după ce râsul îi îngheţă pe buze. Eşti operaţional?

Încercase să facă o glumă. Ofiţerul de navigaţie suferea, evident, şi, la fel de evident, încerca să o ascundă.

— Cred… că există posibilitatea ca piciorul meu stâng să fie rupt, Căpitane.

— Treci la infirmerie, locotenente.

Sulu nu dădu niciun semn însă că ar fi avut de gând să plece.

— Dacă nu te superi, Căpitane, răspunse el, lucrând deja la computer pentru aflarea poziţiei, aş dori să rămân la post.

O altă grimasă de durere îi străbătu chipul, dar el întoarse capul şi Kirk nu observă nimic.

McCoy obiectă cu tărie, îndreptându-se către Sulu:

— Locotenente, îţi ordon să…

Apoi se opri. Acum, mai mult ca niciodată, Kirk urma să aibă nevoie de măiestria ofiţerului său principal de navigaţie.

— În regulă, domnule Sulu, poţi rămâne la post, în timp ce eu mă voi ocupa puţin de piciorul dumitale.

McCoy se apucă de treabă.

Sulu privea display-ul, strâmbându-se din când în când.

— Domnule Sulu, spuse Kirk, uitându-se la ecranul care devenise opac. Vezi ce informaţii poţi obţine de la scannere.

Sulu acţionă mai multe butoane. Dar nu se întâmplă nimic.

— Conectează frecvenţele de urgenţă, domnule Sulu.

Imediat, ofiţerul acţionă un alt set de comenzi. Ecranul începu să se limpezească şi, în cele din urmă se formă o imagine. O exclamaţie de uimire se auzi pe puntea de comandă.

Scena de pe ecranul principal era stranie, dar şi frumoasă în acelaşi timp. Se părea că pluteau, într-un fel de ceaţă deasă, deasupra unui peisaj mişcător şi fantastic, cu nuanţe de maro şi gri. Iceberguri uriaşe şi monolitice – bucăţi din planeta Alondra – pluteau odată cu ei în derivă, prin ceaţă. Multe dintre fragmente aveau dimensiunile unor asteroizi mari. Ori de câte ori se apropiau, făceau ca nava să pară pitică pe lângă ele.

McCoy găsi şi un alt motiv de uimire.

— Suntem încă intacţi, murmură el. Şi totuşi, probabil că ne aflăm în interiorul norului!

Uhura verifică de îndată.

— Toate nivelele raportează zguduiri considerabile, Căpitane. Dar avariile sunt neglijabile.

Sulu ridică ochii de pe consolă.

— Căpitane, câteva obiecte se apropie de noi. Coordonatele… mă rog… Arătă către ecran: Iată-le.

O clipă mai târziu, două pete uriaşe şi neregulate obturară ecranul. Kirk nu avu nevoie de informaţiile senzorilor pentru a-şi da seama că se îndreptau direct către **Enterprise.** Mărimea lor creştea până la dimensiuni ameninţătoare, pe măsură ce distanţa dintre ele şi nava prinsă în capcană se micşora.

— Ecranele de deviere sunt declanşate, informă Arex. Iniţiase operaţiunea de deviere fără să aştepte comanda lui Kirk – în acest caz dovedind faptul că era un ofiţer bun. Existau şi momente în care protocolul putea fi ignorat.

— Alte obiecte se apropie de noi, adăugă Sulu emoţionat.

Kirk cercetă formele care creşteau în dimensiuni. Nu exista nimic care să dovedească faptul că ar fi avut intenţii belicoase. Erau complet lipsite de gheare, colţi, coarne sau, mă rog, vreo altă trăsătură ameninţătoare. Însă felul în care se deplasau către **Enterprise** era totuşi agresiv.

— Ce spun analizele, Spock?

— Rezultatele sunt foarte clare, domnule. E vorba de nişte forme organizate de antimaterie.

În clipa aceea, vocea inginerului şef Scott se auzi în interfon.

— Secţia motoare către Căpitan.

Kirk apăsă pe butonul aflat pe braţul fotoliului de comandă:

— Ce este, Scotty?

— Căpitane, scuturile noastre de deviaţie nu vor rezista prea mult.

— Ştiu, Scotty.

Kirk aruncă încă o privire rapidă spre ecran. Acum culoarea roşie a fragmentelor pulsa vizibil. Pe măsură ce culoarea creştea în strălucire, nu se putea să nu rămâi cu impresia că puneau ceva la cale.

— Scotty, pregăteşte scuturile pentru a lansa o salvă de antimaterie. Nu pot să precizez cât de puternică să fie, dar, oricum, e bine să le oferim ceva mai mult decât o gâdilătură.

Urmă o scurtă pauză, de parcă inginerul s-ar fi gândit la ceva. Din difuzor se auzi apoi:

— Am înţeles, Căpitane.

Sulu îşi luă privirea de pe ecran, fixând-o pe un indicator foarte rar activat.

— Salvele de antimaterie sunt gata, domnule.

Petele gigantice erau aproape deasupra navei.

— Activează!

Sulu apăsă pe buton. Instantaneu, deşi nu se zări nicio explozie, niciun fel de flacără orbitoare, cele două mase amorfe se îndepărtară de **Enterprise.** Uhura bătu din palme, dar se

opri repede. Scăpaseră doar temporar.

La o oarecare distanţă, petele încetiniră şi se opriră. Toată lumea de pe punte aştepta cu sufletul la gură. Apoi începură să avanseze către navă din nou. Existau însă şi semne încurajatoare. Puternica salvă de antimaterie, pe care motoarele navei o declanşaseră, avusese ceva efect.

Culoarea strălucitoare a celor două forme agresive se estompase şi pulsaţia părea mai slabă. Acum erau amândouă de un roz deschis.

— Să le oferim o raţie dublă, domnule Sulu.

Sulu păru să ezite o clipă, dar Kirk repetă ordinul:

— Am spus să dublezi încărcătura.

Sulu se ocupă de consolă.

— Gata, domnule.

Kirk privi, aşteptă până ce două pete monstruoase păreau gata să învăluie nava, şi apoi dădu comanda de declanşare.

Cele două forme ezitară, se cutremurară – şi începură să se îndepărteze de **Enterprise.** Pe măsură ce făceau asta, culoarea li se schimba, decolorându-se până la alb. Apoi, formele masive se rupseră, se dizolvară în bucăţi din ce în ce mai mici care, în cele din urmă, dispărură cu totul.

Discuţii precipitate umplură puntea. Toată lumea părea să aibă ceva de spus, cu excepţia lui Spock. Mintea lui era, în mod evident, în altă parte.

— Ei, Spock, ai tras vreo concluzie?

— Doar începutul unei teorii, Căpitane. Schiţa unei ipoteze.

Lansă bomba cu un calm înnebunitor:

— Este posibil ca acest nor, în care noi suntem prizonieri, să fie ceva viu. O entitate conştientă. Este opinia mea, care ar putea fi totuşi infirmată de date ulterioare.

Arex fluieră. Se auziră exclamaţii de surpriză şi de şoc din partea celorlalţi.

— Asta-i bună, Spock.

Impulsul iniţial al lui Kirk fu să respingă incredibila afirmaţie. O fiinţă vie, lată de opt sute de mii de kilometri! Nu, e o nebunie!

Totuşi Spock, deşi imposibil de impresionat, era pe deplin conştient de efectul pe care l-ar putea avea asupra celorlalţi

afirmaţia lui. Teoria, sau ipoteza, n-ar fi fost enunţată decât în cazul unei probabilităţi foarte mari ca ea să fie veridică. Prin urmare, Kirk îşi înghiţi reacţia de respingere şi se întoarse calm către Bones. O astfel de prudenţă îl ferise de ridicol în mai multe rânduri.

— Tu ce spui, Bones? Ai vreo opinie?

Observase că McCoy folosise computerul principal pentru a afla răspuns la propriile-i nedumeriri.

— Există cu siguranţă o asemănare, Jim. Nu ştiu cât ne putem baza pe asta, dar pot să-ţi spun un lucru. Trebuie să ieşim cât mai repede de aici. Ceţurile alea de-acolo (şi arătă cu capul în direcţia ecranului, pe care se vedea doar o pâclă cenuşie) au, conform ultimelor informaţii de la senzorii noştri chimici, multe dintre caracteristicile enzimelor de macromorfază. Dacă scuturile noastre vor ceda – şi oricum, nu vor rezista prea mult sub o asemenea presiune – fuzelajul va fi repede corodat şi vom fi cu toţii rupţi în particule minuscule, digerabile, de mărimea unei înghiţituri.

— Înclin să-i dau dreptate doctorului, spuse Spock, cu ochii fixaţi pe monitorul computerului. Am analizat planeta Alondra. Masa ei distrusă s-a tot micşorat de când am intrat în nor. În schimb, nivelurile de energie au crescut. Analogia este evidentă.

— Transformă masa în energie, desigur, fu Kirk de acord, uimit de propriile cuvinte. Chiar şi aşa, noi…

Toată lumea ridică ochii, căci se auzi un sunet puternic. Venea din direcţia Uhurei. Ea îşi reveni din surpriza iniţială, îşi verifică aparatura şi micşoră în grabă volumul.

— Căpitane, am un mesaj prin subspaţiu de la guvernatorul Wesley, de pe Mantilles.

Se opri şi întoarse capul uşor jenată.

— Am uitat. Izbutisem să fac legătura cu el, înainte de a fi… atraşi.

Kirk căzu pe gânduri. Putea să vorbească chiar de acolo, desigur. Dar cu cât erau mai puţini cei care aflau deciziile finale luate cu privire la lumea aceea condamnată, era cu atât mai bine. Ştirile puteau răsufla în vreun fel şi, la bordul navei, puteau fi membri ai echipajului cu rude sau prieteni apropiaţi pe planeta aceea. Avea şi aşa destule necazuri.

Se ridică.

— Am să vorbesc din cabina mea, locotenente.

— Bine, Căpitane.

— Domnule Sulu, domnule Spock – utilizaţi scanner-ele pentru a alcătui o schemă a compoziţiei şi structurii interioare a norului. Apoi transmiteţi-o computerului-bibliotecă pentru analiză şi pregătirea unei diagrame iniţiale. E timpul să ştim unde ne aflăm.

Se întoarse şi, în drum către cabina lui, auzi cele două voci rostind „da, domnule”.

X

Scurta plimbare de la lift până-n cabina lui, îi oferi câteva secunde preţioase de gândire. Numărul opţiunilor care îi stăteau în faţă erau acum limitate sever şi, cu fiecare minut, deveneau tot mai puţine. N-avu nevoie de mult timp pentru a le examina pe toate.

Optzeci şi două de milioane de suflete.

Şi bum!

Dădu din cap şi blestemă cumplit. Simţea uneori nevoia să ia arma aia străveche cu proiectil din cutia ei aflată în holul ofiţerilor, şi să împuşte tot ce era fragil şi delicat. Ăsta era necazul cu armele moderne. Fazerele nu aveau recul. Nu făceau mai mult zgomot decât soneria unei uşi. Capacităţile lor distructive erau considerabile. Dar efectul lor psihologic era nul.

Optzeci şi două de milioane. Putea înţelege moartea a zece sau douăzeci de fiinţe inteligente în acelaşi timp. Dar ce urma să se întâmple era prea copleşitor. Era vorba de o cifră enormă, o lume întreagă redusă la o abstracţie matematică.

Doar că oamenii care locuiau acolo erau reali.

Bob Wesley era doar puţin mai în vârstă decât Kirk. Când apăru pe ecran, părea calm şi competent. Avea doar câteva cute în plus pe faţă, iar părul îi era mai aproape de alb. Asasinii subtili ai politicii puteau fi mai greu de suportat pentru un om decât toate teoriile spaţiului.

Acum părea chiar mai bătrân faţă de vârsta pe care o avea. Nu făcu nicio încercare să-şi ascundă povara acelui sentiment. Când jmaginea se materializă pe ecranul minuscul, Kirk fu şocat. Îi transmise lui Wesley faptele.

— Trei ore şi jumătate, Jim, spuse Wesley încet, fiecare cuvânt rostogolindu-se şi sunând ca un clopot uriaş. Nu este destul. Nici măcar pe-aproape. Chiar dacă aş avea navele pregătite pentru evacuare.

Kirk încercă să se gândească la ceva încurajator, dar nu putu să rostească decât adevărul:

— Ai timp să salvezi câţiva *oameni,* Bob.

Wesley mormăi un răspuns.

— Dacă ştirea se află (şi se va afla, indiferent cât ne vom strădui noi să păstrăm secretul) nu va face decât să declanşeze panica mai curând. Tuşi uşor. Dar ai dreptate, desigur. Trebuie să facem puţinul pe care-l putem.

Kirk nu văzuse niciodată un om arătând aşa de neajutorat. Se întrebă oare cum ar fi reacţionat el dacă ar fi fost în locul lui.

Oameni puternici se sinuciseseră din cauza inabilităţii de a face faţă unor situaţii mult mai puţin zdrobitoare.

Autodistrugerea, cel puţin, nu-i stătea în caracter lui Bob Wesley.

— Cum... (şi Kirk se trezi înecându-se cu propriile vorbe), cum ai de gând să alegi?

Răspunsul lui Wesley era de aşteptat.

— Nu-i vorba de nicio alegere. O să salvăm câţiva copii.

Făcu un gest obosit de adio.

— Şi acum scuză-mă, Jim. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă. A trecut atâta vreme, dar am multe de făcut. Nu mi-a mai rămas prea mult timp.

— Sigur, Bob. Kirk se strădui să pară încurajator, dar nu prea reuşi. O să te chem mai târziu dacă aflu ceva nou.

Wesley ridică uşor din umeri.

— Dacă vrei... Părea deja un om mort. Resemnat cu o soartă inevitabilă.

Ecranul se întunecă brusc. Câteva minute lungi, Kirk se uită la el gândindu-se. Încet-încet, sprâncenele i se împreunară şi dinţii îi scrâşniră într-o mânie tăcută.

Când ajunse din nou pe punte, tristeţea care începuse să-l copleşească fusese deja îndepărtată de o hotărâre invincibilă de a face *ceva.*

Dar *cum?*

În trei ore şi douăzeci de minute, norul avea să înghită Mantilles. Dacă asta i se permitea, milioane de oameni aveau să dispară. Liftul se opri şi el păşi pe punte.

Foarte bine! Nu trebuie să se întâmple.

Asta era.

Se opri şi se uită în ochii fiecărui ofiţer prezent. Când, în cele din urmă îşi reluă locul şi vorbi, cuvintele sale erau adresate lui Spock şi McCoy.

— Haideţi, domnilor. Am nevoie de ajutorul vostru. De analizele, evaluările, opiniile voastre – indiferent cât ar fi ele de nebuneşti. Puneţi-vă minţile la contribuţie, fir-ar să fie! Trebuie să găsim o soluţie pentru ca *nimeni* de pe Mantilles să nu moară.

Pentru un outsider, nefamiliarizat cu situaţia, vorbele lui ar fi sunat ridicol. Însă în acel moment, acolo pe punte, nu era deloc aşa. De fapt, părea aproape rezonabil.

— Începeţi cu lucrurile de bază, termină el.

Pe puntea de comandă se făcu linişte. Apoi, Spock spuse:

— Dacă luăm în considerare faptul că norul este o fiinţă vie, înseamnă că are nevoie de o formă oarecare de hrană pentru a trăi.

Kirk aprobă din cap, adăugând:

— Şi am ajuns la concluzia că norul ăsta trăieşte din energia pe care o transformă din masa planetelor pe care le consumă – în acest caz, planeta Alondra. Până acum însă nu avem o dovadă fermă că aşa stau lucrurile.

— Exact, confirmă Spock. Dar, aparent seamănă cu un animal uriaş care paşte ici-colo, pe păşunea universului.

Frazeologia aceea poetică îl făcu pe doctorul McCoy să piardă douăsprezece rânduri întregi din analiza biologică pe care i-o arăta computerul. Trebui să dea banda înapoi pentru a citi din nou informaţiile.

— Bine, fu Kirk de acord, mângâindu-şi bărbia. Atunci să mergem pe ideea asta până la capăt. Bones, ce ne poţi spune

despre petele alea antagonice?

— Judecând după felul în care au reacţionat la prezenţa noastră, aş spune că au aceeaşi funcţie ca şi dinţii, Jim. Sparg bucăţile mai mari de materie pentru a fi digerate mai uşor. Probabil că ne-au crezut mai mari decât eram, pentru că, în comparaţie cu fragmentele alea de planetă care plutesc în jurul nostru, suntem deja de mărime digerabilă. Probabil că motoarele noastre au emanat destulă energie pentru a da impresia că suntem mai nutritivi decât în realitate.

Kirk dădu din cap şi se întoarse către Sulu.

— Locotenente, scannerele computerului trebuie să fi ajuns la vreo concluzie apropo de compoziţia şi structura norului.

— Da, domnule. Sulu se întoarse către consolă. Computerul a terminat schema. O va afişa imediat.

Apăsă pe un buton. Pe ecran, pentru prima oară, avură o imagine mai cuprinzătoare a interiorului masivei lor gazde.

Ca formă, semăna mai degrabă cu o pereche de plămâni umani lipiţi între ei. În loc de trahee sau esofag, exista o umflătură de forma unui clondir, în mijloc. Ridicându-se din vârful acelei forme ce aducea cu o pară, mai exista încă o cavitate lungă şi mai îngustă.

Din vârful acelei suprafeţe, un pasaj lung şi cilindric părea să se deschidă în spaţiu.

Astfel redusă la mărimea ecranului şi abia schiţată, diagrama părea insignifiantă, aproape comică, precum desenul unui copil. Dar după ce văzuseră ce se întâmplase cu Alondra, nimănui nu-i venea să râdă.

Problema era că schema punea acea fiinţă stranie într-o perspectivă nerelevantă. Minusculul punct alb care reprezenta nava **Enterprise,** de exemplu, nici nu putea fi văzut pe ecran la o asemenea scară. Norul era mult prea mare. În realitate, era prea enorm pentru a fi înţeles. Pe diagramă, era redus în mod greşit la o formă oarecare, inofensivă.

Totuşi, se putea trage o concluzie şi din imaginea aceea şi Kirk studie desenul cu intensitate. Cel puţin lui, schema nu-i dădea niciun fel de sentiment fals de securitate.

Contururile norului nu erau fixate, ci păreau să curgă şi să se schimbe aşa cum ar fi făcut un organism format în cea mai

mare parte din gaz. Totuşi, era destul de solid pentru ca el să comenteze:

— Se pare că are un fel de anatomie reglabilă. Deschizătura aceea pe unde am fost atraşi iniţial, nu se vede. Probabil că s-a închis rapid în spatele nostru. În schimb, există un fel de deschizătură permanentă acolo, în vârf.

— Nu ştiu, Jim, interveni McCoy, prinzând ideea Căpitanului. Dacă lucrul ăsta are şi un fel de sistem digestiv colosal, nu ştiu cum o vom putea scoate la capăt.

— Trei ore şi cinci minute până ce norul va ajunge la Mantilles, domnule, anunţă Arex sobru.

Kirk dădu din cap, semn că auzise informaţia. Luase deja o decizie. O dată în plus, timpul era cel care dicta o mişcare rapidă.

— Deoarece se pare că nu există decât o singură ieşire, trebuie să încercăm. Domnule Sulu, du-ne drept în regiunea centrală.

— Am înţeles, domnule.

Kirk îşi puse cotul drept pe braţul fotoliului de comandă şi îşi sprijini bărbia în palmă. Un zâmbet uşor îi marca chipul.

— Şi dacă lucrul ăsta chiar are un stomac, s-ar putea să-i oferim o digestie care să-l facă să-i piară cheful de Mantilles.

Nu le luă mult ca să ajungă la capătul suprafeţei pe care computerul o indicase ca fiind cavitatea centrală a norului. Exista un singur impediment pentru a merge mai departe.

Intrarea în acea cavitate era închisă.

Închisă de o valvă care pulsa, semănând vag cu un iris.

— Am ajuns la intrarea în cavitatea centrală, Căpitane, confirmă Sulu.

McCoy râse nervos în vreme ce studia drumul pe care intenţionau să-l urmeze.

— Şi acum ce facem? Batem la uşă?

Nava se cutremură brusc. De data asta, şocul păru suportabil şi nimeni nu fu rănit. Nu aducea deloc cu violenţa impactului de dinainte, atunci când fuseseră atraşi în masa norului.

— Nu-i nevoie, Bones, murmură Kirk printre buze. Uite că intrăm…

Irisul se deschidea.

Măturată ca o frunză de furtună, **Enterprise** fu atrasă în zona centrală, însoţită de o pâclă plutitoare şi mai multe bucăţi gigantice din planeta Alondra. Apoi, irisul se închise în spatele lor.

Scena din perimetrul central era tot atât de radical diferită de zonele prin care trecuseră deja, aşa cum era de întunecimea spaţiului gol însuşi. Părea un caleidoscop de culori, strălucitoare ca nişte curcubee, pătate ici-colo de explozii teribile.

Forme uriaşe, piramidale, se profilau din peretele de-a lungul căruia pluteau în derivă. Văzură pe ecran un fragment uriaş de planetă care se apropia de una din piramidele acelea. Păru să ezite în spaţiu, o atinse…

O explozie care ar fi făcut de ruşine orice obiect mai mic decât o pată solară, umplu ecranul cu o lumină de un alb pur, orbitor. Strălucirea se estompă rapid. Dacă scannerele n-ar fi întunecat automat ecranul pentru a proteja privirea, ochii lor ar fi fost serios afectaţi. Aşa însă, nu fură decât uşor deranjaţi.

Când putură vedea din nou clar, primul lucru observabil fu dispariţia acelui fragment din Alondra. Dar piramida zveltă cu care se ciocnise strălucea incandescentă din cauza energiei reziduale – energie produsă de întâlnirea lor şi de explozia care urmase.

O undă de şoc lovi curând după aceea nava, dar impactul dăduse computerelor timpul necesar pentru contracararea puternicelor efecte. În fond, se aflau la distanţe planetare de perete. Nava nu avu de suferit.

Exploziile continuară să aibă loc la intervale regulate, unele mai slabe, altele mai puternice decât prima. Deşi **Enterprise** trecea cu uşurinţă de undele de şoc, balansul permanent împiedica observaţia şi făcea navigaţia tot mai dificilă.

Totuşi, nava izbuti să găsească un drum prin zona centrală, manevrată cu abilitate de Sulu şi Arex.

Uhura privi ciclul distrugere/creştere al piramidelor, întrebându-se uluită:

— Ce naiba sunt alea?

McCoy făcuse diverse analogii, odată cu observaţiile.

— Am să emit acum o ipoteză ştiinţifică. Trase aer în piept, lăsându-l să iasă încet. Cred că acum ne deplasăm prin ceea ce

la om corespunde intestinului subţire. Formele acelea care cresc în perete par să fie întrucâtva similare cu mucoasa viloasă a omului.

— Mucoasa viloasă?

Kirk întoarse capul întrebător către doctor. Fiziologia, umană sau de alt fel, nu fusese niciodată unul din subiectele lui favorite. Petrecuse prea mult timp studiind fizica spaţială sau aerodinamica, fusese prea ocupat cu atribuţiile administrative. E adevărat, se presupunea că un căpitan de navă stelară ar fi trebuit să aibă oricând tot felul de informaţii, aproape ca un computer-bibliotecă. Dar chiar şi aşa…

McCoy aprobă din cap.

— Intestinul subţire al omului are milioane de vili, deşi sunt mai mult sau mai puţin permanenţi. Nu se autodistrug în contact cu hrana, aşa cum par să facă ăştia. Ei absorb substanţele nutritive în corp…

În vreme ce doctorul îşi continua comparaţiile biologice, toată lumea de pe punte avu destul timp să studieze procesul.

Deşi erau dificil de comparat forţele acelea titanice care acţionau pe ecran, cu ceea ce se întâmpla undeva, în zona stomacului fiecăruia.

O secţiune a unui fel de munte uriaş fu atrasă către o piramidă şi, după cum era de aşteptat, se dezintegră într-o explozie strălucitoare în momentul contactului. Piramida crescu în mod alarmant, în vreme ce absorbea energia emanată de explozie. Dar în acelaşi timp îşi schimbă forma. De fapt, se retrase în perete. Imediat, o nouă piramidă începu să se formeze şi să se extindă undeva, în stânga celei dispărute.

În acel moment Spock ridică privirea de la postul său.

— Căpitane, după informaţiile pe care ni le-au transmis senzorii, formaţiunile astea analoage mucoasei viloase, sunt compuse din antimaterie solidă! Dacă **Enterprise** va atinge vreuna…

— … vom dispărea mai repede decât o bucată de ciocolată aflată în raza fazerului, completă Kirk. Domnule Sulu, menţine scuturile cu orice preţ!

— Am să încerc, Căpitane.

Kirk îşi îndreptă atenţia către ecran. Nava îşi continua drumul

prin centrul haotic al acelei fiinţe. Într-un fel, continua conversie masă-energie îi amintea de o reacţie termo-nucleară încetinită de multe ori.

— Incredibil! Pur şi simplu incredibil! şopti el. Atât de multă energie…

Privi o altă bucată de lume dispărând într-o explozie colosală. Se producea aici destulă energie pentru motoarele unor flote nesfârşite de nave galactice, pentru a lumina lumi întregi. Şi toată era risipită.

Şi totuşi, îşi aminti, creatura era de altă părere. Deşi el se îndoia cu toată sinceritatea că ar fi fost capabilă să aibă păreri.

— Piramidele se resorb odată cu înghiţirea energiei, apoi încep să se regenereze, pregătindu-se să înceapă ciclul.

Spock fu de acord:

— Este în mod clar vorba de faptul că aici acţionează un proces digestiv natural, Căpitane. Senzorii au indicat, atunci când am pătruns pentru prima oară, că un câmp de forţă natural, de vaste dimensiuni, funcţionează în această zonă centrală. La început, n-am fost sigur de scopul lui. Acum este perfect clar. Câmpul serveşte pentru a restrânge secvenţele materie/antimaterie şi a le obliga să rămână în limite manevrabile. Altfel, creatura n-ar face altceva decât să se înghită singură până la ultima bucăţică.

Uhura primi o comunicaţie pe care o transferă imediat pe difuzoarele principale.

— Compartimentul motoare către puntea de comandă.

Kirk apăsă pe un buton:

— Da, Scotty?

— Funcţionarea continuă a deviatoarelor pune motoarele într-o situaţie foarte dificilă. Rezervele noastre de antimaterie sunt pe sfârşite. Punând la socoteală şi continua energie maximă de care avem nevoie pentru scuturi, nu stăm bine deloc. Rezerva de energie scade repede. Prea repede.

Prea repede, prea repede…! Totul se întâmpla prea repede. Blestemat fie universul care putea porunci unei infinităţi şi totuşi nu avea timp de pierdut!

— Cât timp mai avem, Scotty?

— Douăzeci şi unu de minute, Căpitane… Fără nicio marjă de

siguranţă. Asta-i tot. Dar dacă indicatorul de energie scade sub două antikile n-o să avem nici măcar atât. Motoarele nu vor avea destulă antimasă pentru susţinerea reacţiei. Vom pierde energia de bază, ca şi scuturile şi deviatoarele.

— Mulţumesc, domnule Scott.

Închise intercomul şi întoarse privirea către sectorul navigaţie.

— Măreşte viteza, domnule Arex. Ştiu că nu este uşor să manevrezi în zona asta, dar trebuie să ne facem drum prin deschizătura de la celălalt capăt.

Răspunsul lui Arex veni imediat:

— Da, domnule, o s-o facem.

Trecură lungi minute, în timp ce **Enterprise** îşi croia drum în mare viteză prin jungla aceea stranie de piramide gigantice, înconjurată de explozii inimaginabile.

O vreme păru că vor izbuti să ajungă la ieşire fără nicio problemă… Apoi… probabil Arex sau Sulu calculaseră un pic greşit, sau poate viteza era pur şi simplu prea mare pentru un culoar atât de strâmt.

Giroscoapele spaţiale începură să urle, protestând, în vreme ce computerele se străduiau să corecteze poziţia navei. Pluteau către una din piramide.

— Nu pot să menţin direcţia, domnule, strigă Sulu disperat. Folosesc toată energia.

— Măreşte ecranele deviatoare la maximum.

— Ecranele deviatoare la maximum, raportă Arex.

Nava galactică se cutremură, străduindu-se să se îndepărteze. Una dintre piramidele acelea lungi şi zvelte păru să sară după ei, înaintând înfometată şi crescând la proporţii gigantice pe ecran.

Rămase enormă, dar, foarte abrupt, încetă să mai crească în dimensiuni. Începu să se mişte, apoi dispăru de pe ecran, în vreme ce **Enterprise** îşi vedea de drum.

Kirk încercă să se relaxeze puţin, dar descoperi că nu era în stare. Avea toţi muşchii încordaţi. Dacă vor mai trece încă o dată pe lângă o piramidă din aceea, deviatoarele se vor prăbuşi pur şi simplu sub imensa presiune. Iar după asta, fiecare atom care însemna **Enterprise** şi echipajul ei, ar fi fost anihilat.

Difuzoarele intrară din nou în funcţiune. Era o comunicare din partea lui Scott. Kirk se aştepta la ea. Ultima încercare prin care tocmai trecuseră, epuizase toate rezervele de siguranţă.

Problema era: mai aveau oare sau nu vreo posibilitate de scăpare?

— Preia comanda, domnule Spock, spuse el, după ce Scott îşi termină raportul detaliat. Mă duc la motoare.

— Foarte bine, Căpitane.

Scott îl aştepta când liftul se opri pe puntea compartimentului motoare. Nu spuse nimic, în schimb se îndreptă către o consolă din apropiere; pe ecran, informaţiile erau elocvente. Aparatul vorbi în locul lui. Arăta nivelul energiei din rezervoarele centrale de antimaterie.

Indicatorul pâlpâia nesigur în jurul cifrei doi.

— Asta-i, Căpitane. Nimic nu va putea schimba nivelul ăsta. Dacă nu oprim scurgerea excesivă de energie chiar acum, s-a zis cu noi.

— S-a zis cu noi dacă o vom face, Scotty. Tu eşti inginerul şef – într-un fel, asta este mai mult nava ta decât a mea. Găseşte ceva!

— Păi… Expresia lui Scott arăta că o idee avea el, dar nu îndrăznea să-i dea glas.

— Hai, Scotty… Dacă ai ceva mai concret decât o rugăciune, sunt gata să te ascult.

Cât despre rugăciune, el încercase deja, fără niciun rezultat însă.

— Căpitane, toate rapoartele pe care le primim de la senzori ne arată că piramidele acelea sunt convertoare de materie/antimaterie de un înalt potenţial energetic. Dacă am putea în vreun fel obţine măcar puţin – o cantitate infinitezimală din creatura asta – ne-ar putea servi drept combustibil. Dacă am pune asta în motoare, cu excepţia faptului că ar putea avea proprietăţi fizice unice, ar trebui să le facă să funcţioneze. Am avea destulă energie pentru a face ca motoarele să meargă la maximum, pentru a menţine de asemenea deviatoarele şi scuturile.

Kirk căzu pe gânduri.

— Să zicem că ne-ar suplini nevoia de antimaterie. Dar avem nevoie şi de regenerarea motoarelor care funcţionează cu materie.

Scott zâmbi.

— Materia nu-i nicio problemă, domnule, l-am pus deja pe oamenii mei să încarce câteva din bucăţile de planetă care plutesc liber în jurul nostru. Există pe aici destulă materie pentru un milion de nave galactice. Cât despre antimaterie, nu ne putem atinge de ea – şi nici n-o putem lăsa să atingă nimic solid, desigur. M-am gândit la dificultăţi, Căpitane. Nu e deloc ca şi cum ai tăia lemne de foc. Dar cred că ar exista o şansă să o putem tăia cu o rază neutră, pentru a o transporta apoi la bord.

— S-o transportăm la bord? Kirk păru sceptic. Dacă intră în contact cu interiorul navei sau cu oricare dintre noi, măcar pentru o microsecundă, va fi sfârşitul.

— Asta nu se va întâmpla, Căpitane, obiectă Scott energic. Sunt sigur că pot improviza un câmp de forţă care să menţină antimateria suspendată în centru. O versiune mai mică, mai primitivă, a instrumentului normal folosit la staţiile de aprovizionare. Apoi pot transfera totul printr-o rază tractoare într-o nacelă pentru antimaterie. Micul generator şi comenzile pentru câmpul în sine pot fi dezintegrate în clipa în care motoarele vor începe să se regenereze. De îndată ce vom izbuti transportul iniţial, restul ar trebui să decurgă fără probleme.

Observă expresia ciudată de pe chipul lui Kirk.

— Îmi pare rău, domnule, dar n-am intenţionat să spun vreo glumă.

— Las-o baltă, Scotty, n-are nicio importanţă. Zâmbiră.

Apoi Kirk se gândi în mod serios la propunerea inginerului şef.

— Domnule Scott, ideea asta pare ideea unui nebun, îţi dai seama, nu-i aşa?

— Da, domnule!

— Ai lucrat constant sub un enorm stres care ţi-a afectat gândirea. E clar că ai lucrat cu câteva circuite arse.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

— Hai să încercăm naibii chestia asta.

Câteva secunde mai târziu, Scott se afla în faţa consolei, comunicând ceea ce avea nevoie lui Sulu. Apoi, cei doi se

îndreptară în fugă spre camera de teleportare.

Enterprise îşi schimbă direcţia. Se apropie cât de mult îndrăzni de o piramidă. Protuberanţa fusese aleasă pentru că era ceva mai izolată de vecinele sale.

În vreme ce Arex poziţiona nava cu mare grijă, o rază tractoare, a cărei strălucire se pierdea în exploziile din apropiere, ţâşni din navă şi desprinse doi metri pătraţi din structura piramidei.

Dacă fiinţa aceea noroasă simţi minuscula biopsie, nu dădu niciun semn.

— Am prins-o, domnule, anunţă Scott.

Kirk stătea lângă el, în încăperea principală pentru teleportare.

— Domnule Kyle, îi spuse Scott şefului teleportării. Adu-o la bord.

Kyle aprobă din cap. Un cub mare de metal cu mânere pe ambele părţi apăru pe unul dintre discurile de teleportare. O altă parte a cubului era plină cu diagrame, butoane şi generatoare. Acestea produceau şi reglau câmpul de forţă invizibil din interior. Cubul nu era impresionant, dar putea păstra stabilă destulă antimaterie pentru a distruge un continent.

O strălucire multicoloră familiară apăru chiar deasupra marginii de sus a cutiei. Kyle se grăbi să regleze comenzile.

Strălucirea dispăru.

Încet, coborî levierul de teleportare, singurul activat, şi dădu drumul unui oftat de uşurare când încheie operaţiunea.

— Îmi pare rău, domnule, îi spuse lui Kirk. Era cât pe-aci să o materializez în afara câmpului.

— Bine că n-ai făcut-o, spuse Kirk calm.

În sinea lui însă tremurase de teamă. Antimateria aceea nu avea decât să intre în contact chiar şi cu aerul din încăpere şi ar fi fost destul ca să o facă să explodeze.

— Presupun că acum este într-adevăr înăuntru.

Kyle fu destul de sigur pe el pentru a da din cap aprobativ, fără a privi indicatoarele.

Kirk, Scott şi doi tehnicieni înaintară către cutia ameninţătoare. Scott avea într-o mână un instrument de

telecomandă. Se urcară pe platforma de teleportare şi, unul câte unul, aruncară câte o privire în interiorul cubului deschis.

Înăuntru, plutind uşor în vid, se afla bucata desprinsă din piramidă.

— Vasăzică aşa arată antimateria, şopti Kyle tulburat.

Ca majoritatea echipajului navei **Enterprise,** meseria lui nu-l punea niciodată în contact cu lucrul acela incredibil de periculos. Şi, de altfel, nici nu ţinea să aibă de-a face cu aşa ceva.

— Nici nu pare reală, nu-i aşa? murmură Kirk. Aparţine mai degrabă imaginaţiei. Materialul ăsta a fost unicornul fizicii atomice.

Aruncă o privire rapidă inginerului şef şi spuse pe un ton de urgenţă:

— Scotty, mai avem zece minute.

Scott îşi verifica un instrument pe care îl ţinea în mână.

— Voiam doar să mă asigur că nu există oscilaţii ale câmpului, Căpitane. Dar funcţionează foarte bine. Să mergem.

Îşi fixă aparatul la centură, apoi el şi Kirk se puseră de-o parte şi de alta a cubului. Apucară de mânere şi-l ridicară. Operaţiunea ar fi fost mai simplă cu o rază tractoare, dar mult mai riscantă. Scott nu dorea să folosească un câmp pentru a deplasa un altul. Ciudate lucruri se întâmplau uneori când se interferau câmpuri de energie cu proprietăţi şi funcţii diferite.

Din punct de vedere teoretic, cubul era plin cu nimic. Ar fi trebuit să simtă doar greutatea cutiei care conţinea câmpul de forţă, dar, fir-ar să fie, era mult mai greu!

Dacă ar fi scăpat-o, asta n-ar fi avut, desigur, niciun efect asupra câmpului din interior. Totuşi, înaintară cu foarte multă grijă.

Când uşile liftului se deschiseră şi păşiră din nou pe puntea compartimentului motoare, se părea că întreaga secţie tehnică îi aştepta. Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Toată lumea ştia ce se află în cub.

Mişcându-se în continuare cu grijă, Scott şi Kirk se îndreptară către uşa pe care scria:

DRUM DE ACCES – CONTROL ANTIMATERIE

Şi dedesubt:

ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT – *cf. Reg. Flotei Stelare E-11634*

Unul dintre ingineri declanşă mecanismul de deschidere automată a uşii şi cei doi pătrunseră în micul lift de serviciu care se afla acolo. Niciunul dintre ei nu spuse nimic pe măsură ce liftul îi ducea în jos şi apoi înainte. Fu o călătorie scurtă. Uşa se deschise din nou.

Se aflau în nacela pentru antimaterie.

Un pasaj strâmt ducea către mijlocul încăperii. Ca şi ieşirea din lift, strălucea uşor din cauza propriului câmp de forţă permanent.

Dacă absolut totul de pe **Enterprise** avea să se întrerupă, toată energia incluzând sistemele de supravieţuire-fazere, lumini, motoare – micul stoc de energie care menţinea această funcţie vitală a navei ar fi rămas activ.

Dacă întregul echipaj ar fi fost distrus, împreună cu toate instrumentele, nava ar mai fi putut fi salvată.

Câmpul de forţă era necesar pentru că aproape totul din încăperea aceea uriaşă, asemănătoare cu o peşteră, (cu excepţia accesului la lift şi a pasajului) era compus din antimaterie. Aceasta era cea mai mare realizare a tehnologiei Federaţiei: ingineria în negativitate. Pasajul de întreţinere pe care se aflau era suspendat de pereţi, duşumea şi tavan, de câmpuri de forţă izolatoare.

Un fel de celule se aliniau de-a lungul pereţilor, asemeni unui fagure enorm. Fiecare avea indicatoare roşii, galbene şi verzi. Totul era aici simplu şi funcţional. Era dificil de lucrat cu antimateria şi nu era loc pentru instrumente de prisos. Ar fi fost prea riscant.

Lumini roşii străluceau pe toate celulele – cu excepţia celei mai apropiate de uşa liftului. Când trecură pe lângă ea, această singură lumină verde se stinse. În acelaşi timp, indicatorul din mijloc începu să strălucească galben.

Scott îi aruncă o privire şi apoi se concentră din nou asupra pasajului.

— Mai avem două minute.

Se mişcau cât puteau de repede, aproape alergând. Trebuia totuşi să fie atenţi. În mod normal, câmpurile de forţă care

înconjurau pasajul formau bariere impenetrabile pe care nici măcar un vehicul de teren nu le-ar fi putut forţa.

Dar acum, pe măsură ce motoarele principale ale navei începeau să cedeze, alimentatoarele separate de energie, care menţineau câmpurile protectoare în funcţiune, începuseră să treacă pe generatoarele de rezervă. Asta însemna că foloseau doar atâta energie încât să poată împiedica materia pasajului, să zicem, să contacteze antimateria încăperii.

Dacă ar fi alunecat şi ar fi căzut, n-ar fi apucat să simtă impactul final. N-ar fi aflat niciodată momentul sfârşitului. Pentru că a atinge podeaua aici însemna a distruge instrumentul atingerii. Dar şi întreaga navă.

Era un loc pentru oameni cu răbdarea şi măiestria unor chirurgi. De aceea, cerinţele în ceea ce priveşte caracterul inginerilor specializaţi în antimaterie erau cele mai mari din toată Federaţia.

În celălalt capăt al pasajului, care păruse să se afle la kilometri distanţă, era o cameră uriaşă, circulară, ce nu avea nimic spectaculos. Din ea radiau ţevi în toate direcţiile. Un panou de comandă, izolat de un câmp de forţă, era amplasat în apropiere. Scott îşi folosi mâna liberă pentru a declanşa butonul intercomului.

— În regulă, Davis. Suntem aici. Deschide-o.

Singura uşă a încăperii alunecă foarte încet. Puseră cu grijă cutia în interiorul alcovului pentru antimaterie. Uşa se închise apoi automat. Urmă o pauză, în timp ce cubul era transferat în interiorul camerei principale.

Scott şi Kirk nu aşteptară să verifice procesul automat. Se repeziră înapoi către uşa liftului. Odată ajunşi acolo, Scott îşi scoase de la centură instrumentul de telecomandă. Nu mai era timp pentru niciun fel de verificare. Nu mai era timp pentru a vedea dacă mecanismul automat urma să dizolve materia cubului la vreme.

Apăsă un buton şi, în acelaşi timp, lumina galbenă de deasupra celulei din apropiere se stinse.

Un zgomot asurzitor se auzi din încăperea principală. Urmă o pauză în care nimeni nu mai îndrăzni să respire. Apoi, un fel de ceaţă uşoară, violetă, apăru de jur împrejur, părând să iasă din

pereţi. Zgomotul se repetă, de data asta mai încet, şi brusc, miliardele de tuburi şi fire care se întreţeseau ca un păienjeniş în sfera centrală, se aprinseră într-o strălucire violetă.

Luminiscenţa ajunse la celule. Rapid, indicatoarele începură să se schimbe de la roşu la galben, apoi la verde smarald, clipind într-un fel de dans încurajator al culorilor.

Încă şi mai încurajator era bâzâitul constant al energiei care umplea acum nacela.

— Scotty, spuse Kirk încet, prea obosit ca să se mai simtă satisfăcut, tocmai ai dat navei **Enterprise** şi Mantilles-lor o şansă de a trăi.

Scott părea total epuizat.

— Mulţumesc, domnule. Nu cred că aş vrea să mai trec prin asta încă o dată.

XI

Kirk era destul de optimist (nu prea justificat însă) când îşi reluă postul pe puntea de comandă. Rezolvaseră o situaţie aparent imposibilă; de-acum puteau rezolva orice. Vorbi către stânga:

— Cum stăm, domnule Spock?

Spock ridică din nou privirea de pe computer. Ca de obicei, criza abia încheiată nu avusese niciun efect vizibil asupra sa. Expresia lui nu era nici euforică, nici descurajată – doar neutră.

— Norul este acum doar la patruzeci şi două de minute şi paisprezece secunde de Mantilles, Căpitane. Şi în timp ce ai fost cu domnul Scott în nacela antimaterie, am izbutit să certific un fapt important. Chiar vital, aş îndrăzni să spun.

Sprâncenele i se ridicară şi asta intensifică atenţia lui Kirk. Era vorba într-adevăr de ceva important.

— Creatura asta gândeşte.

În cazul în care creatura avea creier, asta putea însemna o şansă ca… nu, nu, era o speranţă prea extravagantă. De fapt, nebunească.

Dar, în fond, întreaga situaţie era nebunească.

De ce n-ar fi pe de-antregul nebunească?

— Este posibil… să fie inteligentă, Spock?

— E mult prea devreme ca să ghicim, Căpitane. N-avem nicio bază pentru o astfel de supoziţie. Informaţiile noastre de până acum sunt pur şi simplu de natură anatomică. N-a făcut decât o singură acţiune care ar putea fi interpretată ca inteligentă. Şi-a schimbat direcţia dinspre Alondra către Mantilles.

Kirk dădu din cap frustrat.

— Nu-i destul. Nu ne putem lua doar după asta. Ar putea fi numai o reacţie involuntară la o nouă sursă de hrană. Şi acum? Hai să vedem ce au reuşit să dea la iveală senzorii cartografici ai computerului, domnule Spock.

Ofiţerul I reglă comenzile. O diagramă de interior a norului apăru din nou pe ecran. Era mult mai complexă decât prima, între timp, se acumulaseră informaţii considerabile.

— O mare cantitate de electricitate emană din obiectul acela mare, de formă neregulată, din vârf. Doctorul McCoy a studiat-o şi cred că are ceva de adăugat.

— Aşa e, Jim. Impulsurile par a fi regulate într-o asemenea măsură, încât par să excludă o generare întâmplătoare. Ar putea fi normale pentru cine ştie de unde o veni chestia asta, dar… sunt înclinat să privesc această activitate ca fiind similară cu ceea ce am mai văzut.

— Ai mai văzut? Unde, Bones?

— Peste tot – ori de câte ori întreprind o verificare craniană a oricărui membru al echipajului. Par unde ale unui creier inteligent.

— E-atât de mare, murmură Kirk. Diavolesc de mare. Se opri gânditor. Dar dacă vom ajunge acolo înainte ca această creatură să atingă planeta Mantilles, s-ar putea să fim în stare să o salvăm. Indiferent dacă e vorba de inteligenţă sau nu.

— Jim, nu prea te înţeleg.

— Nu mă surprinde, Bones. Eşti doctor. Mintea ta, gândurile tale, instinctele tale, caută să prezerve viaţa. Nici nu te-ai gândi să foloseşti torpile fotonice pentru a distruge o minte vie.

— Căpitane, îl întrerupse Spock, aceasta este o creatură vie, cum spui. Mă simt obligat să-ţi amintesc că regulile Flotei Stelare…

Dar Kirk nu avea timp să asculte un discurs despre moralitatea trecută în nişte legi.

— Uneori, domnule Spock, fără să vrei, recursul dumitale la logică, în orice problemă, te face să pari un idiot. Cunosc foarte bine regulile privind uciderea oricărei forme de viaţă inteligentă. Dar aşa cum ai spus, nu suntem siguri că e vorba de aşa ceva. Şi dacă e să pun în balanţă posibilitatea asta cu vieţile a optzeci şi două de milioane de mantillieni… mă rog, dumneata n-ai ezita deloc?

— Desigur, ai dreptate, Căpitane, replică Spock repede.

În momente ca acestea i se amintea că nu era decât un vulcanian vorbind cu pământenii. În astfel de clipe emoţionale, era mai bine să nu le spui nimic, decât să fii logic. Adăugă:

— N-am vrut să insinuez că…

— Ştiu, ştiu, Spock, spuse Kirk obosit. Pur şi simplu nu te-ai gândit.

— Vrei să spui, Căpitane, că reacţia mea a fost emoţională? Temperat sau nu, Spock izbuti să pară ofensat. Momente tensionate sau nu, nu putea permite ca anumite lucruri să rămână neelucidate.

— Nu, nu, nu, Spock! Nu puteai spune decât primul lucru logic pe care… fiinţa asta… la naiba, hai s-o lăsăm baltă.

— E o hotărâre foarte logică, domnule.

Kirk deschise gura ca să-i dea o replică, dar apoi îşi aminti că Spock nu reacţiona la sarcasm. Pus în faţa unei serii de dezastre, Kirk îşi dădu seama că bătea câmpii. Nu era, cu siguranţă, un mod de a inspira încrederea echipajului său.

Îşi fixă privirea asupra ecranului şi încercă din nou să caute soluţii.

În cele din urmă ajunseră la marginile suprafeţei pe care computerul o identificase ca fiind un creier. Zona părea făcută dintr-un nor de un galben intens, întretăiat de cabluri albe care pulsau şi de fire care se întindeau în toate direcţiile. Spock şi Uhura foloseau senzorii pentru a pregăti o schemă detaliată a interiorului creierului, astfel încât puternicele torpile ale navei să poată fi folosite cu eficienţă.

Scott supraveghea îndeaproape motoarele lui preţioase, aşa că Uhura se ocupa de programarea computerului. McCoy

rămăsese şi el pe punte. Întotdeauna se simţea (deşi Spock ar fi considerat asta absurd) complet inutil în astfel de momente.

În acelaşi timp, McCoy spera cu ardoare că nu va fi nevoie de talentele lui. Acest paradox constant în situaţii limită, era greu de suportat chiar şi de un individ echilibrat. Era unul dintre motivele pentru care făcea atâtea glume. Valoarea terapeutică a râsului era în general cu mult subestimată. Dar el bântuia pe puntea de comandă, încercând să nu încurce pe nimeni şi, de cele mai multe ori, izbutind.

De fapt, asta îl făcea disponibil pentru una din funcţiile lui principale.

— Oare fac ceea ce trebuie, Bones? întrebă Kirk calm. Directiva numărul II a Flotei Stelare interzice suprimarea unei vieţi inteligente. Totdeauna mi-am spus că omul nu se va ridica deasupra condiţiei de primitiv până ce nu va jura: „Astăzi n-am să ucid”.

— Dar ai spus şi că nu poţi permite acestei creaturi să distrugă optzeci de milioane de vieţi, replică McCoy pe un ton consolator. Cu siguranţă că asta e mai presus de cea de-a doua directivă.

— Ştiu, ştiu! Din punct de vedere obiectiv, sau logic, cum ar spune Spock, n-am de ales. Dar eu sunt acela care va trebui să se împace cu decizia de a ucide.

Spock îl scuti de alte introspecţii.

— Căpitane, am terminat analiza ţintelor. Mi-e teamă că estimarea iniţială a capacităţii destructive a torpilelor cu fotoni a fost cu mult supraevaluată. După calculele mele, întregul nostru arsenal ofensiv este insuficient pentru a distruge creatura.

Se opri.

— Totuşi, există o singură alternativă. Creierul poate fi complet distrus dacă ţintim nava către centrul lui, convertind-o apoi în energie. O astfel de lovitură i-ar putea fi fatală. Cu siguranţă că ar handicapa creatura şi ar lăsa-o fără abilitatea de a ne vâna lumile.

— Se pare că ne sugerezi să explodăm nava, spuse McCoy incredul.

— Cred că tocmai asta am afirmat, doctore.

McCoy rămase fără argumente. Ca şi ceilalţi, fusese prins

complet nepregătit de cuvintele lui Spock.

Dar Kirk nu fu şocat.

— Cred că cifrele care indică limita torpilelor noastre fotonice sunt exacte, domnule Spock. Fără îndoială că ai verificat şi reverificat.

— Bineînţeles, răspunse Spock. Nu susţin că aş fi înamorat de ideea de a ne autodistruge, Căpitane. N-am nicio dorinţă de sinucidere. Pur şi simplu raportez faptele aşa cum sunt, sugerând alternative care ar putea fi luate în consideraţie.

— Dar asta recomanzi?

Spock aprobă din cap.

— Se pare că nu avem altă alternativă.

— Mulţumesc, domnule Spock.

Kirk bătu darabana cu degetele pe braţul fotoliului de comandă. Spock avea dreptate. Rămăseseră fără opţiuni şi cu foarte puţin timp la dispoziţie. Chiar şi aşa, mai întrebă o dată:

— Eşti sigur că asta ar rezolva situaţia?

— Da, Căpitane, sunt sigur.

Kirk se aplecă şi vorbi în comunicator:

— Căpitanul către compartimentul motoare.

— Aici Scott, se auzi vocea inginerului şef.

Kirk îşi adună gândurile, repetând în minte ceea ce avea de spus. Dorea ca Scott să priceapă despre ce era vorba de prima oară.

Îşi aminti ultima dată când rostise asemenea cuvinte, atunci când se luptaseră cu ciudata fiinţă de energie, pe orbita din jurul stelei moarte. Dar atunci ştiuse că era vorba de o simulare. Una disperată, dar totuşi o simulare. O păcăleală pentru a-l face pe acel pasager clandestin să se îndepărteze. Şi avusese efect.

De data asta, totul era diferit. N-avea nicio şmecherie în minte, nicio surpriză cu care să dea gata entitatea asta neobişnuită. Era vorba de o lovitură în stil kamikaze, pur şi simplu.

Se întrebă într-o doară de unde naiba venea cuvântul ăsta ciudat.

— Domnule Scott, pregăteşte mecanismul autodistructiv. Comanda computerului care va declanşa mecanismul va fi aici, pe puntea de comandă. Transmite legătura locotenentului

Uhura.

La celălalt capăt urmă o lungă pauză.

— Domnule Scott?

— Am înţeles, Căpitane.

Kirk închise comunicatorul şi se lăsă pe spate. Următorul comentariu răsturnă atmosfera din încăpere. Era un comentariu tipic pentru McCoy..

— Păi, domnilor, asta e o decizie cu care nu va trebui să trăiţi.

Chiar şi Kirk zâmbi.

— Aşteaptă până o vei auzi pe următoarea, Bones. Te va ucide.

— Ce naiba se întâmplă cu voi? întrebă Spock.

— Nimic, Spock, contră McCoy iute. Ai dreptate, ca de obicei. Suntem pe cale să murim ca într-o comedie ieftină.

Kirk chicoti.

— Potoleşte-te, Bones. E un ordin. Se opri. Zâmbi şi mai larg, adăugând: Mă ucizi.

McCoy dădu din cap.

— Ce ţi-e şi cu oamenii ăştia!

Nu exista nicio urmă de dispreţ în exclamaţia lui binevoitoare. Poate doar puţină milă.

Zâmbetul lui Kirk dispăru. Nu de milă aveau nevoie acum. Aveau nevoie de un miracol.

Între timp, Uhura aproape terminase programarea diagramei cerebrale. Se aprinse un bec pe consolă, în vreme ce ea pregătea aşezarea schemelor pe display. Verifică şi apoi se întoarse către Kirk.

— Vă cheamă guvernatorul Wesley de pe Mantilles, domnule. Vă fac imediat legătura.

Kirk se gândi să se retragă din nou în cabină pentru convorbire, însă renunţă la idee. La vremea când informaţia ar ajunge la restul echipajului, soarta navei **Enterprise** şi a celor optzeci şi două de milioane de oameni de pe Mantilles, ar fi fost deja hotărâtă.

— Transferă, te rog, imaginea pe ecranul de aici, locotenente.

— Da, domnule.

Făcu legăturile necesare.

— Vorbiţi, domnule guvernator.

Imaginea lui Wesley apăru pe ecran. Trecuse foarte puţin timp de la ultima lui conversaţie cu Kirk, dar guvernatorul părea să fi îmbătrânit cu ani, nu cu ore.

— Salut, Jim.

— Bob, cum merge cu evacuarea?

Wesley dădu din cap obosit. Vorbea pe un ton plat, întrerupt de suspine. Hotărârea de a lupta până la capăt, care pusese stăpânire pe echipajul navei, nu avea un corespondent şi pe Mantilles.

— Facem ce putem. S-a declanşat un fel de isterie la început. Dar guvernul a fost foarte sincer, şi ei au apreciat asta. În general au suportat destul de bine. Al dracului de bine. Mult mai bine decât am fi avut dreptul să ne aşteptăm. Cred că anunţul privind intenţia de a salva doar copii, i-a făcut pe cei potenţial periculoşi să se gândească serios. Cât despre puţinii cu adevărat nebuni, pentru ăştia ne pregătisem.

Pe chip i se citea frustrarea.

— Dar nu sunt decât cinci mii, Jim. Cinci mii din atâtea milioane.

— Ştiu, murmură Kirk, plin de compasiune. Suna cu totul neadecvat, chiar prezumţios. Dar, Isuse, ce altceva putea spune?

Frustrarea lui Wesley îşi găsi o supapă de eliberare într-o izbucnire de furie.

— Ştii pe naiba! Stai acolo în siguranţă pe nava ta şi…

Îşi reveni imediat. Mânia îi dispăru la fel de repede cum apăruse şi guvernatorul se prăbuşi în scaun.

— Iartă-mă, Jim. Îmi… pare rău.

De data asta, Kirk nu spuse nimic. Era oricum uimitor faptul că Wesley izbutise să nu înnebunească.

— Putem vedea norul apropiindu-se, Jim. Nu mai avem nicio navă.

Se auzi vocea lui Sulu, cavernoasă:

— Treizeci şi unu de minute şi patru secunde până la Mantilles, domnule.

Kirk dădu din cap absent.

— Bob, unde este Katie?

— Aici. Wesley zâmbi şi privi undeva, în afara ecranului, în

dreapta sa. Cu mine.

Asta, într-un fel, avu darul să-l decidă. Fusese nouăzeci la sută sigur. Acum era absolut convins.

— Nu-ţi face griji, Bob. Va trăi. Îţi promit.

Se opri, încercând să se gândească ce-ar mai putea spune. Erau multe lucruri, începând cu zilele petrecute împreună în Flota Stelară. Dar nu mai era timp. Nu mai era timp pentru niciunul dintre ei. Nu mai era timp pentru nimic altceva decât un…

— Adio, Bob.

— Adio, Jim.

Imaginea dispăru de pe ecran. După o vreme, McCoy întrebă:

— Cine-i Katie?

— Hm? Kirk căzuse adânc pe gânduri. Ar fi trebuit să-i spună lui Wesley ce aveau de gând să încerce. Nu… N-avea niciun rost să-i dea speranţe false. Se părea că mantillienii se resemnaseră cu soarta care îi condamnase.

McCoy aştepta răbdător.

— Ah, îmi pare rău, Bones. E fiica lui. Are 11 ani, cred. Spock, ai făcut supoziţii despre suprafaţa vastă a acestui creier. Există cumva vreo posibilitate de a intra în contact cu o minte atât de uriaşă, vreo modalitate în care să putem observa dacă este inteligentă? Poate că un vulcanian ar putea…

— Nu m-am gândit la asta, Căpitane, răspunse primul ofiţer, sincer surprins. Cred că am fost prea aproape de idee. Asta ar cere un contact fizic. Este imposibil. Căzu pe gânduri. Totuşi, s-ar putea să fiu în stare să fac ceva. Există o enormă cantitate de energie electrică în jurul navei – gândurile creaturii. Dacă ne focalizăm senzorii pe ele, informaţia care va rezulta va putea fi trecută prin secţiunea de fonetică a computerului-bibliotecă, pentru a fi tradus apoi în structuri de idei abstracte inteligibile. Există o posibilitate ca niciunul dintre aceste impulsuri să nu reprezinte nimic similar cu o gândire raţională…

— Dar merită să încerci, fu de acord Kirk. Întrebarea e: putem s-o facem?

— Aş putea face legătura cu translatorul universal, adăugă Uhura, şi apoi să trec rezultatele pe sistemul audio de aici.

— Prea multe legături complicate, se plânse Kirk. Dar astea-s

de natură mecanică. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este… dacă o puteţi face la timp.

Spock se gândi.

— Este imposibil să calculăm toate variantele, Căpitane. Există foarte mulţi factori necunoscuţi. Nu pot promite nimic.

Kirk observă că ofiţerul nu menţionase şi o altă posibilitate… că simplul contact cu o minte atât de enormă s-ar putea s-o supraîncarce în mod fatal pe a lui proprie.

Sulu:

— Douăzeci şi unu de minute până la Mantilles.

Acum cine pierdea timpul?

— În regulă, Spock. Dă-i drumul!

Posturile lui Spock şi ale Uhurei deveniră centrul unei activităţi febrile, pe măsură ce tehnicienii apăreau pe puntea de comandă pentru a ajuta la modificarea circuitelor şi a sistemelor existente, pentru o sarcină la care cei ce le construiseră nici nu visaseră.

Kirk avu grijă şi de un alt detaliu.

„Jurnalul Căpitanului, data stelară 5372,1. S-ar putea foarte bine ca aceasta să fie ultima intervenţie în jurnalul navei **Enterprise.** Mai sunt doar câteva minute înainte ca acel enorm nor cosmic la care m-am referit să ajungă pe Mantilles.”

Aruncă o privire către postul de comunicaţie al Uhurei. Pe măsură ce sarcinile lor se încheiau, tehnicienii părăseau pe rând puntea. Se auziră murmure de încurajare pentru Uhura, iar restul celor de pe puntea de comandă îl felicitară mai ales pe Spock.

„Primul ofiţer lucrează în continuare la problemele implicate în ajungerea la gândurile norului – dacă o avea vreunul. Dar chiar dacă Spock va izbuti, mă îndoiesc că va exista timp suficient pentru vreo comunicare inteligibilă. Posibilitatea că l-am putea convinge să evite planeta Mantilles este…” Se opri.

Dacă Uhura şi Spock ar fi dat greş, nimeni n-ar mai fi citit jurnalul. S-ar fi distrus odată cu restul navei **Enterprise,** într-un holocaust de magnitudine stelară. În alte condiţii, dacă s-ar fi aflat în spaţiul liber, ar fi putut lansa jurnalul. Acesta se afla în permanenţă într-o torpilă super-rapidă de tip curier, echipată cu un puternic sistem de întoarcere la bază. Fusese concepută în

aşa fel încât, chiar dacă o navă ar fi fost în pragul distrugerii totale, jurnalul ei de bord (şi probabil motivele care ar fi dus la distrugerea navei) să supravieţuiască.

Totuşi, constructorii nu avuseseră în vedere o situaţie de genul celei în care se aflau. Odată ieşită din navă, dincolo de scuturile şi deviatoarele ei, torpila n-ar fi fost decât o biată gustare pentru piramidele convertoare de energie ale norului.

Nu, îşi va termina comunicarea doar dacă Spock şi Uhura vor izbuti. Jurnalul se va termina într-o notă pozitivă sau nu se va termina niciodată.

Pe consola de navigaţie, între Sulu şi Arex, se afla un mare cronometru digital. Eficient şi ascultător, tocmai înlocui pe ecran un şapte cu un şase. Cronometrul nu dădea doi bani pe faptul că-şi număra clipele până la propria-i anihilare.

Uhura urma să fie complet absorbită de legăturile complicatelor sisteme de comunicare.

Kirk aruncă doar o scurtă privire către lift, atunci când ultimii tehnicienii părăsiră puntea. Sosi şi inginerul Scott.

— Compartimentul motoare raportează: toate legăturile sunt complete şi operaţionale. Suntem gata, Căpitane.

— Mulţumesc, Scotty.

Privi către Spock şi aşteptă.

Spock făcu două conexiuni finale, verifică o reţea audio şi apoi se plasă în faţa computerului-bibliotecă.

— Gata, domnule.

Kirk şi McCoy schimbară priviri. Probabil ultimele lor priviri, deşi fiecare dintre ei mai spera încă.

— Poţi să-i dai drumul, domnule Spock, şopti Kirk.

Spock îşi întoarse scaunul, îndreptându-l către ecranul principal. Se lăsă pe spate, închise ochii şi, cu palmele întinse, îşi încrucişă braţele pe piept.

Trecură câteva secunde care părură ore întregi. Apoi încheieturile începură să i se mişte, rotindu-se cu o precizie aproape mecanică. Kirk mai văzuse aşa ceva înainte, dar privea la fel de fascinat ca şi ceilalţi.

Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt.

Cu o mişcare bruscă, surprinzând pe toată lumea, palmele lui Spock zvâcniră în interior şi degetele răsfirate începură să urce.

Se mişcară încet în sus, până ce vârfurile degetelor atinseră capul. Degetele mari se aşezară chiar sub lobii urechilor, iar degetele mici se întâlniră în unghi deasupra sprâncenelor. Restul palmelor cuprinse capul, de la frunte până spre ceafă. Spock stătea perfect drept în scaun, rigid, nemişcat, părând că nici nu respiră.

Izbucni deodată o voce – dar nu venea dinspre scaunul lui Spock. Părea ireală şi emana dintr-un difuzor de pe consola Uhurei. Era uimitor de auzit aşa ceva, dar era şi mai uimitor de privit.

Era Spock şi, în acelaşi timp, nu era el.

— Ascultă-Mă… Ascultă-Mă. Nu Eşti Singur Aici. Mai E Cineva. Ascultă-Mă… Ascultă-Mă… Ascultă-Mă.

Linişte apoi. Cronometrul se schimbă. De la cinci la patru.

O explozie… un val devastator de sunete îi mătură şi umplu puntea de comandă.

Uhura sări din scaun. Mâna ei liberă se repezi în mod reflex către cască. Se pregătise să detecteze cel mai firav răspuns şi se trezise cu o explozie de sunete în ureche, care avu darul să o asurzească pentru o clipă.

Ajustă o comandă şi reduse volumul. Ceea ce se recepţiona prin păienjenişul complicat al circuitelor şi difuzoarelor era filtrat prin vocea uşor feminizată a computerului. Vocea ezită, rosti doar un cuvânt, dar destul de clar şi inteligibil…

— … CE…?

— Nu Eşti Singur Aici, repetă Spock. Mai E Cineva. Ascultă-Mă… Ascultă-Mă… Ascultă-Mă…

Din nou linişte. Apoi vocea care putea veni dintr-un singur loc… şi de oriunde. De pretutindeni din jurul lor.

— … CE… TU…?

— Sunt O Altă Fiinţă, se auzi vocea lui Spock din consolă.

Era ca şi cum ai fi privit un spectacol de umbre. Se vedea figura nemişcată, silenţioasă, a lui Spock, căruia buzele nu i se mişcau, dar vocea i se auzea din celălalt capăt al încăperii.

Şi o altă voce îi răspundea de nicăieri. Spock repetă din nou cuvintele.

— Sunt O Altă Fiinţă.

O voce extrem de înceată:

— FIINŢĂ…? FIINŢĂ… UNDE?

— Sunt în Interiorul Tău.

— ÎN INTERIOR…? EXPLICĂ… ÎN INTERIORUL MEU?

— Sunt Foarte Mic. Şi Sunt Mulţi Alţii Ca Mine. Suntem într-o Navă Galactică Aflată în Interiorul Tău.

— EXPLICĂ… ELUCIDEAZĂ… CLARIFICĂ…

— Un Lucru Mic Care Ne Conţine Pe Noi Toţi. Noi – Fiinţe.

Într-un fel, vocea aceea incredibilă izbuti să pară uimită:

— ACEASTA… ÎN INTERIORUL MEU…?

— În Interiorul Tău.

Şi acum curioasă:

— EXPLICĂ…

Kirk şi McCoy schimbară priviri disperate. În ritmul ăsta avea să fie un proces lung şi complicat. Prea lung.

Cronometrul digital arăta zero patru.

— Vrem Să Comunicăm, continuă Spock. Tu Te Hrăneşti cu Noi. Cu Noi. Ai Crezut că Noi Suntem Hrană.

— DE CE…? DE CE… COMUNICAŢI CU… MINE?

Spock explică:

— Trebuia Să O Facem. Mulţi Dintre Noi Trăiesc Pe Lucruri Pe Care Tu Le Consumi.

— … TRĂIŢI PE LUCRURI PE CARE EU LE CONSUM…?

— Da. Mulţi Dintre Noi Trăiesc Pe Un Astfel De Lucru Acum. Nu-L Consuma.

— ELUCIDEAZĂ…

— Masa Sferică Dinaintea Ta. Materia Pe Care Tu Intenţionezi Să O Înghiţi. Analizeaz-o… E Vie, Ca Şi Noi. Fă Asta Acum.

Urmă o pauză… Pe care nu şi-o puteau permite.

— Cât de aproape este Mantilles acum, domnule Arex? şopti Kirk.

— Norul va pătrunde în atmosfera mantilliană peste trei minute douăzeci de secunde, Căpitane.

— DA, se’ auzi în cele din urmă vocea. OBSERV MULTE LUCRURI MICI, ATÂT DE… MICI…!

— Şi Ele Sunt Fiinţe, spuse Spock. Vii… Ca Şi Tine. Dacă Le Vei Consuma Sfera-Casa Lor, Vor Muri Toţi.

O altă pauză. Uitând cu totul de comenzile de care trebuiau să se ocupe, Sulu şi Arex se uitau fascinaţi la cronometru.

Privirea lor fixă nu izbuti să împiedice cronometrul să treacă de la zero patru la zero trei. Cuprinşi de o sudoare rece, întoarseră privirea către Spock.

— … PREA MICI…

— Explică, spuse Spock.

— SUNT MICI… PERCEP CEVA… PREA MIC. NU FIINŢE VII…

Kirk lovi uşor în braţul scaunului de comandă. Nu exista nicio cale, nicio cale prin care Spock ar fi putut să-i explice la timp. Cum s-o facă? Cum ar fi putut o creatură pentru care planetele erau nişte pitici să fie convinsă că pe suprafeţele acelea trăia ceva inteligent numit om?

— Ascultă-Mă, nnurmură vocea lui Spock. Am De Gând Să Vin în Mintea Ta. În Acelaşi Timp Trebuie Să Vii în Mintea Mea. Înţelegi?

— … MOTIVUL…?

— Aşa Vei Fi în Stare Să Sesizezi ce Fel De Fiinţe Suntem. Vei Sesiza că Suntem Vii.

— … NECESAR…?

Era oare o nuanţă de teamă în vocea aceea? Titanicei mase de dimensiuni stelare, îi era cumva frică?

— Da, Foarte, insistă Spock.

Urmă o altă aşteptare. De data asta mai lungă.

— ÎNCEPE.

Mâinile lui Spock se îndepărtară de cap. Braţele i se întinseră din nou în faţă, cu degetele răsfirate şi palmele întoarse în sus. Nimeni nu respira, nimeni nu se mişca. Mulţi se rugau.

Uhura se forţă să arunce o privire la cronometrul consolei ei. Văzu că zero trei devine zero doi. Se uită la el îngheţată, ca o pasăre surprinsă de un şarpe.

Spock se relaxă brusc. Deschise ochii şi privi împrejur în mod ciudat, parcă fără să vadă. Ridicându-se încet din fotoliu, începu să facă paşi de-a lungul punţii de comandă.

Îi privi intens pe Kirk, doctorul McCoy, Arex, Sulu, Uhura, butoanele consolei, duşumeaua, ecranul, apoi propriile lui mâini şi picioare.

— Bones, şopti Kirk, dându-şi seama din nou că în vastitatea universului, adesea lucrurile nespectaculoase erau teribile. *El este norul.* Gândurile lui sunt aici.

Atras de sunetul vocii, Spock/norul se întoarse şi se îndreptă către el, îl examină. De parcă ar fi folosit o unealtă ciudată, necunoscută, întinse o mână şi îi atinse faţa lui Kirk. Mâna se mişca neîndemânatică, stângace. Analiza ceea ce atingea.

McCoy făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să se interpună între Kirk şi Spock/norul. Ordinul lui Kirk fu drastic:

— Nu te mişca!

Spock/norul termină examinarea lui Kirk şi făcu câţiva paşi în jurul fotoliului de comandă. Se uită curios la ecranul principal care încă mai arăta diagrama creierului norului. Kirk vorbi pe şoptite către Uhura:

— Locotenente, foloseşte computerul-bibliotecă. Proiectează nişte imagini de pe Pământ.

— Da, domnule.

Se deplasă cu grijă către postul lui Spock. Acţionă comenzile. Pe ecran apăru o imagine a Pământului luată din spaţiu. Kirk se ridică şi se apropie de Spock/norul, vorbindu-i blând:

— Acesta este lucrul de pe care venim.

Se dădu înapoi câţiva paşi, se întoarse şi îi şopti Uhurei:

— Locotenente, asta vreau…

Imaginea de pe ecran se schimbă, apropiindu-se de Pământ până ce apărură continentele atât de familiare pentru Uhura, Sulu şi Kirk. Imaginea se apropie şi mai mult de Emisfera Vestică, apoi de America de Nord.

Fără să-i pese de activitatea febrilă din jurul lui, cronometrul îl schimbă pe zero doi în zero unu.

Pe ecran, apărură imagini succesive ale oraşelor. Apoi, din ce în ce mai aproape, pe măsură ce cronometrul îşi ticăia secundele.

O mulţime de oameni începură să umple ecranul… Oameni muncind, oameni jucându-se, oameni mâncând, producând şi iar producând, şi îngrijindu-se de copii. Copiii se jucau în vreme ce cronometrul arăta treizeci de secunde.

— Aştept ordinele dumneavoastră, spuse inginerul şef Scott. Stătea aşteptând în faţa consolei, cu degetul pregătit deasupra butonului care acţiona mecanismul de autodistrugere. Kirk ridică o mână în semn de avertisment.

— Aşteaptă câteva secunde, Scotty. Trebuie să-i oferim asta

lui Spock.

Imaginile de pe ecran se terminară, aşa cum ar fi făcut-o şi cei de pe Mantilles, cu o mulţime de copii.

Cronometrul arăta douăzeci de secunde. Uhurei îi venea să ţipe.

Se dădu la o parte din dreptul computerului-bibliotecă, în vreme ce Spock/norul se îndreptă într-acolo. Se aşeză cu uşurinţă şi se lăsă puţin pe spate. Kirk trecu repede în fotoliul lui de comandă.

Vocea lui McCoy se auzi brusc:

— Jim, acum e momentul. Dacă nu ne autodistrugem acum, toţi oamenii aceia vor fi ucişi.

La auzul cuvintelor lui McCoy, ceva muri brusc în sinea Căpitanului. Se simţi uimitor de calm. Fără nicio teamă. Şi obosit… atât de obosit. Dă ordinul, James, şi te poţi odihni! Într-o secundă se va termina totul…

Se întoarse către Scott.

Ca un om dându-şi ultima suflare şi în aceeaşi clipă revăzându-şi întreaga viaţă, cronometrul trecu de la zero unu la zero zero.

Sulu aproape că sări din scaun.

— Norul s-a oprit, Căpitane. Marginea tocmai a atins stratul exterior al atmosferei, dar s-a *oprit!*

— … ÎNŢELEG! bubui vocea din difuzoarele Uhurei… NU DORESC SĂ CONSUM ALTE FIINŢE…

Uralele spontane care izbucniră pe puntea de comandă fură întrerupte cu un semn al mâinii.

— Linişte! strigă Kirk.

— Sunt Multe Lucruri în Galaxia Noastră Asemănătoare Cu Cel Pe Care L-Ai Analizat, continuă Spock, parcă neafectat de ceea ce se întâmpla în jurul lui. El nu se alăturase celor care jubilau.

— … ADEVĂRAT…? izbucni vocea.

— Adevărat. Tu Nu Doreşti Să Consumi Alte Fiinţe. Ar Fi Deci Mai bine Dacă Te-Ai întoarce La Locul Tău De Origine, Acolo De Unde Ai Venit. Vei Face Asta?

— … O CĂLĂTORIE LUNGĂ…

— Te Vei întoarce? Consola care reproducea glasul lui Spock era insistentă.

Vocea răspunse în cele din urmă. Tonul îi era idiferent, de parcă decizia n-ar fi avut nicio consecinţă.

— ÎNŢELES… MĂ VOI ÎNTOARCE DE UNDE-AM VENIT…

Urmă o lungă aşteptare. Apoi, Arex vorbi emoţionat, fără să se mişte de la postul lui.

— Domnule, senzorii îmi arată că norul se *îndepărtează* de Mantilles. În mare viteză!

Kirk îşi părăsi fotoliul de comandă şi veni repede către Spock.

— Locotenente Uhura, contactează-l pe Guvernatorul Wesley şi spune-i că îşi poate chema navele înapoi. Dacă întreabă cum şi de ce, spune-i că se pare că monstrul are o conştiinţă.

— Da, Căpitane! răspunse Uhura, cu uşurare în glas.

Kirk îşi studie adjunctul. Îşi puse o mână pe umărul lui Spock. Poate că uşoara atingere… Dar nu era nevoie.

Ofiţerul, epuizat, clipi, deschise ochii şi ridică privirea spre Kirk.

— Spock, ai reuşit! Norul se îndepărtează.

— Aşa cred şi eu, Căpitane. Nu există niciun drum pentru a ieşi din sectorul ăsta. Dar există o reţea de substanţă-nor în vârful creierului. Norul foloseşte această grilă deasă pentru a „analiza” celelalte lucruri. E o combinaţie de ochi, urechi şi multe alte simţuri, prea ciudate pentru a încerca să le fac o descriere.

Dădu din cap, clipi din nou.

— N-am luat decât un contact foarte uşor cu el… din fericire. Potenţialul lui intelectual este uimitor, dar s-a dezvoltat în moduri total diferite de orice mi-aş fi putut imagina.. Reţeaua asta din vârf este densă, după propriile lui standarde. Pentru noi însă e foarte bună. Putem scăpa pe acolo.

Nu mai era timp de alte întrebări.

— Domnule Sulu! Hai să ieşim de aici. Grila aia de pe schemă – scoate-ne prin ea.

Sulu se puse pe treabă cu plăcere. Mâinile se mişcară pe consolă de parcă ar fi cântat la orgă. Kirk se înapoie în fotoliul de comandă, dar un gând îl opri brusc.

— Spock, în vreme ce norul se afla aici, în tine, analizându-ne, tu unde… Ochii i se măriră: Probabil că ai fost în nor. Ce ai văzut acolo?

Mintea lui Spock se întorsese în corp, dar gândurile îi erau în altă parte. Murmură încet:

— Minunile universului, Căpitane! Dădu din cap încă marcat de incredibila experienţă.

Câteva secunde mai târziu ieşiră din nou, fără să întâmpine nicio dificultate la trecerea printre spaţiile goale de mărimea Lunii, dintre senzorii norului. Din nou, în spaţiul liber! Kirk ordonă o traiectorie în semicerc, care avea să ducă nava către Mantilles. **Enterprise** putea da o mână de ajutor la întoarcerea navelor de evacuare supraaglomerate.

Dar pentru moment, atenţia îi era acaparată de ecran. Acolo, norul îşi micşora dimensiunile, pe măsură ce prindea viteză, îndreptându-se către marginea Căii Lactee. Spock încă îl mai privea uluit, cu mintea plină de minunile pe care nu avea să fie niciodată în stare să le comunice altcuiva.

— Într-o zi, Căpitane, când vom fi capabili să ne protejăm ceva mai bine, s-ar putea să avem noroc şi să-l întâlnim din nou. Pe el sau pe alţii ca el.

— Şi când ziua aceea va sosi, completă Kirk cu blândeţe, animat de visele lui Spock, (şi de propria descărcare nervoasă) când va sosi acea zi, domnule Spock, păianjenul se va ridica pe picioarele dinapoi şi va sta de vorbă cu omul.

Priviră împreună ecranul, până ce şi ultima urmă de nor dispăru.

Rămaseră doar infinitatea şi câteva stele.

ISBN 973-601-134-8

Lei 1990

